

MAN BOOKER INTERNATIONAL PRIZE 2016

A black silhouette of a woman's head and neck, tilted back and looking upwards. The silhouette is set against a solid red background. From the neck area, a complex, dark, ink-like pattern of branches and leaves extends downwards, resembling a stylized plant or floral arrangement. The overall composition is artistic and evocative.

VEGETARIANA

Un roman

HAN KANG

musai

„Visuri întunecate, tensiune mocnindă, violență înfiorătoare. Acest roman sud-coreean e un regal. Este un roman senzual, provocator și brutal, mustind de imagini puternice, culori uluitoare și întrebări tulburătoare. Propoziție cu propoziție, *Vegetariana* este o experiență extraordinară.“

THE GUARDIAN

Han Kang s-a născut în 1970 în Gwangju, Coreea de Sud. Este fiica scriitorului Han Seung-won. A studiat literatura coreeană la Universitatea Yonsei. În 1993 a debutat ca poetă, iar anul următor, câștigând concursul literar organizat de ziarul *Seoul Shinmun*, a publicat primul roman. Kang a participat la programul dedicat scriitorilor organizat de Universitatea Iowa și a câștigat numeroase premii de-a lungul timpului – Premiul Literar Yi Sang, Premiul Tânărului Artist, Premiul Literar Manhae – înainte de a fi încununată cu Man Booker International Prize. În prezent predă scriere creativă la Institutul de Arte din Seoul și continuă să scrie.

WWW.WRITERHANKANG.COM

În curs de apariție:

Există cărți care trebuie citite
pentru că-s importante.

Există cărți care trebuie citite
pentru că-s bune.

Și există cărți care trebuie citite pentru că
vorbește toată lumea despre ele — de la criticii literari
la colegii de birou ieșiți la țigară.

Cărțile alea care fac vâlvă.

Cărțile care-s și bune, și importante, și care devin
referințe în discuțiile de zi cu zi.

Și pentru că, lăsând modestia la o parte,
ne pricepem destul de bine la cărți,
de acum încolo vă aducem tot ce este hype
și bun în literatură în cărțile **musai**

UN ROMAN SUPERB ȘI NELINIȘTITOR ÎN TREI ACTE DESPRE REBELIUNE ȘI TABUURI, VIOLENȚĂ ȘI EROTISM ȘI METAMORFOZA CONTORSIONATĂ A UNUI SUFLET

Înainte să înceapă coșmarurile, Yeong-hye și soțul ei aveau o viață cât se poate de normală. Dar visele – imagini copleșitoare, însângerate și brutale – o torturează pe Yeong-hye, făcând-o să încerce să se elibereze de ele renunțând la carne. Acest mic act de independență îi tulbură însă căsnicia și pune în mișcare un șir de evenimente din ce în ce mai grotești. În timp ce întreaga ei familie se luptă să recapete controlul asupra ei, Yeong-hye își apără obsesiv alegerea, dându-i o dimensiune sacră. În curând, încercările apropiatilor devin disperate, supunând mai întâi mintea, mai apoi corpul lui Yeong-hye unor violuri din ce în ce mai intruzive, aruncând-o pe aceasta în bucla unei înstrăinări bizare și periculoase.

Apreciată de criticii din întreaga lume, *Vegetariana* este o poveste întunecată, alegorică și kafkiană despre putere, obsesie și lupta unei femei de a se elibera de violența care îi stăpânește lumea exterioară și pe cea interioară.

„O privire complexă și înspăimântătoare asupra felului în care niște decizii aparent simple pot afecta viețile mai multor oameni... Într-o lume în care corpurile femeilor sunt mereu în centrul atenției, dorința protagonistei de a dispărea în sine însuși pare înfricoșător de familiară.”

VANITYFAIR.COM

„Un roman despre sexualitate și nebunie care își merită tot succesul.”

IAN MCEWAN

„Sclipitor... *Vegetariana* este un roman ingenios, incomod și de neuitat.”

PUBLISHERS WEEKLY

www.editura-art.ro

ISBN 978-606-710-428-8

9 786067 104288

Han Kang

VEGETARIANA

Han Kang

VEGETARIANA

Traducere din limba coreeană și note
de Iolanda Prodan

EDITURA
ART

Redactor: Roxana Coșovanu
Tehnoredactor: Cristian Vlad
Corector: Theodor Zamfir
DTP copertă: Alexandru Daș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HAN, KANG

Vegetariana / Han Kang; trad. și note de Iolanda Prodan.
– București: Art, 2016

ISBN 978-606-710-428-8

I. Prodan, Iolanda (trad.) (note)

821.531-31=135.1

Han Kang

채식주의자

Copyright © 2007 by Han Kang.

© Editura ART, 2016, pentru prezenta ediție

VEGETARIANA

Nevastă-mea nu a avut niciodată ceva special în personalitatea ei. Cel puțin așa am crezut până în ziua în care s-a hotărât să devină vegetariană. Sincer să fiu, nici măcar nu m-am simțit atras de ea atunci când ne-am întâlnit pentru prima dată: nu era nici prea înaltă și nici prea scundă; părul, tuns bob, nu era nici prea lung și nici prea scurt; tenul uscat, de nuanță gălbuie, se exfolia întruna; avea pleoape căzute și pomeți puțin proeminenți; era îmbrăcată în haine de culori neutre, inexpresive, ca și cum i-ar fi fost frică să-și arate personalitatea. Încălțată în cei mai simpli pantofi de culoare neagră, se apropiase de masa la care o așteptam, mergând nici prea repede, nici prea încet, cu pași nici prea grei, dar nici prea ușori.

M-am căsătorit cu ea tocmai pentru că nu avea niciun farmec special și nici defecte prea mari. Caracterul ei simplu și nepretențios, nedotat cu vreo inteligență sclipitoare și rafinament, mă făcea să mă simt relaxat în preajma ei. Nu fusese nevoie să mă

dau intelectual pentru a o cuceri; nu s-ar fi înfuriat dacă aş fi întârziat la întâlnire şi nici nu aveam de ce să mă simt descurajat că m-ar fi comparat cu bărbaţii din cataloagele de modă. Nu se sinchisea deloc nici de burta care începuse să-mi crească după ce-am trecut de douăzeci şi cinci de ani, nici de braţele şi picioarele mele subţiri – în ciuda eforturilor pe care le făceam ca să pară mai musculoase – şi nici de penisul meu mic ce îmi dădea un complex de inferioritate de care nimeni nu ştia.

Mie niciodată nu mi-au plăcut exagerările şi lucrurile care nu sunt de nasul meu. În copilărie umblam cu puşti mai mici decât mine cu vreo doi sau trei ani şi făceam pe şeful găştii din cartier. Apoi, am aplicat la facultatea de la care puteam primi uşor o bursă destul de mare şi, mai târziu, m-am mulţumit cu un salariu lunar cu care nu mă puteam lăuda, dar pe care-l primeam regulat, lucrând la o mică firmă care-mi aprecia modestele mele competenţe. Prin urmare, decizia de a mă însura cu cea mai banală femeie din lume a fost una cât se poate de firească. Pentru mine, din start, femeile frumoase, inteligente, voluptuoase, atrăgătoare şi din familii înstărite nu ar fi fost decât nişte prezenţe care mi-ar fi deranjat existenţa.

Răspunzând aşteptărilor mele, ea îndeplinea cu uşurinţă rolul de soţie banală. În fiecare dimineaţă

se trezea la ora șase și pregătea supă, orez fiert și o bucată de pește.

Chiar dinainte de a se mărita cu mine contribuise la veniturile familiei sale, lucrând cu jumătate de normă. Fusese instructoare la un colegiu privat specializat în grafica pe computer – colegiu pe care ea însăși îl frecventase timp de un an – și mai apoi ajunsese să lucreze de acasă pe post de colaboratoare pentru o editură de cărți de benzi desenate, ocupându-se cu introducerea cuvintelor în bulele de dialog.

Nevastă-mea vorbea puțin. Rareori îmi cerea ceva și nu făcea caz oricât de târziu m-aș fi întors acasă de la serviciu. Dacă se întâmpla ca zilele noastre libere să coincidă, nu-mi propunea să ieșim undeva împreună. În după-amiezile în care eu lăncezeam pe canapea cu telecomanda în mână, se închidea în camera ei. Probabil că lucra sau citea o carte, măcar lectura era ceea ce s-ar fi putut numi pasiunea ei. Cât despre cărțile pe care le citea, marea lor majoritate păreau atât de plictisitoare, încât nu-mi venea să le deschid ca să aflu ce-aș fi găsit dincolo de copertile lor. Abia când se făcea ora mesei deschidea ușa, ieșind din camera ei doar ca să pregătească ceva de mâncare. În timp ce gătea, nu scotea nicio vorbă. Într-adevăr, viața cu o astfel de femeie nu avea cum să fie palpitantă. Cu toate

astea, îi eram recunoscător, pentru că le consideram extenuante pe acele neveste ale colegilor și prietenilor mei care îi sunau de câteva ori pe zi trăncănind întruna sau criticându-i constant, ceea ce ducea la adevărate scandaluri de pomină.

Dacă ar fi un lucru care să o fi deosebit de celelalte femei, acela ar fi că nu-i plăcea să poarte sutien. În perioada în care-i făceam curte, când abia îmi mijiseră câteva fire de păr în mustață, m-am excitat puțin atunci când, punându-i din întâmplare mâna pe spate, am realizat că nu-i simțisem bretelele sutienului pe sub puloverul pe care-l purta. Încercând să aflu dacă acesta era sau nu un fel de semnal nonverbal din partea ei, i-am urmărit comportamentul preț de câteva clipe, privind-o altfel, cu alți ochi.

Rezultatul observațiilor mele a fost că, de fapt, nu încerca sub nicio formă să-mi trimită vreun semnal. Să fi fost oare vorba de lene sau de indiferență din partea ei? Nu reușeam să înțeleg. În realitate, sânii ei nearătoși nu erau tocmai avantajati de lipsa unui sutien. Mi-aș fi salvat onoarea în fața prietenilor dacă ar fi purtat un sutien cu pernuțe groase, din burete.

Chiar și după ce ne-am căsătorit, nu purta niciodată sutien când stătea acasă. Vara, când ieșea scurt în oraș, ca să nu i se vadă conturul sfârcurilor

rotunde, nu avea de ales și își puna sutienul. Totuși, după un minut își desfăcea capsele. Dacă purta un top subțire, deschis la culoare și puțin strâmt, capsele desfăcute se vedeau, dar nu îi păsa câtuși de puțin. Când i-am făcut odată observație, și-a pus în plină caniculă o vestă peste top, în loc să-și pună sutienul. S-a justificat pretextând că se sufocă, că nu poate purta un sutien ce-i strivesc sânii. A continuat spunând că nu aveam cum să înțeleg cât de sufocant poate fi, atâta timp cât eu niciodată nu purtasem sutien. Priveam cu suspiciune hipersensibilitatea ei, fiind convins că nu toate femeile detestau sutienele atât de mult precum ea.

În afară de acest detaliu legat de sutien, totul era în regulă în viața noastră de cuplu căsătorit. Intram în cel de-al cincilea an al căsniciei noastre, dar nu căzusem în plictiseală și rutină, de vreme ce încă de la începutul relației noastre nu ne iubișem cu pasiune. Până în toamna anului precedent, când ne luasem un apartament, tot amânasem o eventuală sarcină, însă începea să mă obsedeze gândul că nu avea să vină niciodată ziua în care să aud un copilaș gângurind „tati!“.

Până într-o oarecare zi din februarie, când am găsit-o pe nevastă-mea stând în picioare în bucătăria cufundată în lumina obscură a zorilor,

niciodată nu îmi imaginasem că viața noastră ar fi putut suferi chiar și cea mai mică schimbare.

*

— Ce faci acolo, în picioare? am întrebat-o, renunțând să mai aprind lumina la baie.

Era în jurul orei patru dimineața și mă trezisem însetat și cu o nevoie acută să mă ușurez după ce băusem o sticlă și jumătate de soju¹ la o ieșire în oraș cu colegii, după terminarea programului.

— Ăă... te-am întrebat ce faci acolo...

Mă luase cu frig, dar, uitându-mă la ea, și somnul și mahmureala s-au risipit: nevastă-mea stătea înlemnită, în picioare, în fața frigiderului. Deși pe profilul ei cufundat în întuneric nu putea fi deslușită nicio expresie, avea ceva terifiant în ea. Părul ei des și brunet natural era răvășit, iar cămașa de noapte de culoare albă care-i ajungea până la glezne îi stătea, ca de obicei, puțin ridicată la spate.

În bucătărie era mai rece decât în cameră; în astfel de condiții, nevastă-mea, care nu suporta frigul, și-ar fi pus repede o flanea pe ea și s-ar fi încălțat cu papucii de casă cei plușați. Oare de când să fi stat

¹ Renumită băutură tradițională coreeană obținută prin distilarea cerealelor (orez, grâu, orz etc.) cu o concentrație de alcool de 20-40%.

acolo desculță, îmbrăcată într-o cămașă de noapte subțire – pe care o purta și primăvara, și toamna – țeapănă ca un stâlp, ca și cum nu ar fi auzit ce o întrebam? Era înlemnită ca o fantomă, de parcă nu aş fi văzut-o stând acolo, în fața frigiderului. Ce era cu ea? Să fi fost somnambulă?

— Ce e cu tine? Ce te-a apucat? am întrebat-o, apropiindu-mă de ea.

Era încremenită ca o statuie de piatră și, spre surprinderea mea, nu s-a speriat atunci când i-am pus o mână pe umăr. Prin urmare, nu era într-o transă: era conștientă că ieșisem din living, că o întrebam ce făcea acolo, că mă apropiasem de ea. Tot ce făcea era să mă ignore. Era o situație similară cu una din rarele dăți în care, urmărind concentrată serialul difuzat la miezul nopții, mă ignora, chiar dacă auzea zgomotul pe care-l făceam când intram în casă. Și totuși, ce-i atrăgea atât de mult atenția acum, la patru dimineața, în bucătăria cufundată în beznă, când stătea în fața ușii deschise la culoare a frigiderului de 400 de litri?

— Draga mea! am strigat spre profilul ei.

S-a întors spre mine, fixându-mă cu o strălucire rece în privire și ținându-și buzele strâns lipite.

— Am avut un vis, a spus dintr-odată cu o voce limpede.

— Vis? Ce tot îndrugi? La naiba! Știi cât e ceasul?

A trecut pe lângă mine și s-a îndreptat încet spre ușa deschisă a camerei. De îndată ce a trecut pe sub tocul ușii, a întins o mână și a închis-o, ușor. Am rămas singur în bucătăria întunecată, uitându-mă la ușa ce înghițise silueta ei albă.

În cele din urmă, am aprins lumina și am intrat în baie. Zilele friguroase cu temperaturi de minus zece grade se scurgeau una după alta. Făcusem duș cu câteva ore înainte, dar șlapii de baie încă erau reci și umezi. Sentimentul de singurătate al acelui anotimp aspru își făcea simțită prezența, prelingându-se din gura neagră de ventilație de deasupra căzii, pe pardoseală și pe faianța albă a pereților.

Când m-am întors în cameră, nevastă-mea era culcată, cu genunchii strânși la gură. Nu se auzea nimic, niciun sunet; era ca și cum aș fi fost singur. Evident, era doar propria mea închipuire. Încercând să ascult cu atenție, am putut desluși slabul ecou al respirației ei. Însă nu era respirația cuiva care dormea profund. Dacă mi-aș fi întins mâinile, aș fi putut atinge trupul ei cald. Nu știu de ce, dar nu am făcut-o. Nici măcar n-am avut chef să vorbesc cu ea.

*

Întins sub pătură, priveam absent cum razele soarelui din acea dimineață de iarnă inundau întreaga

cameră după ce se strecurau prin perdeaua albă. Am întors capul puțin și m-am uitat la ceasul atârnat pe perete. În următoarea secundă am sărit ca ars și apoi am ieșit valvârtej din cameră. Nevastă-mea era în bucătărie, în fața frigiderului.

— Ai înnebunit? De ce nu m-ai trezit? Ai idee ce oră...

Vorba mi-a fost curmată când piciorul meu a călcat pe ceva moale. Nu-mi venea a crede ochilor: îmbrăcată în aceeași cămașă de noapte, cu părul vâlvoi și încâlcit, nevastă-mea stătea pe vine. În jurul ei, împrăștiate pe podea, erau felurite pungi albe și negre de plastic, cât și caserole, tot din plastic. Nu aveam unde să pun piciorul, erau peste tot.

Erau pachete cu carne de vită pentru shabu-shabu¹, fleici din carne de porc pentru grătar, două imense picioare de vită, calamar tras în vid, anghilă bine conservată pe care soacră-mea de la țară ne-o trimisese cu ceva timp în urmă, corvină legată cu ață galbenă, pungi cu mandu² congelate ce nu fuseseră niciodată desfăcute și alte nenumărate pachetele al căror conținut îmi era necunoscut.

¹ Renumit preparat japonez obținut prin înmuierea pentru scurt timp a feliilor foarte subțiri de carne de vită și a legumelor în supă fierbinte, condimentată.

² Preparat asemănător colțunașilor, cu umplutură din legume sau carne, fiert la abur sau prăjit.

Foșnind de zor, nevastă-mea arunca în imenși saci de gunoi toate pachetele, unul după altul.

— Ce naiba faci? am urlat ca scos din minți.

Continua să arunce pachetele cu carne, ignorându-mă la fel cum o făcuse și noaptea trecută. Îndesa în saci carne de vită și porc, bucăți de carne de pui și anghilă ce costase pe puțin 200.000 de woni.

— Nu ești în toate mințile? De ce le arunci?

După ce mi-am făcut loc printre pungile de plastic, am apucat-o strâns de încheieturile mâinilor. Spre surprinderea mea, avea forță. Abia după ce m-am opus cu îndârjire – atât de tare încât fața îmi luase foc –, a lăsat jos pungile. Masându-și cu mâna stângă încheietura înroșită a mâinii drepte, mi-a răspuns cu aceeași voce calmă, ca de obicei:

— Am avut un vis...

Din nou, aceeași poveste. Stătea în fața mea, privind-mă cu o mină complet inexpresivă. Exact în acel moment, mi-a sunat telefonul mobil.

— La naiba!

Am început să întorc pe dos toate buzunarele sacoului pe care-l aruncasem pe canapea cu o seară în urmă. În ultimul buzunar din interior, degetele mele au apucat strâns agasantul telefon mobil.

— Îmi pare rău. A intervenit ceva urgent acasă... Îmi pare foarte rău. Mă grăbesc să ajung cât pot de repede. A, nu, nici nu se pune problema... pot veni

imediat. Mai durează puțin... Nu, nu aş putea să vă las să faceți așa ceva. Vă rog să mai așteptați puțin. Îmi pare foarte rău. Da, așa e, nu pot vorbi acum...

Am închis clapeta telefonului mobil și am intrat ca o furtună în baie. M-am ras atât de repede cu aparatul de bărbierit, încât mi-am făcut două tăieturi.

— N-am nicio cămașă călcată?

Nevastă-meă nu mi-a răspuns. Furios, am răscolit prin coșul cu rufe din fața băii, dând peste cămașa aruncată cu o seară în urmă. Din fericire, nu era atât de boțită. Cât timp mi-am înfășurat cravata în jurul gâtului ca pe un fular, mi-am tras șosetele în picioare și mi-am luat agenda și portofelul, nevastă-meă nici n-a ieșit din bucătărie. Era pentru prima oară în cinci ani de căsnicie când trebuia să plec la birou fără ca ea să se fi îngrijit de toate și fără să mă conducă până la ușă.

— Ai înnebunit! Ți-ai pierdut complet mințile!

Mi-am înghesuit picioarele în niște pantofi strâmți pe care-i cumpărasem recent și am zbughit-o pe ușă. După ce m-am convins că liftul era oprit la ultimul nivel, am coborât cele trei etaje alergând pe scări. Abia după ce am reușit să urc în metroul ce era pe punctul de a pleca din stație, mi-am privit fața ce se reflecta în geamul întunecat al vagonului. Mi-am aranjat frizura trecându-mi

degetele prin păr, mi-am făcut nod la cravată și am încercat să mai netezesc cu podul palmelor cutele de pe cămașă. În minte mi-a apărut fața înfiorător de calmă a nevesti-mii, iar vocea ei implacabilă mi-a răsunat în urechi.

„Am avut un vis.“ Deja îmi spusese asta de două ori. Pe partea cealaltă a geamului metroului ce gonea, i-am văzut fața plutind în bezna de smoală din tunel. Era o față necunoscută, ca și cum aș fi văzut-o pentru prima dată. Dar nu aveam timp să mă gândesc la comportamentul ei bizar. Aveam la dispoziție doar treizeci de minute în care trebuia să încropesc niște scuze ca să-mi justific întârzierea în fața clientului și să-mi pregătesc prezentarea pentru întâlnirea din acea zi. Orice ar fi, mi-am repetat de mai multe ori în sinea mea, azi trebuie să mă întorc mai repede acasă, chiar dacă, după ce mă transferasem la alt departament, nu existase în ultimele luni nicio singură zi în care să fi plecat de la birou mai devreme de miezul nopții.

*

Pădure întunecată, nici țiipenie de om. Frunzele ascuțite ale copacilor, printre care încercam să-mi croiesc drum, îmi lăsau răni pe față și pe brațe. Rătăceam de una singură, deși eram sigură

că venisem acolo împreună cu cineva. Mi-era teamă și frig. După ce am traversat o vale încremenită sub pojghița de gheață, am dat peste o clădire roșie, ce părea a fi o șură. Le-am văzut în momentul în care am intrat înăuntru, ridicând rogojina de paie ce ținea loc de ușă, acolo le-am văzut: sute de hălci de carne sângerie, atârând de tulpini uriașe de bambus. Din unele bucăți încă mai curgea sânge de culoarea focului. Am încercat să scap, făcându-mi loc printre nesfârșitele hălci de carne, dar de partea cealaltă nu se întrezărea nicio ieșire. Veșmintele albe în care eram îmbrăcată erau ude de sânge.

Nu știu cum, dar am reușit să ies. Am alergat în amonte fără oprire până când, dintr-odată, pădurea s-a deschis în fața mea scoțând la iveală copacii primăvăratesci scăldați în raze de lumină verzuie. Multe familii veniseră la picnic, copiii alergau peste tot, și mirosea îmbietor, a mâncare delicioasă. Imaginea era idilică, imposibil de descris în cuvinte: susurul pâraielor, oameni mâncând kimbap¹ așezați pe mici covorașe din papură, în timp ce, din altă parte, se auzeau sfârâiala cărnii fripte pe grătar și alți oameni cântând și râzând în hohote. Erau sunete reale, vii.

Dar mie, mie îmi era frică. Cu hainele îmbibate de sânge, m-am ascuns după un copac; m-am

¹ Preparat obținut prin rularea pe o foaie uscată de alge a unei umpluturi făcute din orez fiert, legume și/sau pește.

*ghemuit ca să nu fiu văzută de nimeni. Mâinile îmi erau pline de sânge, gura inundată de sânge. Acolo, în șură, am ridicat hălcile de carne căzute pe jos și mi le-am îndesat în gură. Întreaga gură mi s-a în-
cleiat de sângele roșu țâșnit din bucățile de carne crudă și moale, zdrobite între gingii și cerul gurii. Reflectați în balta de sânge de pe podeaua șurii, ochii mei străluceau orbitor.*

Nu... nu poate fi atât de reală, atât de vie, senzația pe care am simțit-o când carnea crudă s-a lăsat mestecată de acești dinți ai mei. Erau ochii mei, privirea mea, dar era ca și cum mi-aș fi văzut fața pentru prima dată. Dar nu încăpea îndoială: era fața mea. Ba nu... părea o față pe care o văzusem de nenumărate ori, dar totuși nu era fața mea. Nu pot explica... acea senzație vie, ciudată, dezgustător de stranie... îmi era și necunoscută, și familiară.

*

Nevastă-mea a pus pe masă frunze de salată verde, pastă de soia fermentată, o supă clară din alge – fără carne de vită sau stridii – și kimchi¹.

¹ Renumită garnitură coreeană obținută prin fermentarea verzei chinezești amestecată cu pastă de ardei iute roșu, sos de pește, usturoi, ghimbir etc. Metoda de preparare, varietatea condimentelor și iuțimea diferă în funcție de regiune.

— Ce-i cu toate astea? Adică din cauza unui vis idiot ai aruncat toată carnea? La naiba! Tu-ți dai seama cât a costat tot ce ai aruncat?

M-am ridicat de pe scaun și am deschis ușa congelatorului: practic, bătea vântul în el. Am dat de misutgaru¹, pudră de ardei iuți roșii, ardei iuți verzi și o pungă cu usturoi tocat.

— Fă și tu măcar niște ochiuri. Sunt frânt de oboseală și nici n-am mâncat la prânz.

— Am aruncat și ouăle.

— Cum? Ce-ai zis?

— Am terminat-o și cu laptele.

— Incredibil! Tu vrei să nu mai mănânc nimic de origine animală?

— Nu aveam cum să le las în frigider... nu le mai puteam suporta.

Cum putea fi atât de egoistă? Stând în picioare, m-am uitat la fața ei: privea în jos și era mai calmă ca niciodată. Nu-mi venea să cred că putea fi atât de egoistă, făcând doar după bunul ei plac! Cum putea fi atât de nerațională?

— Să-nțeleg că de acum încolo în casa asta nu o să se mai mănânce niciun produs de origine animală?

— Păi, tu oricum mănânci acasă doar dimineța, nu? Iar la prânz și cină bănuiesc că mănânci destul

¹ Pudră obținută prin măcinarea mai multor soiuri de cereale prăjite și folosită la prepararea băuturilor răcoritoare.

de des așa ceva... n-o să mori dacă nu mănânci la o masă, mi-a răspuns calmă, de parcă alegerea ei era cea rațională și potrivită.

— Bun! Să zicem că eu așa o să fac, dar tu? Nu o să mai mănânci nimic de origine animală de acum încolo?

A încuviințat, dând din cap.

— Serios? Până când?

— ...Pentru totdeauna.

Am rămas fără cuvinte. Știam și eu că în zilele noastre era o isterie generală în privința vegetarianismului. Oamenii trec la vegetarianism fie pentru că vor să fie sănătoși și să trăiască mult, fie pentru că urmăresc să-și schimbe metabolismul predispus genetic la alergii, sau din considerente ce țin de protecția mediului înconjurător. Bineînțeles, vegetarieni sunt și călugării budiști din temple, care respectă principiul moral ce le interzice să curme vieți. Și totuși, ce avea de gând să facă? Nici măcar fetele aflate la pubertate nu exagerau atât de mult ca ea! Nu trebuia nici să slăbească sau să se vindece de vreo boală și nici nu era posedată de vreun spirit malefic! Cum adică să-și schimbe regimul alimentar în urma unui coșmar? Era doar simpla încăpățănare a unei neveste căreia nu-i păsa de încercările bărbatului ei de a o împiedica.

Dacă dintotdeauna i-ar fi fost scârbă de carne, poate aș fi înțeles-o. Dar, de fapt, încă de la

începutul căsniciei noastre, nu a fost pretențioasă, mâncând de toate – și asta îmi plăcea la ea, în mod special. Cu cleștii într-o mână și cu foarfecele de bucătărie în cealaltă, răsucea și tăia cu îndemânare și ușurință coastele de porc din tigaie. Spectaculoase erau și mâncărurile pe care le pregătea duminica, precum fleicile de carne de porc prăjite, aromate și dulci, lăsate la marinat în ghimbir tocat și melasă. Specialitatea ei erau feliile foarte subțiri de carne de vită pentru shabu-shabu aseasonate cu piper negru, sare prăjită în tulpini de bambus și ulei de susan, trecute prin făină de orez și prăjite la fel ca tteok¹ sau jeon². Făcea și kongnamul bibimbap din carne tocată de vită, orez înmuiat în apă și prăjit în ulei de susan, peste care adăuga supă din muguri de soia. Oh, și ce bună mai era supa deasă din carne de pui și de rață cu bucăți groase de cartofi! Și mai gătea și o supă iute și scăzută care-mi pătrundea până-n măruntaie, înfulecam trei porții una după alta!

În ce stare jalnică era acum masa pe care o pregătise! Stând pe un scaun – așezat pieziș în dreptul mesei, nevastă-mea sorbea dintr-o supă de alge ce nu avea niciun gust, mi-am dat seama dintr-o

¹ Preparat tradițional făcut din făină de orez.

² Preparat asemănător unor clătite groase, obținut prin prăjirea legumelor, cărnii sau fructelor de mare într-o maia subțire făcută din apă și făină.

singură privire. Apoi, dintr-o frunză de salată verde peste care a pus orez fiert și pastă din soia fermentată, a făcut un rulou mare cu care și-a umplut gura. Nu o înțelegeam. Brusc am realizat că nu știam nimic despre femeia din fața mea.

— Ce faci? Nu mănânci? m-a întrebat indifereentă, asemenea unei gospodine între două vârste care născuse și crescuse vreo patru plozi.

Ignorându-și soțul care, rămas în picioare, o ațintea cu privirea, își mesteca îndelung și zgomotos bucata de kimchi.

*

Primăvara venise, dar nevastă-mea era de neclintit. Chiar dacă în fiecare zi mânca numai legume și verdețuri, încetasem să-i mai fac reproșuri. Când cineva se schimbă atât de drastic, ceilalți nu pot decât să ia lucrurile așa cum sunt.

Cu fiecare zi, era din ce în ce mai slabă. Slăbise atât de mult, încât oasele pomeților îi ieșeau degustător de tare în afară. Dacă nu se machia, tenul îi era palid ca al unei femei bolnave. Nu mi-aș fi făcut griji dacă ar fi fost genul de nevastă care să fi renunțat la carne ca să slăbească. Dar eu știam că nu din cauza alimentației vegetariene ajunsese numai

piele și os. Era din cauza coșmarurilor pe care le avea, deși, de fapt, ea nu prea mai dormea.

Nu era o pasăre de noapte. Înainte, când mă întorceam acasă la o oră târzie, o găseam deja dormind. Însă, de ceva vreme, ajungeam mereu acasă după miezul nopții și, chiar și după ce făceam un duș și mă băgam în pat, nu venea în dormitor ca să doarmă lângă mine. Nu își petrecea timpul citind cărți, nu socializa pe internet și nici nu se uita la programele difuzate noaptea de canalele private de televiziune. Nici introducerea cuvintelor în bulele de dialog din benzile desenate nu putea să-i ia atât de mult timp.

Se întindea în pat abia la ora cinci dimineața. Obișnuia să doarmă cu intermitențe cam o oră, trezindu-se după ce scotea un geamăt scurt. Cât eu luam micul dejun, stătea acolo cu părul vâlvoi și cu o față de nălucă, cu doi ochi injectați pe care abia-i putea ține deschiși. Nici vorbă să se atingă de vreo lingură.

Ceea ce mă frământa cel mai mult era faptul că nu mai făcea sex cu mine, mai ales că obișnuise să răspundă nevoilor mele fizice fără să obiecteze. Cândva obișnuia să-mi atingă corpul, luând ea însăși inițiativa. Acum, însă, de îndată ce-i atingeam umerii, mă evita cu mult calm. Odată am întrebat-o de ce reacționa așa.

— Care-i problema?

— Sunt obosită.

— Atunci ia și mănâncă niște carne. Ești fără vlagă pentru că nu mănânci carne. Corect? Înainte nu erai așa.

— De fapt...

— Ce e?

— ...e din cauza mirosului.

— Miros? Ce miros?

— Miroase a carne. Corpul tău miroase a carne. Am izbucnit în râs.

— Nu m-ai văzut adineaori? Tocmai am făcut duș. De unde să miroasă?

— Din fiecare por. Din porii prin care se scurge transpirația, mi-a răspuns cât se poate de serioasă.

Din acel moment m-am lăsat pradă gândurilor sumbre. Nu cumva toate astea erau niște simptome? Și dacă vorbele ei ar fi degenerat în paranoia, halucinații sau într-o cădere nervoasă?

Și totuși era greu să-mi dau seama dacă era sau nu cuprinsă de un soi de nebunie. Ca de obicei, vorbea puțin și se îngrijea de curățenia din casă. La sfârșit de săptămână prepara garnitură din verdețuri amestecate cu vinete fierte la abur și jabchae¹ în care, în loc de carne, puneă ciuperci.

¹ Taiței foarte subțiri și transparente, făcuți din amidon de cartofi dulci și amestecați cu legume și/sau carne.

Vegetarianismul era la modă, deci nu făcea nimic ciudat. Ceea ce era ciudat era că nu mai dormea, că-mi dădea invariabil același răspuns, „Am avut un vis“, când o luam la întrebări dimineața, moment în care era foarte absentă și cumplit de trasă la față, de parcă cineva ar fi dezumflat-o ca pe un balon. N-o mai întrebam ce visase, căci nu mai voiam să aud aceeași poveste despre șura din adâncul pădurii întunecate, fața ei reflectată într-o baltă de sânge și restul detaliilor.

Adâncită în suferință și în vis – un vis în care eu nu puteam pătrunde, despre care nu aveam cum să știu mai multe și nici nu voiam să știu –, era din ce în ce mai slabă, numai piele și os. La început arăta slabă ca o balerină, mai târziu însă ajunsese costelivă, ca scheletul unei paciente suferinde de o boală în stadiu terminal. De fiecare dată când aveam presentimente sumbre, mă gândeam la familia ei. Părinții ei lucrau într-un mic orașel – taică-su la o fabrică de cherestea, iar maică-sa la un chioșc; sora ei mai mare, fratele ei mai mic și nevasta lui erau și ei oameni normali, cumsecade. Prin urmare, nu era vorba de vreo anomalie psihică de natură ereditară.

Când mă gândeam la cei din familia ei, instinctiv îmi veneau în minte fumul gros amestecat cu mirosul greu de usturoi ars, femeile ce trăncăneau gălăgioase în bucătărie în timp ce păhărelele cu

soju se goleau unele după altele și grăsimea cărnii se perpelea pe grătar. Toți, în special socru-meu, mâncau cu plăcere carne crudă de vită, tăiată julienne și marinată în condimente. Soacră-mea se pricepea să porționeze pește ce încă se zbătea¹, iar cumnată-mea și nevastă-mea manevrau cu îndemânare satârul pătrășos de măcelărie când tăiau în bucăți mari un pui întreg. Îmi plăcea mult să fiu martor al vitalității nevestei mele când prindea câțiva gândaci deodată, strivindu-i cu podul palmei. Nu fusese ea pentru mine cea mai banală femeie din lume?!

Chiar dacă starea prin care trecea mi se părea foarte bizară, nu voiam să iau în calcul ceva de genul unei consultații sau vreun tratament. Îmi spuneam în sinea mea că nu e nimic în neregulă cu ea, că nu e vorba de vreo boală serioasă. Era ceva ce o privea exclusiv pe ea. În realitate, însă, nu mă pricepeam deloc să gestionez astfel de chestiuni ciudate.

*

Cu o zi înainte să am acel vis, tăiam carnea înghețată bocnă când tu ți-ai ieșit din fire.

¹ Metodă de feliere a peștelui viu în felii foarte subțiri, fără să fie îndepărtate capul și coloana, astfel încât, în momentul servirii pe farfurie, să fie încă viu.

— De ce naiba te tot foiești atâta? Nu-ți găsești locul? m-ai întrebat furios.

Doar știi că eu mă pierd atunci când ești agitat și nervos. Într-o astfel de situație, altcineva, neștiind ce să facă, s-ar bloca; eu însă, din contră, încerc să fac mai multe deodată, repede, cât mai repede. Atât de repede mișcam mâna în care aveam cuțitul, încât ceața mi s-a înfierbântat. Brusc, tocătorul a alunecat: m-am tăiat la un deget, într-o clipită lama cuțitului de bucătărie a pătruns și a ieșit din carnea lui.

Din degetul arătător curgea, în mare grabă, o picătură de sânge. Era rotundă, din ce în ce mai rotundă. M-am liniștit de îndată ce mi-am băgat degetul în gură. Roșul aprins al sângelui și gustul lui dulce mi-au dat o stare de calm, straniu de liniștitoare.

Mai târziu, în timp ce mestecai plictisit o bucată de carne friptă la grătar, dintr-odată ai scuipat ceva strălucitor.

— Ce naiba-i asta? O bucată din lama cuțitului! ai țipat ca scos din minți.

M-am uitat absentă la tine cum sari de pe scaun cu fața schimonosită de furie.

— Ce mă făceam dacă o mestecam? A fost cât pe ce să mor!

Oare de ce în acel moment nu m-am speriat deloc? Dimpotrivă, eram și mai calmă. Mi s-a părut că simt o mână rece pe frunte. Dintr-odată, asemenea

valurilor la reflux, totul din jurul meu a început să se retragă, alunecând: masa, tu, toată mobila din bucătărie. Am rămas doar eu și scaunul pe care eram așezată în mijlocul unui spațiu infinit.

În acea noapte, spre zori, în balta de sânge din șură, am văzut pentru prima dată reflexia propriei mele fețe.

*

— Ce e cu buzele tale? Nu te-ai machiat?

M-am descălțat de pantofi și am tras-o înapoi în dormitor pe nevastă-mea care, deja îmbrăcată într-un trenchi negru, stătea în picioare privindu-mă cu o expresie confuză.

— Așa aveai de gând să ieși din casă? am întrebat-o în timp ce ne uitam amândoi în oglinda mesei de toaletă. Refă-ți machiajul!

Calmă, mi-a dat mâna la o parte, a deschis pudriera și a început să-și fardeze tenul cu un burețel. Din cauza pudrei dense, fața ei arăta ca cea a unei păpuși de cârpă acoperită de praf. A scăpat de paloarea de femeie bolnavă de îndată ce s-a dat pe buzele cenușii cu rujul ei preferat, cel de culoare corai-închis. Am răsuflat ușurat.

— Am întârziat. Grăbește-te!

Am luat-o înaintea ei și am deschis ușa. În timp ce-mi țineam degetul pe butonul liftului, o priveam precipitat cum se apropie călcând încet, încălțată în niște teniși de culoare bleumarin. Tenișii nu se potriveau deloc cu trenciul, dar nu aveam ce face. Nu mai avea alți pantofi, căci aruncase toate încălțăările din piele naturală.

Am urcat primul în mașină, am pornit motorul și am deschis radioul ca să ascult buletinul rutier. Mi-am pus centura de siguranță și am eliberat frâna de mână, atent la informațiile despre traficul din zona în care se afla restaurantul tradițional coreean la care patronul meu rezervase o masă. Nevastă-mea și-a ocupat locul lângă mine și, după ce a produs în mașină un curent de aer rece aranjându-și întruna trenciul, și-a pus în cele din urmă, după câteva încercări nereușite, centura de siguranță.

— Azi totul trebuie să iasă perfect. E prima dată când sunt invitat să iau masa cu patronul și soția lui. Asta înseamnă că sunt bine văzut în firmă...

M-am grăbit cât am putut de mult, am luat-o pe o scurtătură, așa că am ajuns la timp. Restaurantul, ce dintr-o singură privire se arăta a fi o clădire luxoasă, avea două etaje și o parcare generoasă.

Frigul se întetise. Îmbrăcată în trenciul subțire, de primăvară, nevastă-mea părea înfrigurată de rafalele vântului de seară ce măturau parcare

restaurantului. Nu m-a deranjat câtuși de puțin că pe drum nu scosese o vorbă. În fond, așa era ea. M-am consolată, spunându-mi în gând că nu e nimic rău în a nu fi vorbăreț, că oamenilor în vârstă, conservatori, dintotdeauna le-au plăcut femeile tăcute din fire.

Patronul, directorul executiv și cel administrativ, împreună cu soțiile lor ajunseseră înaintea noastră. Șeful de departament și soția lui au sosit după noi. După ce am schimbat saluturi cordiale aplecând ușor capul și zâmbind, eu și nevastă-mea ne-am dat jos trenciurile și le-am atârnat în cuier. Soția patronului, ale cărei sprâncene erau atent pensate și care purta un uriaș colier de jad, ne-a condus până la locul unde urma să cinăm și apoi s-a așezat în capul mesei lungi. Toți erau relaxați – se părea că era un restaurant pe care îl frecventau adesea. După ce m-am așezat pe scaun, am început să admir tavanul decorat precum streșinile clădirilor construite în stil arhitectonic tradițional, trăgând cu ochiul și la peștișorii aurii din bazinul de piatră. Când mi-am întors brusc privirea spre nevastă-mea, sânii ei mi-au acaparat cu totul câmpul vizual.

Era îmbrăcată într-o bluză neagră, destul de mulată, care-i lăsa să se întrevadă foarte clar conturul celor două sfârcuri. Nu mai încăpea nici urmă de îndoială: venise fără să-și pună sutienul. Când

toți cei prezenți au întors capul spre ea ca să se convingă de ceea ce vedeau, ochii mei s-au întâlnit cu cei ai soției directorului executiv. A încercat să facă pe imperturbabila, dar eu am sesizat în privirea ei curiozitate, uimire și un ușor dispreț.

Am simțit că-mi iau foc obrazii. Am încercat să nu-mi ies din fire, deși eram conștient că toate privirile consternate erau ațintite asupra nevastei mele ce stătea pe scaun, absentă, fără să schimbe amabilități nici măcar cu femeile prezente la masă. Tot ce puteam face în acel moment era să mă comport cât se poate de natural.

— Ați găsit ușor restaurantul? m-a întrebat soția patronului.

— Am mai trecut pe aici de vreo câteva ori. Grădina din față este frumoasă și chiar aveam de gând să intru cândva în restaurant...

— Așa este, grădina arată tare bine. Vă recomand să o vedeți în timpul zilei. Puteți admira minunatul strat de flori chiar de la fereastra de-acolo.

Până când felurile de mâncare au început să ne fie aduse, eforturile mele de a-mi controla nervii – pe care cu greu mi-i stăpânisem până atunci – ajunseseră la limita extremă. Primul fel de mâncare pus în fața noastră a fost rafinatul tangpyeongchae compus din aspic din fasole mung tăiat julienne, ciuperci pyogo și carne de vită. În momentul în

care chelnerul a vrut să-i pună o porție în farfurie, nevastă-mea, care până în acel moment nu scosese nicio vorbă, a spus cu glas stins:

— Nu mănânc.

Așa încet cum vorbise, glasul ei a încremenit toată asistența. Cu toți ochii ațintiți asupra ei, privind-o cu suspiciune și mirare, nevastă-mea a continuat, vorbind puțin mai tare de data asta:

— Eu nu mănânc carne.

— Vreți să spuneți că sunteți vegetariană? a întrebat-o binevoitor patronul meu. Știu și eu că în unele țări sunt oameni care urmează o dietă vegetariană foarte strictă. Și la noi în țară a început acest trend. Și ce atacuri dure sunt în presa noastră la adresa celor ce mănâncă carne! În fond, nu e chiar atât de lipsit de logică să renunți la carne dacă vrei să fii longeviv... am dreptate?

— Și totuși, putem trăi fără să mâncăm deloc carne? a întrebat soția patronului, zâmbind în colțul gurii.

După ce a pus felul de mâncare în nouă farfurii, chelnerul a plecat lăsând goală farfuria albă a nevastei mele. Cum era de așteptat, conversația despre vegetarianism și-a urmat cursul firesc.

— Vă mai amintiți că, în urmă cu ceva timp, s-au descoperit mumii vechi de cinci sute de mii de ani? Ei bine, în același loc s-au găsit și dovezi ce atestă practicarea vânătorii. A mânca carne este un

instinct uman. Prin urmare, vegetarianismul pur și simplu sfidează acest instinct, nu-i așa? E ceva nefiresc, nenatural.

— Se pare că în zilele noastre, datorită popularității medicinei tradiționale coreene bazate pe cele patru tipuri de constituții fizice¹, mulți au trecut la vegetarianism... și eu am consultat mai mulți doctori ca să aflu în ce categorie mă încadrez, dar de fiecare dată mi s-a spus altceva. În plus, mereu când am încercat să-mi schimb obiceiurile alimentare am resimțit un disconfort... cred că cea mai bună dietă este una echilibrată, cu puțin din toate...

— A avea o dietă echilibrată înseamnă să fii un om sănătos ce mănâncă de toate, pentru care nu există mâncăruri pe care să nu le poată mânca, a spus soția directorului administrativ, trăgând de ceva vreme cu coada ochiului la sâni nevesti-mii. E dovada armoniei perfecte între trup și spirit, nu-i așa?

Apoi, și-a ațintit săgeata direct către nevastă-mea, întrebând-o:

— Ce v-a făcut să deveniți vegetariană? Motive de sănătate? Convingeri religioase?

¹ În orig. *sasang chejil* – sistem tradițional de clasificare a constituției fizice și a personalității umane în patru categorii, elaborat de doctorul și filosoful coreean Lee Je-ma în 1894. Pentru fiecare categorie există atât alimente recomandate, cât și interzise.

— A, nu... a început nevastă-mea, calmă și nonșalantă, complet inconștientă de poziția delicată în care se afla.

Brusc m-am îngrozit, intuind ce avea de gând să spună în continuare.

— Am avut un vis...

I-am tăiat vorba imediat:

— Soția mea suferă de mult timp de gastroenterită și din acest motiv nici nu poate dormi bine. La recomandarea unui specialist în medicină tradițională coreeană, a renunțat la carne și acum se simte mult mai bine.

Abia atunci cei din jur au dat din cap, semn că au înțeles despre ce era vorba.

— Mă bucur să aud asta! Eu n-am luat nicio dată masa cu un vegetarian. Ce cumplit trebuie să fie să mănânci alături de cineva care te privește dezgustat în timp ce tu te înfrupți dintr-o bucată de carne! În orice caz, a fi vegetarian din motive spirituale înseamnă a-i detesta pe cei ce mănâncă carne. Am dreptate?

— Imaginați-vă că în timp ce vă chinuiți să prindeți între bețișoare puii vii de caracatiță¹ pentru a vă delecta cu gustul lor, femeia din fața voastră vă privește ca pe un animal sălbatic! Cam așa ar fi să iei masa cu o vegetariană!

¹ Renumit obicei culinar coreean de a mânca puii de caracatiță cât încă sunt vii, cu diferite sosuri condimentate.

Toți cei prezenți au izbucnit în râs. Am început să râd și eu pe deplin conștient de fiecare reacție în parte. Nevastă-mea nu a râs împreună cu noi. Fără să fi acordat vreo atenție replicilor care fuseseră schimbate, ea fixa cu privirea buzele lucind de la uleiul de susan din porțiile de tangpyeongchae. Asta a făcut ca toată lumea să se simtă stânjenită în liniștea ciudată ce se lăsase peste noi.

Au urmat alte două feluri: pui crocant, dulce-pi-cant, prăjit în ulei infuzat cu usturoi și ardei iute roșu și felii foarte subțiri de ton crud. În timp ce toți ceilalți au mâncat, nevastă-mea, cu sfârcurile ca două ghinde ieșindu-i prin bluză, nu a mișcat nici măcar un deget; complet hipnotizată, privea fiecare mișcare a buzelor celor din jurul ei.

Până ce toate cele douăsprezece feluri de mâncare ne-au fost servite, nevastă-mea a mâncat doar niște salată, kimchi și supă-cremă de dovleac cu bulete făcute din făină de orez. Pentru că fuseseră fierte mai întâi în supă de carne, nu s-a atins de minusculele și delicioasele bulete. Cei din jur au continuat conversația, ignorând-o de parcă nici nu ar fi fost prezentă la masă. Din când în când, probabil din milă, mă întrebau câte ceva, deși simțeam că voiau să ne țină la distanță.

La desert, când ne-au fost aduse fructele, nevastă-mea a ciugulit niște feliuțe de măr și portocală.

— Nu vă este foame? Nu ați mâncat mai nimic, a întrebat-o galant soția patronului, pe un ton amiabil, care-i trăda îngrijorarea.

Fără să răspundă măcar cu un zâmbet slab, fără să se înroșească de jenă și nearătându-se deloc încurcată, nevastă-mea a continuat să se uite fix la soția patronului. Privirea ei a înfiorat pe toată lumea. Oare realiza în ce situație se afla? Oare știa cine era femeia de vârstă mijlocie din fața ei? Dintr-odată, mintea ei, în care nu pătrunsesem vreodată, mi-a dat impresia unei prăpăstii foarte adânci, în care cădeam ca într-o capcană.

*

Am simțit că totul eșuase în acea seară. În timp ce conduceam mașina, întorcându-ne spre casă, singurul meu gând era că trebuia să iau măsuri, deși nu știam exact ce puteam face. Nevastă-mea însă era calmă și imperturbabilă, deloc conștientă de comportamentul ei din timpul cinei. Somnoroasă sau poate obosită, își sprijinea capul de geamul portierei. Eram furios. Voia cu tot dinadinsul să mă vadă concediat? Ce naiba credea că face?

Aveam o presimțire că orice aș fi făcut ar fi fost inutil. Nimic nu ar fi clintit-o, nici furia mea și nici încercarea de a o convinge. Nu puteam face nimic.

După ce s-a spălat, și-a pus cămașa de noapte și a intrat în camera ei, nu în dormitor. În timp ce eu mă învârteam ca turbatul prin casă, a sunat telefonul: era soacră-mea.

— Sunteți bine? Nu ați mai dat de mult niciun semn... a zis ea cu glas adormit.

— Îmi pare rău că nu v-am mai sunat. Am fost foarte ocupat în ultimul timp. Ce face tata-socru? E bine, sănătos?

— Noi suntem bine, ca întotdeauna. Nimic nou. Totul e în regulă la serviciu?

— Da, eu sunt bine, dar nevastă-mea... am răspuns după ce am ezitat puțin.

— Yeong-hye? S-a întâmplat ceva cu ea? a întrebat îngrijorată.

De obicei, nu se arăta deloc interesată de cea de-a doua sa fiică, dar în fond era tot copilul ei.

— Nu mai mănâncă carne.

— Ce-ai spus?

— Nu mai mănâncă deloc niciun fel de carne și trăiește doar cu legume și verdețuri. Deja au trecut câteva luni...

— Ce-nseamnă asta? Spune-i să renunțe la chestia asta cu dieta...

— Nu știu... oricât am încercat s-o opresc, nu mă ascultă deloc. Mulțumită ei, deja a trecut mult timp de când nici eu n-am mai mâncat carne în casa asta...

Soacră-mea a rămas fără cuvinte. Am profitat de ocazie și am mai turnat niște gaz pe foc.

— Oh! Și ce tare a slăbit!

— Nu se poate! E lângă tine? Ia dă-mi-o la telefon!

— S-a dus să se culce. Am să-i spun să vă sune mâine dimineată.

— Lasă că o să dau eu telefon! Cum să facă așa ceva? Oh, ce rușine trebuie să-ți fie cu ea!

După ce am închis telefonul, am căutat prin agendă și am format numărul de mobil al cumnatei mele – In-hye, sora mai mare a nevesti-mii. De la celălalt capăt mi-a răspuns nepotul meu de patru ani, țipând cât îl ținea gura „alo!“.

— Dă-mi-o pe mama la telefon!

— Alo, da? a răspuns imediat cumnata mea.

Deși semăna cu nevastă-mea, avea ochii mai mari și mai frumoși și, mai mult decât orice, era mult mai feminină. Ca întotdeauna când vorbeam cu ea la telefon, vocea ei îmi dădea cumva o stare de încordare sexuală. La fel cum îi spuseseam și soacrei mele, i-am adus și cumnatei la cunoștință că nevastă-mea trecuse la vegetarianism. Am auzit aceleași exclamații însoțite de scuze. Am închis telefonul, nu înainte de a primi asigurările ei că va face ceva în acest sens. Am vrut să-l sun și pe fratele mai mic al nevesti-mii, Yeong-ho, dar în cele din urmă am renunțat, gândindu-mă că aș fi întins prea tare coarda.

Am visat din nou. Cineva omorâse pe cineva și altcineva ascunsese crima... când m-am trezit, nu mi-am putut aduce aminte dacă eu am ucis sau am fost cea ucisă, sau pe cine am omorât cu mâinile mele... oare să fi fost tu? A fost cineva foarte apropiat... sau poate tu să mă fi ucis pe mine?

Cine să fi ascuns crima? E clar: nu am fost nici tu și nici eu... a fost o lopată. Este singurul lucru de care sunt sigură. O viață a fost curmată, o lopată uriașă a lovit capul cuiva: vibrația greoaie, elasticitatea clipei în care metalul s-a izbit de cap... imaginea vie a umbrei căzute la pământ, în întuneric.

Nu am visat pentru prima dată așa ceva... e un vis pe care l-am visat de nenumărate ori. Îmi aduc aminte de visele pe care le-am visat într-un alt vis ca și cum mi-aș aduce aminte de fostele beții doar atunci când sunt beată. Acei-cineva-fără-de-număr au curmat viața cuiva. E o senzație încețoșată, ce nu-mi poate aparține... dar e prezentă în memoria mea ca ceva ferm conturat, înspăimântător de real.

Imposibil de înțeles, nu-i așa? Dintotdeauna mi s-a făcut frică când am văzut pe cineva tocând ceva pe tocător... chiar dacă n-ar fi fost asta... nu... chiar de ar fi fost mama... Nu știu de ce, dar nu pot explica. A fost doar o senzație repulsivă, imposibil

de suportat. De aceea am fost mai degrabă tandră și călduroasă cu toți. Dar chiar și așa, în visul de ieri, cele care au ucis sau au fost omorâte nu erau nici mama și nici sora mea mai mare. Dar mi-a rămas aceeași senzație îngrozitoare, scârboasă, atroce, de impuritate. Senzația că am ucis pe cineva cu mâinile mele, senzația că cineva m-a omorât, o senzație prin care, dacă nu ai trecut vreodată, nu ai cum să o simți... senzația de inexorabil, de deziluzie. O senzație caldă, ca un sânge ce abia a început să se răcească.

Oare de ce simt că totul îmi este necunoscut? Totul pare ca și cum m-aș fi întors prin partea din spate a unui anumit ceva. Ca și cum aș fi închisă după o ușă fără clanță. Sau nu... poate că abia acum am ajuns să cunosc și să înțeleg acel ceva ce a fost aici de la început? În adâncul tenebrelor, totul e zdrobit, nimicit cu disperare.

*

Contrar așteptărilor mele, eforturile soacrei și ale cumnatei mele nu au avut nicio influență asupra regimului alimentar al nevesti-mii.

— Ce face Yeong-hye? Tot nu mănâncă carne? m-a întrebat soacră-mea la telefon, la sfârșit de săptămână.

Deși în viața lui nu telefonase cuiva, socru-meu a sunat și el și a început să se răstească la nevastă-mea atât de tare, încât îi auzeam și eu țipetele furioase în receptor.

— Ce naiba crezi că faci? Ce-ți veni la vârstă ta? Eu ca eu, dar oare ce-o zice bărbatul tău, domnul Cheong?

Nevastă-mea stătea cu telefonul lipit de ureche, fără să spună nicio vorbă, nici măcar „da” sau „nu”.

— De ce nu răspunzi? Mă asculți?

Nevastă-mea a pus telefonul pe masă și s-a dus în bucătărie unde, pe aragaz, fierbea o oală cu supă. Apoi n-a mai ieșit din bucătărie. Îl auzeam pe bătrân continuându-și seria de țipete, fără să știe că de partea cealaltă nu era nimeni. Mi s-a făcut milă de el și am ridicat receptorul.

— Îmi pare rău, tată-socrule.

— A, nu... eu sunt cel căruia îi este rușine...

Scuzele socrului meu, un înrăit adept al patriarhatului, m-au șocat: în cinci ani de căsnicie nu-l auzisem niciodată cerându-și scuze; amabilitățile ce ar fi presupus considerație pentru ceilalți și empatie pur și simplu nu erau genul lui. Avea un glas foarte puternic cu care tuna adesea când se lăuda că luptase în Războiul din Vietnam, ispravă pentru care fusese decorat cu Ordinul Meritul Militar. Pe cât de puternică îi era vocea, pe atât de neclintit era. De când îi eram ginere, auzisem de vreo câteva ori

repertoriul lui preferat ce începea cu „Eu, în Războiul din Vietnam, am omorât șapte oficiali ai Viet Cong-ului”¹... După spusele nevesti-mii, taică-su se mândrea că o bătuse lovind-o peste pulpe până la vârsta de optsprezece ani.

— ...În orice caz, când o să venim acolo luna viitoare, o să avem o discuție cu ea, pe îndelete, a continuat socru-meu.

În iunie era ziua de naștere a soacrei mele. Întrucât socrii mei locuiau prea departe, copiii lor ce trăiau în Seoul obișnuiau să treacă simplu peste ziua ei de naștere, trimițându-i cadouri prin poștă și felicitând-o la telefon. Însă în acest an, la începutul lunii mai, familia cumnatei mele se mutase într-un apartament mai spațios, așa că socrii mei decisese să vină la Seoul atât ca să vadă noua locuință, cât și să sărbătorească aniversarea soacrei mele. Să fi trecut vreo câțiva ani de la ultima reuniune de familie. Prin urmare, întâlnirea din cea de-a doua duminică a lunii iunie se anunța a fi un eveniment important. Deși nimeni nu vorbise pe șleau, era evident că în acea zi întreaga familie avea să-i ceară socoteală nevesti-mii.

Nu știu dacă era sau nu conștientă de ceea ce avea să i se întâmple, dar își ducea imperturbabilă

¹ Viet Cong (Viet Nam Cong San) – numele gherilei comuniste din timpul Războiului din Vietnam.

traiul zilnic. Exceptând faptul că în continuare evita, în mod deliberat, să se culce cu mine – dormea îmbrăcată în blugi –, încă mai păream a fi un cuplu normal, cel puțin la prima vedere. Singurul lucru care se schimbase era faptul că ajunsese numai piele și os. În plus, când mă trezeam în zori, după ce bâjbâiam prin întuneric ca să opresc ceasul deșteptător, o găseam lungită ca o lumânare, fixând cu ochii larg deschiși întunericul din jurul ei. După cina de la restaurant, colegii mei de la firmă m-au tratat cu suspiciune. Episodul a fost dat uitării după ce proiectul pe care îl gestionam a început să aducă încasări substanțiale, ce nu puteau trece neobservate.

Aveam momente în care îmi spuneam că nimic rău nu avea să se întâmple, chiar dacă trăiam sub același acoperiș cu o femeie ciudată. Pentru mine era o femeie străină. Ba nu, mai bine zis, era o soră mai mică ce gătea, punea mâncarea pe masă și se îngrijea de curățenia din casă; sau o simplă menajeră. Dar pentru un bărbat în floarea vârstei care-și menținuse căsnicia într-un curs lin, calm, fără incidente, nu era deloc ușor să îndure abstenența atât de mult timp.

Într-o seară, întorcându-mă târziu de la o ieșire în oraș cu colegii și aflat sub influența aburilor de alcool, m-am repezit asupra ei și am trântit-o pe

podea. I-am strâns cu putere brațele ce-mi opuneau rezistență, iar când i-am dat jos pantalonii, m-am simțit foarte excitat. Abia după a treia încercare am reușit să o pătrund, timp în care i-am tras și vreo câteva înjurături obscene, căci se zbătea sub mine cu multă forță. Întinsă pe spate și cu o față absentă, străpungea întunericul privind fix spre tavan, asemenea femeilor recrutate cu forța să satisfacă nevoile sexuale ale soldaților de pe front, în stabilimentele aflate pe lângă regimentele militare. De îndată ce mi-am terminat treaba, s-a ghemuit pe o parte, ascunzându-și fața sub o pătură. M-am dus să fac un duș, iar când m-am întors în cameră am găsit-o întinsă pe pat, cu ochii închiși, ca și cum nimic nu se întâmplase, de parcă totul se reglase de la sine cât timp făcusem duș.

De fiecare dată când îi făceam așa ceva, premoniții ciudate și malefice puneau stăpânire pe mine. Întunericul și liniștea din încăpere îmi dădeau fiori reci, deși dintotdeauna fusesem genul de bărbat nepăsător și insensibil, care nu-și trăia viața ghidat de premoniții. A doua zi dimineață, în timp ce stăteam așezați la masă, nu-mi puteam ascunde senzația de repulsie, de scârbă, în timp ce-i priveam buzele sigilate și fața întoarsă evitându-mi privirea, neatentă la nimic din ce i-aș fi spus. De testam expresia de pe fața ei, de parcă trecuse prin

tot felul de experiențe urâte, de parcă îndurase tot felul de vicisitudini ale vieții.

S-a întâmplat cu trei zile înaintea reuniunii de familie. Peste zi, în Seoul se înregistrase cea mai ridicată umiditate pe timp de caniculă. În toate clădirile și magazinele, aparatele de aer condiționat mergeau la capacitate maximă. M-am întors acasă seara, înfrigurat de curentul rece al aparatului de aer condiționat ce fusese pornit toată ziua în biroul meu. De îndată ce am deschis ușa apartamentului, văzând-o pe nevastă-mea cum era, am și închis-o într-o clipită în urma mea. Mi-a fost teamă să nu o vadă vecinii, pentru că locuiam într-un imobil cu mai multe apartamente situate pe același lung palier.

Sprijinită de măsura televizorului, stătea pe podea și curăța niște cartofi; era îmbrăcată într-o pereche de pantaloni subțiri din bumbac, de culoare gri-deschis, dar era cu sânii goi, la vedere. Slăbise foarte tare, iar de sub clavicula ce-i ieșea mult în afară i se iveau sânii ajunși acum ca două mici umflături.

— De ce te-ai dezbrăcat? am întrebat-o făcând eforturi să schițez un zâmbet.

— E cald, mi-a răspuns fără să ridice capul, continuând să curețe cartofii de coajă.

„Ridică-ți capul... ridică-ți capul și începi să râzi. Și spune-mi că răspunsul pe care tocmai mi l-ai dat a fost doar o glumă“, vorbeam de unul

singur, în șoaptă, printre dinți. Dar nevastă-mea nu a râs. Era opt seara, ușa balconului era deschisă – deci nu era cald în apartament. I se făcuse pielea de găină; umerii îi erau acoperiți de foliculi mici, umflați ca niște semințe de susan. Straturile de coji de cartofi de pe hârtia de ziar luau proporții văzând cu ochii și deja făcuse o grămăjoară de vreo treizeci de cartofi.

— Ce ai de gând să faci cu ăștia? am întrebat-o încercând să par foarte calm.

— Îi fierb la abur.

— Pe toți?

— Îhî...

Am început să râd sacadat, așteptând să o aud și pe ea râzând. Dar nu a râs și nici nu și-a ridicat privirea spre mine.

— ...pentru că mi-e foame...

*

În vis am tăiat gâtul cuiva, dar nu i l-am tăiat de tot; l-am apucat de părul ce-i atârna și l-am hăcuit, înfingându-mi apoi degetele în orbitele lui până când i-am simțit ochii umezi în palme... și m-am trezit. În realitate voiam să omor porumbeii ce țopăiau în fața mea, să strâng de gât pisica vecinilor ce stătea la pândă de mult timp... tremuram

din toate încheieturile, udă de transpirația rece, ca și cum aș fi fost altcineva. În interiorul meu a erupt un altcineva devorându-mă...

Îmi lasă gura apă. Când trec pe lângă o măcelărie, îmi acopăr gura cu mâna. Saliva udă, vâscoasă îmi umple gura, de la rădăcina limbii până la buze. Apoi se scurge printre buze...

*

Și dacă aș putea dormi... aș vrea să nu fiu conștientă măcar o oră. Noapte după noapte mă trezesc întruna din somn și băntui desculță prin casa înfrigurată... nopți fără șir. O casă rece ca orezul fiert sau ca supa lăsată pe masă la răcit... dincolo de fereastra întunecată nu se vede nimic. Din când în când se aude ecoul ușii izbindu-se repetat... dar nimeni nu bate la ușă. Mă întorc, pun mâinile sub pătură... totul e cuprins de frig.

*

Nu pot să dorm mai mult de cinci minute. Imediat ce nu mai sunt conștientă, apare visul. Nu, nu-l pot numi vis. Capul îmi e invadat de o serie de mici scene. Ochii strălucitori ai unui animal, imagini cu

sânge, un craniu despicat, din nou ochii unei fiare. Ai zice că toate vin din burta mea. Când mă trezesc tremurând, verific imediat dacă unghiile îmi sunt în continuare drepte, dacă dinții sunt în continuare inofensivi.

Singurul lucru în care mă pot încrede încă este pieptul meu. Îmi plac sânii mei. Sunt absolut inocenți. Mâinile, picioarele, dinții și limba, până și privirea sunt arme care pot să rănească, vor să omoare. Dar sânii nu. Cât timp îi am, totul va fi bine pentru mine. Deocamdată. Dar, nu știu de ce, se micșorează. Nu mai sunt rotunjiți. De ce? De ce slăbesc așa? Ce-o să mă fac dacă o să devin din ce în ce mai ascuțită?

*

Apartamentul însorit, orientat spre sud, era situat la etajul al șaptesprezecelea. Deși peisajul din față era obstrucționat de alte clădiri, de pe partea cealaltă a blocului se vedeau în depărtare poalele munților.

— Dați uitării toate grijile! Vă merge bine, v-ați așezat și voi acum la casa voastră, a spus socru-meu luând în mână bețișoarele și lingura.

Chiar înainte de a se mărita, cumnata mea, In-hye, reușise să cumpere un apartament din banii

câștigați ca proprietară a unui magazin de cosmetice. Până să-i vină sorocul, magazinul ajunsese de trei ori mai mare decât la deschidere, iar după ce a născut, a supervizat afacerea trecând pe acolo în fiecare seară, zăbovind însă foarte puțin. De îndată ce nepotul meu, Ji-woo, a împlinit trei ani, cumnată-mea l-a dus la grădiniță și a început din nou să-și petreacă toată ziua la magazin.

Eram invidios pe bărbatul cumnatei mele. Se dădea artist – absolvise Universitatea de Arte –, dar nu avea nicio contribuție la finanțele familiei. Primise o moștenire, dar nu aducea un ban în casă, mulțumindu-se doar să cheltuie din avere, fără să facă nimic. Acum, de când In-hye se întorsese la locul de muncă, trăgând din greu, bărbatul ei putea în sfârșit să trăiască fără niciun fel de griji, făcând pe artistul pentru tot restul vieții. Cumnată-mea gătea foarte bine, la fel cum obișnuise și nevastă-mea, pe vremuri. Doar uitându-mă la masa pe care aranjase prânzul mi se făcea foame din nou. Corpul ei bine proporționat, felul ei de a vorbi blând și plăcut, ochii ei cu pleoape mari, bine conturate – toate astea mă făceau să regret multe lucruri pe care le pierdusem din viața mea.

Nevastă-mea mânca orez fiert și kimchi fără să scoată o vorbă; nu a spus nimic despre apartament și nici nu a complimentat-o pe sora ei pentru

mâncarea delicioasă pe care o gătise. Orez și kimchi a fost tot ce a mâncat. Nu s-a atins de salata ce-ți lăsa gura apă, nici măcar nu și-a atins bețișoarele de ea, și asta pentru că avea maioneză făcută din ouă.

Din cauza prelungitei insomnii, fața ei era palidă. Cei ce nu o cunoșteau ar fi spus că e o pacientă ce suferă de o boală gravă. Ca de obicei, nu avea sutienul pe ea; era îmbrăcată într-un tricou alb prin care i se vedeau sfârcurile, ca două pete de culoare cafenie-deschisă.

De cum am intrat pe ușă, cumnată-mea a chemat-o pe nevastă-mea în dormitor. Judecând după expresia confuză și jenată de pe fața ei când a ieșit de-acolo, probabil că nevastă-mea, ce venea în urma ei, îi spusese că nu avea de gând să-și pună sutienul.

— Cât ați dat pe apartament?

— Ieri am intrat pe pagina de internet a unei agenții imobiliare. Am văzut că prețul unui apartament din zonă a urcat deja cu până la cincizeci de milioane de woni. S-a scumpit și pentru că anul viitor vor termina o nouă linie de metrou ce va trece pe aici...

— Cumnate, se pare că te pricepi la astfel de chestii...

— A, nu... eu n-am făcut nimic. Nevastă-mea s-a ocupat de toate detaliile...

În timp ce noi continuam conversația pe un ton amical și manierat, copiii făceau mare tărăboi, fugărindu-se și lovindu-se unii pe alții, făcând pauze doar ca să-și umple gura cu cât mai multe bunătăți.

— Cumnată, ai gătit singură toată mâncarea? am întrebat-o.

— Am început încă de alaltăieri să pregătesc totul, puțin câte puțin. M-am dus special la piață să cumpăr stridii pentru Yeong-hye, pentru că știu cât de mult îi plac stridiile marinate... și ea nici nu s-a atins de ele, mi-a răspuns cumnată-mea zâmbind cu jumătate de gură.

Uitasem să trag aer în piept; abia de acum încolo avea să înceapă totul.

— Gata, ajunge! Yeong-hye, ce naiba faci? După tot ce ți-am spus eu, tatăl tău! a izbucnit furios so-cru-meu.

Bătrânul a fost urmat de cumnată-mea care, cu hotărâre, a continuat să o muștruluiască pe nevastă-mea.

— Chiar ai de gând să continui cu vegetarianismul? Unele alimente sunt necesare corpului uman, au aport caloric... dacă vrei să fii vegetariană, trebuie să ai un plan bine pus la punct... ai măcar habar cum arăți la față?

Soția fratelui mai mic al nevesti-mii a intervenit și ea.

— Nici nu te-am recunoscut... am auzit eu câte ceva de la Yeong-ho, dar nu mi-am închipuit că regimul vegetarian poate să-ți facă atât de mult rău ...

— Gata! De acum încolo s-a terminat cu vegetarianismul sau cum s-o mai numi! Ia și mănâncă! Gustă și din asta, încearcă și asta, hai, mănâncă tot! Repede! Cum să nu ajungi în halul ăsta când aproape nu ți-a mai rămas nimic ce poți mânca? a spus soacră-mea împingând în fața nevesti-mii farfuriile pline cu carne de vită prăjită, carne de porc dulce-acrișoară, pui cu legume și caracatiță cu tăiței.

— Ce faci? Ia și mănâncă! Repede! a insistat socru-meu, erupând furios precum coșul unei locomotive cu abur.

— Yeong-hye, ia și mănâncă. Dacă mănânci, o să ai energie. Cât sunt în viață, oamenii trebuie să fie energici, puternici. Până și călugării budiști care stau în temple au nevoie de energie, chiar dacă sunt asceți și duc o viață celibatară, a încercat In-hye, cu mult calm, să o convingă pe nevastă-mea.

Copiii se holbau la nevastă-mea, privind-o cu ochi mirați. Aceasta se uita absentă la chipurile celor din jurul ei, neînțelegând motivul pentru care se făcea atâta caz.

În aer plutea o tăcere încordată. Rând pe rând, am examinat fețele celor din jurul meu: socru-meu se înnegriise de furie; soacră-mea privea îngrijorată

cu fața ei atât de ridată, încât îmi era imposibil să cred că în tinerețe a fost iubită și îndrăgostită; cumnată-mea, In-hye, ridica alarmată din sprâncene, în timp ce bărbatul ei avea atitudinea unui observator de pe margine; Yeong-ho, fratele mai mic al nevesti-mii și soția lui priveau pasivi, dar erau vizibili dezgustați de scena la care asistau.

Se părea că mica furtună trecuse. Însă, într-o nouă încercare, soacră-mea a luat între bețișoare o bucățică de carne de porc dulce-acrișoară, apropiind-o de gura nevesti-mii.

— Hai, repede... fă gurița mare „aaaa...” ...ia și mănâncă!

Ținându-și buzele sigilate, nevastă-mea se uita la ea de parcă nu ar fi cunoscut niciun fel de regulă de politețe față de părinți.

— Deschide gura mai repede! Nu-ți place asta? Nu-i nimic, încearcă din asta, a spus soacră-mea luând între bețișoare o bucată de carne de vită prăjită.

Văzând că nevastă-mea nu-și deschide gura, a lăsat bucata de carne și a luat o stridie marinată.

— De mică ți-au plăcut stridiile marinate, nu-i așa? Întotdeauna voiai să le mănânci pe toate, dacă se putea...

— Așa e, îmi aduc aminte și eu. De fiecare dată când văd stridii, mă gândesc la Yeong-hye, a sărit și In-hye în ajutorul soacră-mii, ca și cum era mare

tragedie că nevastă-mea nu voia acum să mai guste din stridiile marinate.

Cu cât scoica marinată prinsă între bețișoare se apropia de gura ei, cu atât nevastă-mea se dădea mai înapoi.

— Ia și mănâncă mai repede... hai, că mă doare mâna...

Într-adevăr, mâna soacră-mii tremura.

— Nu mănânc, a spus nevastă-mea ridicându-se de pe scaun.

În sfârșit, vorbise clar și răspicat.

— Cum?! au zbierat în cor socru-meu și fratele mai mic al nevesti-mii, amândoi temperamentalii din fire.

Într-o clipită, nevasta lui Yeong-ho l-a apucat pe acesta de braț.

— O să-mi plesnească inima de durere! Nu înțelegi ce-ți spun eu, tatăl tău? Dacă ți-am zis să mănânci, atunci ia și mănâncă!

Mă așteptam ca nevastă-mea să răspundă „tată, îmi pare rău, dar nu pot mânca“, dar m-am înșelat.

— Eu nu mănânc carne, a spus perfect stăpână pe sine, fără nicio intenție să-și ceară scuze.

Disperată, soacră-mea a lăsat bețișoarele pe masă. Fața ei îmbătrânită arăta de parcă în orice moment ar fi putut să izbucnească în plâns, lăsând lacrimile să i se scurgă în liniște pe față. Socru-meu

a luat între bețișoare o bucățică de carne de porc dulce-acrișoară și s-a postat în fața nevesti-mii, întoarsă cu spatele la masă.

Spatele solid al bărbatului ce o viață întreagă se ocupase cu munca fizică nu a avut de ales și s-a lăsat încovoiat în încercarea de a împinge bucata de carne în gura nevesti-mii.

— Mănâncă! Ascultă-mă ce-ți spun și mănâncă! E spre binele tău! De ce reacționezi așa, de parcă te-ai alege cu vreo boală dacă guști din bucata asta de carne?

Eram mișcat până la lacrimi de afecțiunea paternă a bătrânului, îți rupea sufletul când te uitai la el. Probabil toți cei prezenți simțeau la fel. Însă nevastă-mea a dat la o parte cu o mână bețișoarele ce tremurau tăcute în aer, în fața gurii ei.

— Tată, eu nu mănânc carne.

În acel moment, cu o palmă puternică, so-cru-meu a despicat vidul în care ne aflam cu toții. Nevastă-mea și-a acoperit cu o mână obrazul lovit.

— Tată! a țipat cumnată-mea, prinzându-l de braț pe bătrânul căruia îi tremurau buzele, semn că încă nu i se potolise furia.

Știam că era nervos din fire, dar era pentru prima dată când fusesem martorul unei astfel de scene în care plesnea pe cineva.

— Domnule Cheong, Yeong-ho, veniți amândoi aici, lângă mine!

Ezitănd, m-am apropiat de nevastă-mea. Atât de tare o lovise peste obraz, încât îi năpădisese sângele. Doar respirația ei sacadată părea să-i fi spulberat calmul obișnuit.

— Voi doi, prindeți-o de brațe! ne-a ordonat socru-meu.

— Ce?

— Dacă ia o bucată, o să înceapă să mănânce din nou! Unde s-a mai pomenit pe lumea asta om care să trăiască fără să mănânce carne?!

Yeong-ho s-a ridicat de pe scaun vizibil nemulțumit.

— Soro, te rog, ia și mănâncă! Prefă-te că mănânci! Hai, că nu e greu! Chiar trebuie să faci tot cercul ăsta în fața lui tata?

— Ce naiba spui? a țipat socru-meu. Apuc-o de brațe, mai repede! Hai și dumneata, domnule Cheong!

— Tată, de ce-i faci asta? a sărit cumnată-mea, prinzându-l de brațul drept.

Socru-meu a aruncat bețișoarele și, cu bucata de carne de porc între degete, s-a apropiat de nevastă-mea. Ea se dădea înapoi cu pași nesiguri, când fratele ei mai mic a prins-o și a așezat-o cu forța pe scaun.

— Soră-mea, fii cuminte și mănâncă! Mănâncă tot ce-ți dă!

— Tată, te rog, oprește-te! l-a implorat In-hye.

Cumnată-mea nu avut atâta forță cât să-l oprească, bătrânul dându-i cu ușurință mâna la o parte. Profitând că Yeong-ho o ținea strâns pe nevastă-mea, socru-meu s-a apropiat de ea, agitând de zor bucata de carne în fața gurii ei. Printre buzele sigilate, ea lăsa să se strecoare un geamăt slab. Nu putea scoate o vorbă căci, dacă ar fi încercat să zică ceva, bucata de carne i-ar fi ajuns direct în gură.

— Tată! a țipat Yeong-ho, încercând să-l oprească, deși nici el nu-i dădea drumul nevastă-mii.

— Îi... îimm!...

În timp ce Yeong-hye se zbătea disperată, socru-meu a strivit bucata de carne de buzele ei. Deși a reușit să-i depărteze buzele cu degetele lui puternice, nu a putut face nimic cu dinții ei înțeleștați. De furie, i s-a urcat sângele la cap și a plesnit-o din nou peste obraz.

— Tată! a strigat cumnată-mea din nou, prinzându-l de mijloc.

Forța palmei a făcut-o pe nevastă-mea să-și deschidă gura – asta a fost momentul în care socru-meu i-a îndesat bucata de carne. De îndată ce Yeong-ho a mai slăbit strânsoarea, nevastă-mea s-a forțat și a reușit să scuipe bucata de carne.

— Dați-vă la o parte! a urlat, disperată ca o fiară sălbatică încolțită.

Abia ținându-se pe picioare, se părea că s-ar fi îndreptat spre ușă, dar brusc s-a repezit și a înșfăcat de pe masă cuțitul de fructe.

— Vai de mine! Yeong-hye! a țipat soacră-mea, gata să leșine.

Țipătul ei fusese ca o linie trasă cu mâinile tremurânde prin liniștea violentă ce cuprinsese apartamentul. Copiii nu s-au mai putut abține și au început să plângă. Nevastă-mea ne amenința cu cuțitul, ținându-și dinții încleștați și privindu-ne fix pe toți cei care eram în jurul ei.

— Opriți-o!

— Nu vă apropiați de mine!

Sângele a început să-i țâșnească din încheietura mâinii ca dintr-o fântână arteziană, pătând cu stropi grei farfuriile din porțelan alb. Bărbatul lui In-hye, care până atunci privise totul cu pasivitate, a smuls cuțitul din mâna nevesti-mii. Înfrântă, aceasta s-a prăbușit în genunchi, pe podea.

— Ce faceți? Dați-mi ceva, măcar un prosop! a țipat bărbatul lui In-hye.

A ridicat-o pe spatele lui, nu înainte de a-i opri sângerarea cu mișcări dibace, demne de un absolvent al Academiei de Forțe Speciale.

— Coboară repede și pornește motorul!

Împiedicându-mă, mi-am căutat pantofii. La prima încercare, am luat niște pantofi de la două

perechi diferite. Abia după o a doua încercare am reușit să mă încălț, să deschid ușa și să ies din apartament.

*

...câinele ce tocmai m-a mușcat de picior este legat de motocicleta lui tata. Am nouă ani și stau la poarta mare cu piciorul bandajat; sub pansament, pe rană, mi s-a pus păr ars din coada câinelui. E o zi de vară caniculară și cumplit de umedă, chiar și atunci când nu mă mișc, curg valuri de transpirație pe mine. Câinele gâfâie și el, cu limba roșie atârânădu-i peste maxilare. E mai mare decât mine, un câine alb, frumos. Până să mă muște pe mine, fata stăpânului lui, era renumit prin vecini ca fiind deștept și cuminte.

În timp ce pârlea coada câinelui atârnat de o creangă de copac, taică-meu mi-a spus că nu o să-l pârlească până-și dă duhul. Auzise de la cineva că dacă fugărești un câine până moare, carnea-i va fi mai fragedă. Taică-meu pornește motorul și aleargă în cerc câinele legat de motocicletă. Face o tură, două, trei, se învâрте întruna în cerc. Stau la poarta mare și mă uit la ei, mă uit la Albișorul ce gâfâie, cu ochii scoși din orbite. De fiecare dată când privirile ni se întâlnesc, ochii mei sunt și mai feroși decât ai lui. „Javră nemernică! Vrei să muști?”

La cea de-a cincea tură, din gura câinelui începe să se scurgă o spumă albă. Din grumazul prins cu frânghie îi curge sânge. Târât de motocicletă, aleargă scheunând – de durere, probabil. La cea de-a șasea tură, vomită sânge roșu-închis. Îi curge sânge din gât și din gură. Stau dreaptă și mă uit la spuma albă amestecată cu sânge, la cei doi ochi strălucind de furie. Aștept să-l văd și la cea de-a șaptea tură, dar îl văd pe taică-meu uitându-se în urma motocicletei: câinele nu mai poate alerga, mai mult atârnă. Mă uit la picioarele ce-i tremură, la pleoapele deschise și ochii dați peste cap din care curge un sânge apos.

Seara e petrecere mare la noi acasă. Vin toți bărbații de vârstă mijlocie ce lucrează la tarabele de pe înguste alei din piață, bărbați pe care taică-meu consideră că merită să-i cunoască. Iau și eu o gură din carne – se spune că rana unei mușcături se vindecă doar dacă mănânci din câinele ce te-a mușcat. Ba nu, nu iau o gură... de fapt înfulec un castron întreg de carne amestecată cu orez fiert. Mirosul de țesut ars, pe care frunzele de susan sălbatic nu-l pot acoperi, îmi mută nasul din loc. Din bolul cu mâncare mă fixează ochii lui strălucitori, ochii lui în timp ce e târât de motocicletă, vomitând o spumă albă amestecată cu sânge. Dar nu-mi pasă. Pe bune, chiar nu-mi pasă deloc.

*

În timp ce femeile rămăseseră acasă încercând să-i liniștească pe copii, iar Yeong-ho se îngrijea de soacră-mea ce leșinase, eu și bărbatul lui In-hye am dus-o pe nevastă-mea la secția de urgență a celui mai apropiat spital. După ce a depășit starea critică, a fost transferată într-o rezervă dublă. Abia atunci am observat că petele de sânge de pe hainele noastre se uscaseră.

Fără să spunem nimic, o priveam pe nevastă-mea dormind cu acul de perfuzie înfipt în brațul drept. Ne uitam în tăcere la fața ei, ca și cum ar fi fost scrisă vreo soluție pe ea, ca și cum am fi putut decodifica răspunsul doar privind-o.

— Cumnate, putem să ieșim pentru câteva momente?

— ...bine, mi-a răspuns zgârcit la vorbă, deși pe fața lui se citea că avea de gând să-mi spună ceva.

— Nu pleca așa, du-te la magazin și cumpără-ți ceva de îmbrăcat, i-am spus scoțând din buzunar douăzeci de mii de woni.

— Cine? Eu? A, nu... mai târziu o să treacă și nevastă-mea pe aici și o să-mi aducă niște haine curate.

Pe seară au venit In-hye, Yeong-ho și nevasta lui. Socru-meu încă nu se liniștise; soacră-mea a ținut morțiș să vină și ea la spital, dar Yeong-ho a reușit să o convingă să nu plece de acasă.

— Cum de s-a întâmplat așa ceva? Chiar în fața copiilor... a spus nevasta lui Yeong-ho, cu ochii

umflați și machiajul dus – se părea că plânsese, probabil din cauza șocului. Da' și tata-socru, a fost prea de tot! Cum de și-a lovit propria fiică chiar de față cu ginerele său? Dintotdeauna a fost așa?

— Da, dintotdeauna a fost temperamental, a recunoscut In-hye. Nu vezi că și Yeong-ho îi seamănă? Totuși, de când a mai îmbătrânit, parcă e mai potolit...

— Ce legătură am eu? a zis Yeong-ho.

— Era și normal să se înfurie, mai ales că Yeong-hye nu a scos nicio vorbă, a continuat In-hye.

— A fost prea mult să o forțeze să mănânce, dar totuși ce a făcut-o să renunțe la carne? a întrebat nevasta lui Yeong-ho. Și de ce a pus mâna pe cuțit? A fost pentru prima dată în viața mea când am văzut așa ceva. Cum o să mai dea ochii cu soțul ei?

În timp ce In-hye o ținea pe nevastă-mea sub observație, m-am schimbat într-un tricou de-al bărbatului ei și m-am dus la o saună din apropiere, unde m-am spălat de sângele uscat și înnegrit sub jetul de apă rece. Îmi erau aruncate priviri suspicioase, ceea ce mă dezgusta. Întreaga situație părea ireală. Nu am fost șocat sau rușinat de ceea ce făcuse nevastă-mea, dar simțeam pentru ea repulsie și o puternică aversiune.

După ce In-hye a plecat acasă, în rezervă am rămas doar eu, nevastă-mea, o elevă internată pentru ruptură de intestin și părinții ei. Stăteam la

căpătâiul nevستی-mii și îi vedeam privindu-mă suspect și șușotind întruna. Îmi spuneam în gând că duminica aceea lungă se va sfârși, că va veni ziua de luni când nu voi mai fi nevoit să o văd pe femeia ce-mi era nevastă. Presupuneam că mâine cumnată-mea avea să vină la spital în locul meu, urmând ca poimâine nevastă-mea să fie externată. Ceea ce însemna că trebuia să trăiesc din nou, sub același acoperiș, împreună cu această femeie bizară și înspăimântătoare. Mi-era greu să accept acest lucru.

A doua zi, pe la nouă seara, m-am dus la spital. M-a întâmpinat cumnată-mea, zâmbind.

— Cred că ești obosit...

— Ce face ăla micu'?

— Bărbatu-meu nu iese azi din casă, așa că a rămas în grija lui.

Dacă aș fi avut vreo ieșire cu colegii, la un pahar, nu aș fi fost acolo la acea oră. Însă, fiind luni, era exclus să încropesc o astfel de scuză. În plus, în ultimul timp, neavând mult de lucru, nu mai aveam de ce să rămân peste program.

— Ce face nevastă-mea?

— Doarme. Chiar dacă încerc să o fac să vorbească, nu-mi răspunde. A mâncat bine... se pare că se va face bine.

Ca întotdeauna, felul ei de a vorbi – ce trăda considerație și empatie – m-a emoționat și a reușit cumva să mai domolească nervii mei întinși la

maxim. La scurt timp după ce a plecat, mi-am desfăcut nodul de la cravată având de gând să mă spăl, când cineva a bătut la ușa rezervei. Am rămas surprins: era soacră-mea.

— ...Nici nu pot da ochii cu dumneata de atâta rușine! a început să se bâlbâie, apropiindu-se de mine.

— Nici vorbă! Cum se simte tata-socru?

— Să trecem la vârsta noastră înaintată printr-o situație atât de grea... a spus soacră-mea oftând adânc și întinzându-mi o sacoșă.

— Ce aveți aici?

— E ceva ce pregătisem înainte să venim la Seoul. Sunt vreo câteva luni de când nu ai mai mâncat carne, trebuie că te simți fără vlagă... Să-l beți împreună. E un tonic din carne de capră neagră¹. L-am adus pe ascuns. Dacă ar fi aflat In-hye și bărbatu-su, nu mi-ar fi dat voie să vin aici. Spune-i lui Yeong-hye că-i doar un medicament tradițional coreean și fă-o să-l bea. Nici nu mai miroase atât de tare, căci am pus multe ierburi medicinale. E atât de slabă, ca o stafie, și a mai pierdut și sânge...

Eram deja sătul de „afecțiunea maternă” persistentă a soacrei mele.

¹ Renumit tonic folosit în medicina tradițională coreeană pentru combaterea oboselii, obținut prin fierberea îndelungată a cărnii de capră neagră cu diverse ierburi medicinale.

— Nu e vreun cuptor cu microunde pe-aici? Mă duc în camera asistentelor să văd, poate au unul acolo, a spus bătrâna scoțând din sacoșă un pachet și ieșind pe ușă.

Starea de calm pe care mi-o dăduse întâlnirea cu cumnată-mea se transformase în nervi. Furios, m-am ridicat de pe scaun, încercând să-mi fac din nou nod la cravată. Nu a durat mult timp și nevastă-mea s-a trezit. Tocmai când mă gândeam că ar fi fost mult mai bine dacă s-ar fi trezit când mai eram cu cineva în rezervă, s-a întors și soacră-mea; prezența ei era totuși bună la ceva.

Deși eu eram așezat la picioarele ei, când a deschis ochii, nevastă-mea a văzut-o mai întâi pe măică-sa. Soacră-mea era toată numai un zâmbet de cum a intrat pe ușă, în timp ce expresia de pe fața nevastă-mii era greu de citit. Pentru că dormise toată ziua sau poate datorită perfuziei sau a unei anumite inflamații, fața ei arăta mult mai rotundă ca de obicei.

Ținând într-o mână un păhărel de hârtie din care ieșeau aburi, soacră-mea a luat-o de mână.

— Asta... ia și bea asta, a spus bătrâna cu ochii în lacrimi. Vai! Ce față ai!

Ascultătoare, nevastă-mea a luat în mână păhărelul de hârtie.

— E un remediu tradițional coreean. L-am făcut pentru tine, o să-ți dea putere. Doar știi că pe

vremuri, înainte să te măriți, obișnuiam să facem astfel de tonice pentru tine...

Nevastă-mea a dus păhărelul de hârtie la nas, l-a mirosit și apoi a clătinat din cap.

— Nu e tonic tradițional, a spus dându-i măică-sii înapoi păhărelul.

Fața ei era calmă și tristă, iar în ochi avea ceva ce aducea a compasiune.

— Ba e. Hai mai repede... ține-te de nas și bea-l.

— Nu-l beau.

— Beal! E dorința mamei tale! Până și celor aflați pe patul de moarte le sunt îndeplinite dorințele, a spus soacră-mea ducând pahărelul aproape de buzele nevastă-mii.

— Chiar e remediu tradițional?

— Doar ți-am spus!

Ezitănd și ținându-se de nas, nevastă-mea a luat o înghițitură din lichidul negru.

— Hai mai bea! Be mai mult! a strigat soacră-mea, toată numai un zâmbet, cu ochii strălucind sub pleoapele ridate.

— Îl pun aici și o să beau mai târziu, a spus nevastă-mea lungindu-se din nou în pat.

— Ce vrei să mănânci? Să-ți cumpăr ceva dulce să-ți treacă gustul tonicului?

— Nu e nevoie...

Soacră-mea a început să mă întrebe întruna unde era chioșcul spitalului. Fără să obțină vreun

răspuns de la mine, în cele din urmă a ieșit valvârtej din rezervă. Nevastă-mea a dat pătura la o parte și s-a ridicat.

— Unde te duci? am întrebat-o.

— La toaletă.

Am urmat-o, ținând în mână punga de perfuzie. După ce a intrat în baie a închis ușa, nu înainte de a atârna perfuzia într-un cui. Apoi, printre gemete și icnituri, a vomitat tot ce avea în stomac. A ieșit abia ținându-se pe picioare, tremurând din toate încheieturile. Emana un miros infect de lichid gastric, de mâncare acră. Pentru că eu n-am mișcat un deget, a fost nevoită să-și ridice singură perfuzia, cu mâna stângă, cea bandajată. Nu a ridicat-o cât a trebuit de sus și sângele a început să se scurgă înapoi în tub. Apoi, tremurând toată, a ridicat punga cu pachetelele ce conțineau tonicul din carne de capră neagră pe care soacră-mea o lăsase pe pardoseală. Nici nu i-a păsat că se folosea de mâna dreaptă, cea în care era înfipt acul de perfuzie. A ieșit din rezervă, însă eu nu aveam deloc chef să aflu ce avea de gând.

După ceva timp, s-a întors și soacră-mea. A intrat ca o furtună, izbind ușa atât de tare, încât eleva și mama ei ne-au aruncat priviri încruntate. Într-o mână avea o cutie cu fursecuri, în timp ce în cealaltă ținea punga de hârtie plină ochi cu pachetelele ce conțineau tonicul negru.

— Domnule Cheong, ce stai așa fără să faci nimic? Chiar nu vrei să afli ce ispravă mai are de gând să facă acum copila asta?

Tot ce voiam era să ies din rezervă și să mă duc acasă.

— ...Yeong-hye! Ai idee cât au costat toate astea? Ce faci? Vrei să le arunci? Sunt luate cu banii câștigați din sudoarea și sângele meu și al lui taică-tu! Păi cum te poți numi tu fata mea?

Nevastă-mea stătea în ușa rezervei, aplecată de spate. Privirea mea se oprise pe sângele ce-i picura în sens invers în punga de perfuzie.

— Uită-te la tine, în ce hal ai ajuns! Dacă renunți la carne, toți vor pune mâna pe tine și te vor devora! Uită-te în oglindă! Du-te să vezi cum arăți! a țipat ascutit soacră-mea, începând apoi să plângă.

Nevastă-mea se uita la ea de parcă ar fi fost o necunoscută. Apoi s-a urcat în pat, ca și cum spectacolul la care asista se lungise prea mult. Și-a tras pătura până sub piept și a închis ochii. Abia atunci am ridicat punga de perfuzie, pe jumătate plină cu sângele ei roșu-închis.

*

Habar nu am de ce plânge femeia aceea, de ce se uită la mine de parcă ar fi gata să mă înghită. Și nu

știu nici de ce îmi mângâie cu mâinile ei tremurânde bandajul legat la încheietura mâinii.

Încheietura mâinii e bine, nu e nimic în neregulă cu ea. Ceea ce mă doare este pieptul, ca și cum ceva m-ar apăsa pe plexul solar. Nu știu ce ar putea fi. Acel ceva e acolo dintotdeauna. Chiar dacă nu am sutienul pe mine, tot mai simt acea greutate indefinită. Oricât de adânc aș respira, nu simt nicio ușurare.

Suprapunându-se unele peste altele, în acea greutate indefinită stau ferecate mii de țipete și lamentări neștiute. Da, e din cauza cărnii. Am mâncat prea multă carne. Viețile animalelor pe care le-am mâncat sunt închise acolo. Nu e nicio îndoială. Sângele și carnea lor descompusă sunt împrăștiate în fiecare colțișor al trupului meu, reziduurile sunt eliminate prin excreție, însă viețile și suflarea lor se încăpățânează să rămână închise în mine, în plexul meu solar.

Și doar o dată, doar o singură dată vreau să mai strig din nou, din răsputeri. Vreau să mă arunc dincolo de fereastra înghițită în întunericul de smoală. Poate doar așa acea greutate indefinită îmi va părăsi corpul. Oare ar fi cu putință?

Nimeni nu mă poate ajuta.

Nimeni nu mă poate salva.

Nimeni nu mă poate face să respir.

După ce am urcat-o pe soacră-mea într-un taxi, m-am întors în spital, în rezerva întunecată. Sătule de zgomot, eleva și maică-sa închiseseră televizorul și lumina mai devreme ca de obicei, trăgând și perdeaua din jurul patului. Nevastă-mea dormea. Întins într-o poziție ciudată pe patul alăturat, am încercat să adorm. Nu aveam absolut nicio idee despre ce și cum și începând de unde trebuia făcută ordine în situația creată. Un singur lucru era clar: nu puteam să las ca această tevatură să mă afecteze în vreun fel.

Pe neașteptate, am avut un vis. Se făcea că omorâsem pe cineva: i-am sfârtecat burta cu un cuțit și i-am scos intestinele lungi și șerpuite. I-am dezosat corpul, scoțându-i carnea moale și mușchii de pe oase, lăsându-i scheletul gol ca atunci când mănânci pește. În momentul în care m-am trezit, am uitat complet pe cine omorâsem.

Încă nu se făcuse zi. Mânat de un impuls ciudat, am dat la o parte pătura cu care era acoperită nevastă-mea. Am băjbăit prin întuneric, dar nu am dat nici de sânge proaspăt și nici de intestine. Pacienta de pe patul alăturat respira scoțând un șuierat, dar nevastă-mea era nefiresc de liniștită. Simțind un instinct ciudat în trupul meu, am întins degetul

arătător și i-am atins mica adâncitură dintre nări și buza superioară: era vie.

Când m-am trezit din nou, rezerva era luminată de razele soarelui.

— Ce mult ați dormit! Nici nu ați auzit când au venit cu mâncarea, a spus tânăra mamă a elevei.

Vorbele ei trădau un sentiment de milă pentru mine. M-am uitat la tava pusă pe pat: bolul de orez era încă sigilat, mâncarea neatinsă. Nevastă-mea nu era în rezervă. Unde să fi fost oare? Punga de perfuzie era aruncată, iar acul plin de sânge atârna de lungul tub de plastic.

— Unde a plecat? am întrebat-o ștergându-mi urmele de salivă din colțurile gurii.

— Nu mai era aici când ne-am trezit noi.

— Poftim? Trebuia să mă treziți!

— Dormeați buștean... v-am fi trezit dacă s-ar fi întâmplat ceva, mi-a răspuns tânăra mamă.

Se înroșise la față, probabil din cauza situației confuze sau a jenei pe care o simțea. Mi-am aranjat puțin hainele de pe mine și am ieșit din rezervă alergând. Am ajuns în fața liftului de pe coridorul lung. O căutam precipitat cu privirea, dar nu o vedeam nicăieri. Eram nervos: lăsasem vorbă la birou că voi întârzia două ore, timp în care urma să fac formalitățile de externare pentru nevastă-mea.

În drum spre casă aveam de gând să-i spun și ei, și mie însumi, că totul fusese doar un vis urât.

Am luat liftul și am coborât la parter, însă nu era nici în holul principal. Am alergat spre grădina spitalului. Gâfâind, m-am uitat atent de jur-împrejur, dar nu am dat de ea. Acolo erau doar pacienții care deja luaseră micul dejun. Răcoarea dimineții se mai îmblânzise și afară era plăcut. Doar ce te uitai la fețele lor – obosite, triste sau calme – și îți puteai da seama care erau cei internați pe termen lung. Apropiindu-mă de fântâna arteziană golită de apă, am observat un grup de oameni agitați. Mi-am făcut loc printre ei și am văzut-o pe nevastă-mea așezată pe o bancă, chiar în fața fântânii arteziene.

Dezbrăcată, cu halatul de spital pus pe genunchi, lăsa la vedere clavicula ieșită mult în afară și sânii stafidiți cu sfârcurile de culoare cafeniu-deschis. Își desfăcuse bandajul de la încheietura mâinii stângi și își lungea încet sutura de pe încheietură, de parcă i-ar fi curs sânge din rană. Razele soarelui îi străluceau pe față și pe trupul complet gol.

— Oare de când stă așa?

— Vai de mine... tânăra asta arată de parcă a ieșit de la secția de boli psihice.

— Ce ține în mână?

— Păi, n-are nimic în mână...

— Ba da, are... se pare că ține ceva strâns în mână.

— A... ia uitați-vă! Vine cineva...

M-am întors și am văzut alergând înspre fântână doi bărbați, un infirmier și un gardian mai în vârstă.

Mă uitam la toți cei din jurul meu. Îi priveam ca și cum aș fi fost străin de tot ce se întâmpla acolo. M-am uitat la fața obosită a nevestii-mii, la buzele ei pătate de sânge, de parcă s-ar fi dat cu ruj cu mișcări stângace. După ce i-a privit pe cei din jurul ei, ochii ei strălucitori și umezi i-au întâlnit pe ai mei.

Mi-am spus în gând: eu nu o cunosc pe femeia asta. Da, era adevărat. Nu, nu era o minciună. Și totuși, din inerția unui sentiment de responsabilitate căruia nu mă puteam opune, mi-am lăsat picioarele să mă ducă aproape de ea.

— Draga mea, ce faci aici? am murmurat eu.

Apoi i-am luat halatul de pe genunchi și i-am acoperit sânii goi.

— Mi-e cald, așa că... mi-a răspuns schițând un zâmbet vag.

Era zâmbetul ei simplu ce o caracteriza, un zâmbet pe care credeam că-l cunosc destul de bine.

— Mi-e cald, așa că m-am dezbrăcat, a continuat.

Apoi a ridicat mâna stângă la frunte ca să se apere de razele de soare, dezvăluind astfel urmele tăieturii de cuțit.

— ...Nu am voie să fac asta? Am greșit cu ceva? a întrebat din nou.

Am luat-o de mână dreaptă și, când i-am deschis palma, pasărea zdrobită din pumnul ei a căzut pe bancă. Era o mică pasăre cu ochii albi¹ și cu penele smulse din loc în loc. Sub urmele lăsate de colții animalului de pradă ce o mușcase se vedeau pete de sânge roșu-aprins.

¹ *Zosterops japonicus* – pasăre cântătoare de mici dimensiuni cu penaj verzui și cercuri albe în jurul ochilor. În limba maori, numele păsării înseamnă „străina“, „necunoscuta“.

PATA MONGOLĂ

Cortina de culoare indigo a căzut peste scenă. Pe jumătate goi, dansatorii au salutat publicul dând energic din mâini tot timpul cât au stat în fața lor. N-au mai ieșit încă o dată la rampă, deși aplauzele erau puternice, auzindu-se sporadic și câte un „bravo“. Ovațiile s-au risipit într-o clipită, spectatorii și-au strâns hainele și gențile și s-au îndreptat spre ieșire. S-a ridicat și el de pe scaun, după ce tot spectacolul stătuse picior peste picior. Timp de cinci minute cât au durat uralele, nici măcar o singură dată nu a bătut din palme. A stat cu brațele încrucișate, privind tăcut la ochii și buzele dansatorilor pe care se citea lăcomia după aplauze. A simțit simpatie și respect pentru eforturile depuse pe scenă de dansatori, dar nu a vrut să aplaude contribuția coregrafului.

A ieșit din sală, a traversat foaierul și a aruncat o privire pe afișul spectacolului, care i se părea acum complet inutil. Când îl văzuse pentru prima dată într-o librărie din centrul orașului, simțise o

vibrație în întreg corpul. Îngrijorat că ar fi putut pierde și ultima reprezentație, imediat își rezervase un bilet prin telefon. Fotografiate din spate, pe afiș se puteau vedea trupuri goale de femei și bărbați. Pe spatele lor, începând de sub ceafă și până la fese, era pictată o abundență de flori roșii și albastre, tulpini și frunze. Privindu-l, se simțise înfricoșat, excitat și cumva dominat împotriva propriei voințe. Nu-i venea să creadă că această imagine – care-l obseda de mai bine de un an – era opera coregrafului, un oarecare de care nu auzise niciodată. Oare realitatea din fața ochilor lui era chiar imaginea pe care o visase? Fusesse atât de tensionat, încât până când s-au stins luminile și reprezentația a început, nu putuse lua nicio înghițitură de apă.

Spectacolul a fost sub așteptările lui. Trecând prin foaierul plin de oameni din lumea dansului – fastuoși și sociabili –, s-a îndreptat spre ieșirea cea mai apropiată de stația de metrou. În reprezentația ce se terminase doar cu câteva minute în urmă, nu găsisse nimic din ceea ce căuta el. Nici în muzica electronică sau în costumația extravagantă, nici în nuditatea excesivă sau în mișcările cu tentă sexuală. El căuta ceva mai liniștit și discret, mai captivant și mai profund.

Fiind duminică după-amiază, a așteptat ceva timp până când a sosit metroul în stație. În metrou

a stat în picioare, lângă ușă, ținând în mână broșura cu programul spectacolului, broșură ce avea pe copertă aceeași fotografie de pe afiș. Acasă îl așteptau nevastă-sa și băiețelul în vârstă de cinci ani.

Pierduse jumătate de zi din cauza spectacolului, deși știa că nevastă-sa și-ar fi dorit să stea toți trei împreună acasă, măcar la sfârșit de săptămână. Câștigase ceva de pe urma spectacolului? Deziluzie. Era conștient că nu ar fi putut simți decât deziluzie. Cum de fusese posibil ca altcineva să fi adus în spațiul real ceva la care el visase atât de mult timp? Avea același gust amar ca atunci când, cu ceva timp în urmă, dăduse peste un experiment video realizat de artista japoneză Yayoi Kusama¹. Abundent în scene de promiscuitate sexuală, experimentul realizat pe fundalul unor ritmuri psihedelice înfățișa vreo zece femei și bărbați ce se pipăiau lasciv unii pe alții, dornici să-și devoreze unii altora trupurile goale acoperite cu pete de culoare. Se mișcau fără încetare, ca peștii ce se zbat pe uscat. Simțea și el aceeași sete cumplită de trup,

¹ Artistă japoneză (n. 1929), supranumită și „prințesa bulinelor“, care a devenit renumită în întreaga lume la sfârșitul anilor '60 prin experimentele sale artistice realizate în spațiile publice din SUA, în timpul cărora picta buline pe trupurile goale ale bărbaților și femeilor ce participau la aceste experimente.

doar că nu voia să o exprime în acest fel. Era sigur că nu voia astfel.

Metroul trecea pe lângă zona rezidențială în care locuia, dar nu avea de gând să coboare. După ce a pus în rucsac broșura cu programul spectacolului, și-a îndesat mâinile în buzunarele gecii și a început să examineze prin geam vagonul de metrou. I-a fost greu să accepte că cel reflectat în sticlă era chiar el, un bărbat de vârstă mijlocie ce-și ascundea începutul de chelie sub o șapcă de baseball și care făcea eforturi să-și camufleze sub geacă burta ce luase proporții.

*

Ușa studioului era închisă. Era duminică după-amiază, ceea ce însemna că putea lucra de unul singur în studio, nestingherit. Având o suprafață de opt pyeong¹ și fiind situat în sediul central al grupului de firme K., două etaje mai jos de parter, studioul reprezenta doar o parte a activităților de mecenat artistic promovate de grup. În studio lucrau patru artiști video sponsorizați de grupul K., fiecare având propriul lui computer. Era

¹ Unitate de măsură tradițională folosită în China, Japonia și Coreea. Un pyeong echivalează cu 3,3 m².

recunoscător că putea folosi pe gratis echipamentul foarte scump. Singura lui nemulțumire era că nu se putea concentra în prezența celorlalți – o chestiune ce ținea de caracterul lui sensibil.

Un clinchet slab s-a auzit când a deschis ușa. A bâjbâit prin întuneric și, după ce a găsit întrerupătorul, a aprins lumina. A închis ușa, și-a dat jos șapca, s-a dezbrăcat de geacă, și-a scos rucsacul. Apoi, ducând o mână la gură, a străbătut coridorul strâmt al studioului. S-a așezat în fața computerului și, frământat de gânduri, și-a acoperit fruntea cu palmele. Din rucsac a scos broșura cu programul spectacolului, un caiet de schițe și o casetă pe eticheta căreia erau scrise numele, adresa și numărul lui de telefon. Pe casetă erau toate originalele proiectelor video pe care le realizase în ultimii zece ani. Deja trecuseră doi ani de când salvase pe casetă ultimul său proiect. Deși un hiatus de doi ani nu era chiar o tragedie, fusese destul de lung cât să-l facă nerăbdător să filmeze un nou experiment video.

A deschis caietul în care erau zeci de schițe bazate pe aceeași idee ca cea a afișului spectacolului; totuși, în schițe erau creionate o atmosferă și un sentiment artistic complet diferite. În caietul de schițe, superbe frunze și flori rotunde și fragile erau desenate pe trupurile goale ale femeilor și bărbaților care se acuplau în voie. Coapsele scoase

în evidență de mușchii încordați și fesele ferme și trupurile silfide ca de dansatori ar fi putut sugera un tablou erotic. Dar acele trupuri fără chip inspirau calm și tăcere, contrabalansând atmosfera excitantă.

Imaginea îi venise în minte într-un moment de inspirație, în iarna anului trecut. Încercând să pună capăt hiatusului din activitatea lui artistică, se simțise cuprins de un val de energie care înainta și se ridica lent în interiorul trupului său. Însă nu își putuse închipui că acea energie avea să ia forma unei astfel de imagini șocante. Până în acel moment, toate lucrările sale avuseseră o temă realistă. Pentru el, cel care realizase doar proiecte grafice tridimensionale și filme documentare inspirate din realitate, care înfățișau decadența vieții de zi cu zi în societatea post-capitalistă, senzualitatea și obsedanta carnalitate a acestei imagini născute în propriul lui trup erau asemenea unor monștri grotești.

Și totuși, imaginea nu i-ar fi venit în minte dacă nu ar fi avut acea conversație cu nevastă-sa într-o după-amiază de duminică, când îl rugase să-i facă baie băiețelului.

— Încă mai are pata mongolă! Și e destul de mare! Când o să dispară? a întrebat-o în timp ce o privea trăgându-i celui mic chiloteii pe el, după ce îl ștersese cu un imens prosop de baie.

— Nu-mi aduc aminte când a dispărut pata mea. Dar cred că Yeong-hye a avut-o până pe la vreo douăzeci de ani, i-a răspuns nevastă-sa fără să stea prea mult pe gânduri.

— A avut-o până la douăzeci de ani?

— Da... era albastră și cam cât amprenta degetului mare. Cine știe, probabil o mai are și acum...

Exact în acel moment, în minte i-a apărut o femeie pe fesele căreia era o floare albastră cu petalele deschise. Imaginea cumnatei sale având o pată mongolă pe fese era legată, în mod inexplicabil și misterios, de scena în care femei și bărbați făceau sex, cu pielea de pe trupurile lor goale acoperită de flori pictate manual.

Fără îndoială, femeia fără chip desenată în caietul lui de schițe era cumnata lui. Știa că *doar ea și numai ea trebuia să fie*. Chiar dacă în realitate nu o văzuse niciodată dezbrăcată, încercase să-și imagineze trupul gol al lui Yeong-hye și începuse să deseneze. Atunci când în mijlocul feselor îi desenase o pată albastră asemenea unei minuscule petale, brusc penisul i se întărise. Era prima dată când i se întâmpla așa ceva după atâția ani de căsnicie, mai ales după ce trecuse de treizeci și cinci de ani. Era prima dată când se trezea copleșit de o dorință sexuală atât de puternică față de cineva anume. Și totuși cine era bărbatul fără chip ce o penetra atât

de adânc, în timp ce brațele îi erau încolăcite în jurul gâtului ei de parcă ar fi vrut să o sugrume? Știa că el era acel bărbat. Știa că *doar el și numai el putea fi*, nimeni altcineva. Atingând această concluzie extremă, gândurile sale au început să nu mai fie clare.

*

S-a frământat mult timp încercând să găsească o soluție ca să se elibereze de imaginea obsedantă. Era în zadar, căci simțea că doar acea imagine trebuia să-l obsedeze. Pentru el nu mai exista altceva la fel de puternic și de captivant. Era singurul proiect pe care, în acel moment, voia să-l realizeze cu orice preț. Ar fi putut face expoziții, filme, reprezentații, dar toate i se păreau simple mediocrități. Și asta pentru că prin ele nu putea materializa *acel ceva*, acea imagine ce-l acaparase cu totul.

Visa cu ochii deschiși la cum ar reuși să transforme imaginea în realitate. Se gândea să închirieze un studio de la un prieten ce era pictor; acolo ar instala niște spoturi luminoase, ar pregăti vopselele pentru pictura pe corp, iar podeaua ar acoperi-o cu hârtie albă. În timp ce analiza aceste detalii, simțea totuși că cel mai important lucru era, de

fapt, cum să facă să o convingă pe Yeong-hye să participe. Se întreba dacă n-ar fi mai bine să o înlocuiască cu o altă femeie. Abia mai târziu realizează că experimentul video ar fi putut fi cu ușurință catalogat drept un film pornografic. Cum să reușească să o convingă pe cumnata lui să joace într-un film pornografic? Nici Yeong-hye și nici altă femeie nu ar fi fost de acord să facă așa ceva. Să angajeze o actriță porno profesionistă pe care să o plătească cu o sumă mare de bani? Și după ce ar filma experimentul, făcând sute de compromisuri, ar putea oare să-l expună publicului? Dintotdeauna știuse că proiectele sale cu tematică socială îi iritau pe unii mai sensibili, dar niciodată nu-și imaginase că ar putea fi etichetat drept producător de filme porno de duzină. Pentru că întotdeauna își exprimase liber creativitatea prin lucrările sale, nu se gândise niciodată că ar putea exista probabilitatea ca această libertate să-i fie refuzată sau îngrădită.

Dacă acea imagine nu l-ar fi obsedat, nu ar mai fi simțit anxietatea, disconfortul, nesiguranța, îndoiala chinuitoare și nici senzația de auto-cenzură. Nu ar fi fost cuprins nici de sentimentul de teamă că ar putea pierde tot ce realizase până atunci – deși nu realizase cine știe ce la viața lui, dar și-ar fi putut pierde chiar și propria familie, și asta din cauza unei alegeri ce-i aparținea în exclusivitate.

Toate aceste gânduri se ridicau împotriva lui, făcându-l să se întrebe: era un om normal? Era un om cu principii morale, un om puternic ce-și putea controla propriile-i impulsuri? În cele din urmă a realizat că nu mai știa răspunsurile pe care cândva era convins că le știe.

Când a auzit cheia răsucindu-se în yală, a închis repede caietul de schițe și s-a întors spre ușă. Nu voia ca nimeni, oricine ar fi fost, să-i vadă schițele. Această reacție a fost, chiar și pentru el, una surprinzătoare, pentru că nu obișnuia să fie rezervat atunci când le arăta altora conceptele grafice sau schițele făcute de el.

— O! Maestre, tu erai? Am crezut că nu e nimeni în studio, a spus J., colegul său mai tânăr ce-și purta părul lung prins într-o coadă.

Prefăcându-se relaxat, s-a lăsat pe spătarul scaunului și, în loc de răspuns, a început să râdă.

— Bem o cafea împreună? l-a întrebat J. scoțând niște monede din buzunar.

A încuviințat, dând din cap. Cât timp J. s-a dus să ia cafea de la automat, el a privit pentru un moment studioul ce acum nu mai era spațiul lui privat. Și-a potrivit șapca de baseball, atent ca nu cumva să i se vadă începutul de chelie. Brusc a simțit în el un strigăt înăbușit pe punctul de a exploda, precum senzația unei tuse iminente. Precipitat, și-a

pus lucrurile în rucsac și a ieșit din studio. Ca să nu se întâlnească din nou cu J., s-a îndreptat cu pași grăbiți spre liftul aflat de cealaltă parte a scărilor de urgență. Privindu-și chipul în ușa liftului ce strălucea ca o oglindă, i s-a părut că vede lacrimi curgându-i din ochii înroșiți. Oricât de mult a încercat, nu și-a putut aduce aminte dacă i se mai întâmplase vreodată să plângă așa. Tot ce voia era să scuipe peste imaginea ochilor lui improșcați cu vinișoare roșii. Tot ce-și dorea era să se plesnească peste obrajii acoperiți cu fire rare de păr până când ar fi țâșnit sângele, să-și zdrobească sub picioare buzele dezgustătoare, injectate de dorința mistuitoare ce-l acaparase cu totul.

*

— Ai întârziat, l-a întâmpinat In-hye, făcând eforturi să-și ascundă nemulțumirea.

Cel mic, fără să pară nici el prea încântat că-și vede tatăl, continua să se joace cu furculița de plastic. După ce-l născuse pe Ji-woo, nevastă-sa – care avea un magazin de cosmetice într-un cartier studentesc – își pusese baza în angajați, ea trecând pe la magazin doar seara târziu ca să verifice casieria. Își reluase activitatea anul trecut, când îl dăduse pe cel mic la grădiniță. Având grijă și de

casă, și de magazin în același timp, era întotdeauna frântă de oboseală. Dar era răbdătoare și perseverentă din fire, așa că singura favoare pe care i-o ceruse lui fusese să nu mai lucreze duminică.

— Vreau și eu să-mi trag sufletul... și-apoi, nu trebuie să-ți petreci și tu ceva timp cu băiatul nostru?

Știa că doar el o putea ajuta să aibă puțin timp liber și pentru ea. În plus, îi era recunoscător nevestii că se ocupa și de afacere, și de gospodărie, fără să se plângă vreodată. Și totuși, de ceva vreme, nu se mai gândea deloc la familia lui pentru că, de fiecare când o vedea pe nevastă-sa, în mintea lui apărea Yeong-hye.

— Ai mâncat?

— Am ciugulit ceva...

— Ar trebui să mănânci cum trebuie. De ce tot timpul mănânci pe fugă ce apuci?

Îi privea cu ochi străini fața obosită pe care i se citea resemnarea. După ce trecuse de douăzeci de ani, In-hye își făcuse operație estetică. Ochii ei profunzi erau bine conturați de pleoape, fața era ovală și linia gâtului delicată. Succesul de care se bucura magazinul ei de cosmetice – care, la deschidere, pe când nu erau căsătoriți, nu era mai mare de doi pyeong și jumătate – se datora în mare parte și imaginii de femeie delicată și rafinată. Și totuși, încă de la începutul relației lor, realizase că ea avea

ceva ce-i producea o vagă senzație de repulsie. Trăsăturile feței, corpul și felul ei de a fi discret și amabil – toate acestea se regăseau în imaginea ideală a femeii pe care o căutase dintotdeauna. Și totuși simțea că ceva îi lipsea acestei femei. Se hotărâse să se însoare cu ea, deși nu-și dădea seama ce-i lipsea lui In-hye. Abia la o reuniune de familie, când o cunoscuse pe Yeong-hye, conștientizase ce.

Îi plăcuse totul la noua lui cumnată: ochii ei cu pleoape căzute, felul ei de a vorbi sincer și direct, fără inflexiunile nazale ale surorii ei mai mari, felul ei simplu de a se îmbrăca, cât și pomeții proeminenți care-i dădeau o înfățișare androgină. În comparație cu In-hye, era ceea ce s-ar putea numi o femeie urâtă. Însă, pentru el, Yeong-hye radia forța copacului solitar, crescut în sălbăticie, cu ramuri ce se înalță nestingherite spre nicăieri.

„*Ea e genul meu, ea îmi place. Sunt surori, seamănă, dar totuși sunt diferențe subtile între ele*“, își spusese atunci în gând. Și asta fusese tot ce simțise pentru ea.

— Îți fac sau nu ceva de mâncare? l-a întrebat nevastă-sa iritată, ca și cum ar fi dat un ordin.

— Doar ți-am spus că am mâncat...

Obosit din cauza sentimentelor pe care le încerca, a deschis ușa băii. Când a aprins lumina, a auzit-o pe nevastă-sa vorbind de una singură.

— Și ce-i mai rău e că mă doare sufletul pentru Yeong-hye. Tu n-ai sunat deloc azi, iar eu am stat toată ziua cu ăsta micu' răcit...

A oftat adânc și apoi, brusc, a început să se răstească la Ji-woo.

— Ce faci? Ți-am zis să vii să-ți iei medicamentele!

Știind că cel mic încerca să se eschiveze, In-hye a pus o pudră într-o lingură și a turnat peste niște sirop de culoarea căpșunelor.

— Ce s-a întâmplat cu sora ta? Ce i s-a mai întâmplat de data asta? a întrebat-o ieșind din baie și închizând ușa după el.

— Ce să i se întâmple? A primit actele de divorț! Știu prin ce trece domnul Cheong, dar totuși e prea dur, putea fi și el mai înțelegător. Să te debarasezi de o căsnicie ca și cum nici n-a fost...

— Să... să mă duc să văd în ce stare e? a întrebat-o bâlbâindu-se.

Chipul ei s-a luminat.

— Vrei tu să faci asta pentru mine? Nu a mai trecut de mult pe la noi... și e într-o stare... dar dacă zici că vrei s-o vezi... în fine, știe și singură în ce situație dificilă e... asta e, așa a fost să fie.

Întoarsă cu spatele la el, In-hye a apropiat cu grijă lingura de gura celui mic, atentă să nu verse suspensia. Era imaginea unei femei responsabile,

afectuoase. „Ce femeie bună“, și-a spus el în gând. Dintotdeauna a fost așa, o femeie bună. Atât de bună, încât se simțea sufocat.

— O să-i dau mâine un telefon.

— Să-ți dau numărul ei?

— Nu-i nevoie... îl am și eu.

Simțind că inima o să-i explodeze, s-a încuiat în baie. S-a dezbrăcat în timp ce privea cum jetul dușului se izbea zgomotos de cadă. Știa prea bine că trecuseră aproape două luni de când nu mai făcuse sex cu nevastă-sa. Și mai știa că erecția penisului lui nu avea nimic de-a face cu In-hye.

Și-a amintit de garsoniera închiriată în care locuia Yeong-hye. O vedea stând ghemuită pe pat. Îl răscolea amintirea senzației avute când o dusesse în spate: corpul ei plin de sânge strâns lipit de al lui... atingerea sânilor și a feselor ei... albastra pată mongolă imprimată pe fese ca o urmă de fier încins... nu trebuia decât să-i tragă puțin pantalonii.

S-a masturbat, mușcând din carnea moale și vâscoasă a deziluziei. Sub duș, în timp ce se spăla de urmele de spermă, un geamăt i-a ieșit printre buze. În geamătul lui nu era nici râs, nici plâns. Pur și simplu jetul de apă era prea rece.

În urmă cu doi ani, la începutul verii, cumnata lui își tăiasse venele de la încheietura mâinii stângi chiar în casa lui. El abia se mutase într-un apartament mai mare, împreună cu nevastă-sa și cel mic. Socrii lui și toate rudele dinspre nevastă veniseră să ia prânzul la ei, în noua casă. Aflase că sora mai mică a lui In-hye era vegetariană, renunțând cu ceva timp în urmă să mai mănânce carne. Toți cei din familia ei, în special taică-su, obișnuiți să se înfrupte cu plăcere din carne, se simțeau cumva inconfortabil în prezența ei. I-a înțeles atunci când au apostrofat-o dur pentru alegerea ei: ajunsese atât de slabă, încât îți stârnea mila când te uitala ea. Însă fusese prea de tot să-l vadă pe socru-său – veteran al războiului din Vietnam – plesnind-o peste obraz pe fiica cea rebelă și îndesându-i cu forța o bucată de carne în gură. Orice s-ar spune, fusese o scenă de teatru absurd, imposibil de imaginat și de crezut.

Din tot ce-și amintește că se petrecuse acolo, cel mai clar și mai înspăimântător fusese momentul în care cumnata lui urlase ca scoasă din minți atunci când taică-su încercase să-i bage în gură bucată de carne. După ce scuipase carnea, înșfăcase cuțitul de fructe, privindu-i cu ochi plini de furie pe toți cei din jurul ei, de parcă ar fi fost o fiară sălbatică încolțită.

Când sângele țâșnise din încheietura mâinii stângi, el o bandajase imediat cu o bucată ruptă dintr-un cearșaf și o luase în spate – era ușoară ca o nălucă. Alergând spre parcare, fusese surprins de puterea lui de decizie și de rapiditatea cu care reacționase, neobișnuite pentru firea lui.

În timp ce o privise cum, inconștientă, primea îngrijiri de urgență, simțise că ceva era pe punctul de a exploda în corpul lui. Nici atunci, dar nici acum, nu-și putea explica ce fel de sentiment pusese stăpânire pe el. Cineva încercase să-și pună capăt zilelor chiar în fața lui, descotorosindu-se de propria viață de parcă ar fi fost un simplu gunoi. Pe cămașa lui albă, sângele ei amestecat cu transpirația lui începuse să se usuce și să se preschimbe în pete castanii.

În acea clipă își dorise ca ea să supraviețuiască, dar apoi începuse să se întrebe ce înseamnă până la urmă a supraviețui. Momentul în care încercase să-și curme viața fusese un punct de cotitură. Nimeni nu o putea ajuta. Toți cei din jurul ei – părinții ce o forțau să mănânce carne, bărbatul și frații ei ce priveau nepăsători – erau pentru ea niște străini sau poate chiar niște dușmani. Dacă s-ar fi trezit, situația nu s-ar fi schimbat cu nimic. Încercarea ei de a se sinucide fusese un impuls de moment, dar asta nu însemna că nu ar fi făcut-o

din nou. A doua oară ar fi fost mai atentă, așa încât să nu mai poată fi oprită. Dintr-odată, realizase că-și dorea ca ea să nu se mai trezească. Dacă s-ar fi trezit, totul ar fi fost atât de confuz și înspăimântător, încât l-ar fi făcut să-și dorească să o arunce pe fereastră în timp ce ea ar fi fost perfect conștientă, cu ochii larg deschiși.

După ce cumnata lui depășise starea critică, cu banii dați de bărbatul ei își cumpărase o cămașă și se schimbase. În loc să-și arunce cămașa ce mirosea cumplit a sânge, o mototolise și o luase cu el în taxiul ce-l ducea spre casă. În taxi, își amintise brusc de ultimul proiect video pe care-l făcuse. Fusesse șocat că-i venise în minte ceva ce-i produsese atâta suferință. Tema proiectului era construită în jurul a ceea ce detesta cel mai mult, lucruri pe care le considera minciuni. Într-un montaj impresionant cu subtitrări grafice și muzică se îmbinau imagini din reclame, știri și seriale de televiziune cu fețe de politicieni, poduri și supermaketuri prăbușite, oameni ai străzii, fără adăpost și copii suferinzi de boli incurabile cu ochii înlăcrimați.

I se făcuse greață. Imaginile față de care simțea dezgust, dezamăgire și durere, zilele și nopțile în care se luptase cu el însuși, făcându-și curaj să se confrunte direct cu emoțiile generate de acele lucruri – toate astea le percepea în acel moment

ca pe niște forme de violență. Cu nervii întinși la maxim, îi venise să deschidă portiera taxiului ce mergea cu viteză și să se rostogolească pe caldaram. Pentru el, realismul acelor imagini devenise de nesuportat. Cândva făcuse față acestor imagini, și asta pentru că nu le detesta îndeajuns, pentru că nu le considera o amenințare. Atunci, însă, mirosul infect al sângelui lui Yeong-hye, căldura insuportabilă a amiezii ce încingea taxiul și acele imagini – toate îl amenințau, îi produceau greață și-l sufocau. Probabil, se gândise în sinea lui, va mai trece mult timp până când voi putea face un nou proiect video. În acel moment se simțea extenuat, dezgustat de viață. Nu mai putea suporta nimic din ce făcea parte din existența lui.

În acel moment, toate creațiile lui din ultimii zece ani îi întorceau spatele, în tăcere. Nu-i mai aparțineau, ci erau ale altcuiva pe care îl cunoscuse cândva sau pe care își închipuisese că-l cunoscuse.

*

La celălalt capăt al telefonului, Yeong-hye nu scotea niciun cuvânt. Dar el știa că ea era acolo. Îi auzea respirația slabă ce se suprapunea peste zgomotul de fond al legăturii telefonice.

— Alo? Cumnată, eu sunt. Mă auzi? In-hye...

Părea încurcat, ca și cum nu-și găsea cuvintele. Și-a continuat fraza, deși se simțea dezgustat de el însuși, de ipocrizia și viclenia de care dădea dovadă.

— ...își face griji pentru tine...

Ea n-a răspuns, iar el a oftat în receptor. Știa că era acolo, în picioare, desculță, ca de obicei. După ce stătuse câteva luni internată la secția de psihiatrie a unui spital, locuise la ei acasă. În tot acest timp, In-hye și restul familiei încercaseră să-l convingă pe Cheong să o primească înapoi. Bărbatul spusese că, decât să trăiască din nou cu Yeong-hye, mai bine se internează el în spital.

Înainte de a se muta într-o garsonieră închiriată, Yeong-hye nu le făcuse dificultăți în acea lună cât locuise la ei. O privise cu compasiune și curiozitate, probabil și pentru că, pe atunci, încă nu aflase de existența petei mongole de pe fesele ei. Cumnata lui, tăcută din fire, își petrecea toată ziua pe balcon, încălzindu-se la razele soarelui din acea toamnă târzie. Câteodată lua frunzele uscate ce se scuturau din florile plantate în ghivece și le sfărâma în bucățele mici până se transformau într-un praf fin. Alteori făcea umbre pe podea deschizându-și palmele. Când In-hye era foarte prinsă cu alte treburi, obișnuia să-l ducă ea pe Ji-woo la baie și să-l spele pe față. Ca de obicei, călca desculță pe gresia rece din baie.

Nu-i venea să creadă că o femeie ca ea încercase să se sinucidă. Că tot ea fusese cea care stătuse cu nonșalanță cu sâni dezgoliți în fața oamenilor – probabil sub efectul șocului și tulburării care urmează după o tentativă de sinucidere. Nu-i venea să creadă că toate cele întâmplate – chiar și momentul în care el îi cărase pe spate trupul ei plin de sânge – avuseseră un impact atât de puternic asupra lui. I se părea că trăise o experiență cu o altă femeie într-un alt timp.

Singurul lucru neobișnuit la ea era faptul că în continuare nu mânca deloc carne. Decizia ei de a fi vegetariană generase discuții aprinse în familia ei. După ce trecuse la vegetarianism începuse să se comporte ciudat, inclusiv să umble cu sâni dezgoliți. Asta îl făcuse pe bărbatul ei să afirme că vegetarianismul era o dovadă clară că Yeong-hye nu se mai putea întoarce la normalitate.

— Ai zice că și-a revenit, dar nu e decât o aparență. În starea în care e acum, complet absentă și ruptă de lume, dacă o să-nghită medicamente în fiecare zi o să fie și mai rău de-atât. Nu se va schimba nimic...

Ce îl șocase cel mai mult fusese că bărbatul lui Yeong-hye se descotorosise de ea cu o naturalețe stupefiantă, ca și cum femeia ar fi fost un ceas sau un produs electrocasnic stricat.

— Să nu credeți că sunt un ticălos, un nenorocit... toată lumea știe că eu sunt singura victimă în toată tevatura asta...

Simțind că ceea ce spusese bărbatul lui Yeong-hye nu era întru totul neadevărat, preferase să rămână neutru, să nu se amestece, spre deosebire de In-hye care îl implorase pe Cheong să mai amâne procedurile de divorț, să aibă încredere în evoluția stării de sănătate a lui Yeong-hye. Fusesse în zadar, Cheong era de neclintit.

Făcea eforturi să și-l șteargă pe Cheong din minte. Înfațișarea lui de bărbat încăpățânat – cu frunte îngustă și bărbie ascuțită – nu îi plăcuse încă de la prima lor întâlnire.

A încercat să vorbească din nou în numele lui In-hye:

— Răspunde-mi, cumnată. Nu contează ce-mi spui, dar răspunde-mi.

Tocmai când era pe punctul să închidă telefonul cu un oftat adânc, a auzit în receptor:

— Fierbe apa...

Vocea ei slabă, ușoară ca o pană, nu era nici tristă sau pierdută ca cea a unei femei suferinde, dar nici entuziasmată sau optimistă. Era vocea apatică a cuiva ce aparținea unui tărâm de nicăieri și care ajunsese la limita extremă a propriei existențe.

— Trebuie să închid aragazul...

— Cumnată, eu... a început să vorbească precipitat, conștient că ea avea să închidă telefonul. Pot să trec pe la tine acum? Azi nu ieși din casă, nu-i așa?

După o clipă de tăcere s-a auzit un ton prelung, semn că Yeong-hye închisese telefonul. A lăsat și el telefonul jos, uitându-se la palma acoperită cu broboane de transpirație.

*

Începuse să o privească pe cumnata lui cu alți ochi abia după ce aflase de la nevastă-sa că Yeong-hye încă mai avea pe fese pata mongolă. Înainte de asta, niciodată nu avusese gânduri ascunse. De fiecare dată când își aducea aminte cum arăta și cum se mișca Yeong-hye cât timp locuise la ei, dorința sexuală ce-i cuprindea întregul trup nu avea nimic de-a face cu sentimente reale, ci era rezultatul unei simple reconstituiri imaginare. Îl copleșea un val de căldură intensă atunci când își amintea de privirea ei absentă în timp ce se juca în balcon făcând umbre cu palmele, de gleznelor ei albe ce-i ieșeau de sub pantalonii largi de trening când se apleca să-l spele pe Ji-woo sau de poziția neglijentă în care stătea când se uita la televizor – într-o rână și cu picioarele pe jumătate

desfăcute – și de părul ei răvășit. Peste toate aceste imagini se suprapunea pata mongolă, ca o floare albastră – acea pată care apare pe fesele sau spatele copiilor imediat după naștere și care se decolorează în timp, dispărând până la vârsta adolescenței. Atunci când se lăsa cuprins de amintirea senzației de mătase pe care o simțise atingând pata mongolă de pe fesele celui mic imediat după ce venise pe lume, în imaginația lui, fesele lui Yeong-hye, pe care niciodată nu le văzuse, emanau o lumină slabă.

Simțea că acum, acea pată asemenea unui petale de flori albastre se potrivea și mai bine cu noua Yeong-hye ce renunțase să mai mănâne carne și care trăia doar cu cereale, legume și verdețuri. Atât de bine se potriveau, încă nu puteau fi separate una de alta. Sângele ce țâșnise din venele ei stropind cămașa lui albă, uscându-se și întărindu-se apoi într-un puternic roșu-marونیu era pentru destinul lui o premoniție șocantă și indescifrabilă.

Garsoniera era pe o alee liniștită, în apropierea Universității de fete D. Stătea în fața imobilului cu mai multe etaje, ținând în mâini două sacoșe pline cu fructe. Nevastă-sa insistase să-i ducă multe fructe, iar el cumpăraseră mandarine cultivate în insula Jeju, mere și pere. Îi luase până și căpșuni

în extrasezon. Din cauza sacoșelor grele îl dureau palmele și brațele, dar ezita să intre în imobil. A realizat că îi era teamă să intre în garsoniera ei, să dea ochii cu ea.

A pus sacoșele jos, și-a scos telefonul mobil și a format numărul ei. Telefonul a sunat de zece ori, dar ea nu a răspuns. A luat sacoșele și a început să urce scările. Ajuns în fața garsonierei situate pe un colț al etajului trei, a apăsat pe soneria decorată cu simbolul unei șaisprezecimi muzicale. Așa cum se aștepta, nu i-a răspuns nici de data asta. Când a răsucit clanța rotundă, a constatat cu surprindere că ușa era deschisă. Și-a scos șapca de baseball și și-a șters transpirația ce-i udase părul. Și-a aranjat hainele de pe el, și-a îndreptat spatele, a inspirat adânc și, în cele din urmă, a intrat.

*

Garsoniera orientată spre sud era însorită și liniștită, iar razele soarelui acelui început de octombrie ajungeau până în bucătărie. Câteva haine din cele pe care i le dăduse In-hye erau împrăștiate pe jos. Deși din loc în loc se vedeau scame rotunde de praf rostogolindu-se pe podea, datorită mobilierului aproape inexistent, garsoniera nu lăsa impresia unui spațiu murdar și neîngrijit.

După ce a lăsat sacoșele cu fructe la ușă, s-a descălțat și a intrat în cameră. Dar ea nu era acolo. Să fi plecat undeva, tocmai pentru că el o anunțase că va veni să o vadă? Nu avea un televizor; încastate în mijlocul peretelui, cele două prize de lângă ieșirea pentru cablu păreau astfel cumva de prost gust. Într-un colț al camerei – ce era și sufragerie și dormitor – era un telefon pe care-l instalase In-hye și o saltea acoperită cu o pilotă arătând ca o bulă de aer pe jumătate răsuflată, semn că cineva abia ieșise de sub ea.

Aerul era greu, de nerespirat și tocmai când era pe punctul să deschidă ușa balconului, brusc a auzit un zgomot. Speriat, a întors capul și a încremenit, uitând să mai respire. Era ea, ieșind din baie. Pentru că nu auzise vreun zgomot de duș pornit, nu-i trecuse prin cap că ar fi putut fi în baie. Șocat, o privea cum stătea goală, în fața lui.

Cu nicio picătură de apă pe trupul ei gol, stătea și se uita pierdută la el, părând și ea cumva surprinsă. Apoi, după ce și-a ridicat hainele de pe podea, una câte una, a început să se îmbrace. Nu era rușinată, speriată sau confuză. Comportamentul ei era calm și natural, de parcă doar așa se putea reacționa în astfel de situații.

În timp ce ea se îmbrăca – cu multă stăpânire de sine și fără să se întoarcă cu spatele –, el era

conștient că ar fi trebuit ori să nu se uite la ea, ori să iasă din garsonieră cât mai repede. Însă a rămas încremenit, privind-o cu ochi pătrunzători. Nu mai era la fel de costelivă ca atunci când abia trecuse la vegetarianism. După ce fusese internată, începuse să ia în greutate, puțin câte puțin. Cât stătuse în casă cu el și In-hye, mâncase destul de bine și sânii i se rotunjiseră, devenind mai cărnoși și mătăsoși. Talia incredibil de subțire îi scotea în evidență conturul curbiliniu al trupului pe care era puțin păr. Era atrăgătoare așa cum era, poate doar coapsele ar fi arătat mai bine dacă ar fi fost mai plinuțe. Trupul ei nu incita la pasiune carnală, ci mai degrabă te făcea să-l admiri în liniște. Femeia s-a îndreptat spre el după ce a terminat să se îmbrace. Abia atunci a realizat că nu apucase să vadă pata mongolă de pe fesele ei.

— Scuză-mă, a început el să se bâlbâie, încercând să se justifice. Ușa era deschisă și am crezut că ai ieșit puțin prin apropiere.

— ...Nu-i nimic. E-n regulă, i-a răspuns ea ca și când doar așa ar fi putut răspunde, și nu altfel. Când sunt singură, mă simt mai confortabil dacă stau dezbrăcată.

„Așa deci...“, și-a spus el în gând. Făcea eforturi să se adune, deși avea senzația că în capul lui era un vid imens. Tocmai ce-i zisese că stă dezbrăcată

în casă. Adineaori, când o văzuse goală în fața lui, totul părea în regulă cu el. Însă, procesând cuvintele ei, s-a simțit brusc jenat de penisul lui ce începuse să se umfle și să se întărească. Și-a scos șapca de baseball și s-a așezat pe podea, încercând cu mișcări caraghioase să-și ascundă erecția.

— Nu am ce să-ți dau să mănânci...

Îmbrăcată în niște pantaloni de trening de culoare gri-închis, s-a dus spre bucătărie. Știa prea bine că nu avea chiloți pe ea – chiar el o văzuse trăgându-și pe ea pantalonii. Când ochii i-au căzut pe fesele ei, nici prea mari, nici prea voluptoase, vibrându-i lasciv pe sub pantaloni, a început să înghită în sec, simțind cum mărușul lui Adam începe să-i tremure.

— Lasă, nu mi-e foame... ce-ar fi să mâncăm niște fructe? i-a răspuns el, încercând să câștige timp ca să-și mai calmeze starea de excitație.

— Dacă vrei tu...

Ea a scos niște mere și pere din sacoșele lăsate lângă ușă, apoi s-a dus să le spele la chiuvetă. În timp ce auzea zgomotul jetului de apă curgând și farfuriile zdrăgănind, el a încercat să se concentreze la găurile de prost gust ale prizelor sau la colțurile tastelor telefonului. În zadar, căci în mintea lui i-a apărut foarte clară imaginea triumphiului pubian. Când peste asta s-au suprapus fesele ei

pictate cu flori și pozițiile diverse în care bărbați și femei făceau sex – poziții pe care le desenase în repetate rânduri în caietul său de schițe –, a simțit cum capul îi zvâcnește, pe punctul de a exploda.

În clipa în care Yeong-hye s-a așezat în fața lui cu o farfurie plină cu felii de mere și pere, el a lăsat capul în jos, încercând să-și ascundă privirea umedă, mistuită de dorință.

— Nu știi dacă merele sunt gustoase...

Apoi au rămas amândoi tăcuți.

— Nu era nevoie să vii, i-a spus ea, încercând să spargă tăcerea.

— Ăăă...

— Nu trebuie să-ți faci griji pentru mine, a continuat Yeong-hye, vorbind cu glas stins. Încerc să-mi găsesc un loc de muncă. Știi, doctorul mi-a spus să nu fac ceva ce m-ar lăsa singură cu gândurile mele. Mă gândesc că ar fi bine să lucrez într-un mall... am fost la un interviu săptămâna trecută.

— Da?

Vorbele ei l-au luat prin surprindere. „Ia zi, cumnate, ai putea trăi cu o astfel de femeie care dintotdeauna a fost așa? Ai putea suporta o femeie care înghite în fiecare zi medicamente pentru boli psihice și care-și pune baza doar în tine?” Așa îl întrebase cândva la telefon Cheong, amețit rău de băutură. Și totuși Cheong se înșelase. Yeong-hye nu era atât de nebună pe cât crezuse el.

— Ce-ar fi să lucrezi la magazinul lui In-hye? a întrebat-o direct, fără să o privească în ochi.

Nu se mai simțea atât de excitat în timp ce continua să-i vorbească.

— Sora ta plătește un salariu decent. Mai bine ți-l dă ție decât unui necunoscut. Și-ar dori mult să lucrați împreună. Sunteți surori... aveți încredere una în alta, iar dacă sunteți împreună se simte și ea cu inima împăcată, nu-și mai face griji. În plus, munca de la magazinul ei nu e atât de solicitantă ca într-un mall...

A ridicat încet capul și a privit-o drept în ochi. Avea expresia calmă și liniștită a călugărilor budiști. Calmul ei exagerat și abuziv l-a înspăimântat. S-a întrebat dacă nu cumva afișa o simplă mască în spațele căreia se mistuiseră sau se sedimentaseră ne-numărate gânduri și experiențe cumplite prin care trecuse. Și-a reproșat că și-o imaginase într-un posibil scenariu pornografic, în timp ce ea nu făcuse decât să se dezbrace de haine. Imprimată pentru totdeauna pe retina lui, imaginea cu trupul ei gol îl ardea ca un semn făcut cu fierul încins.

— Gustă și niște felii de pară, i-a spus ea împingându-i farfuria în față.

— Mănâncă și tu...

Fără să folosească o furculiță, Yeong-hye a luat cu degetele o felie de pară, a dus-o la gură și a mușcat

din ea. Îngrozit de impulsurile ce-l copleșeau, și-a ferit privirea. Simțea o nevoie cumplită să-și pună brațele în jurul umerilor ei calmi și tăcuți – atât de calmi, încât părea pierdută în gândurile ei –, să-i sugă degetul arătător plin de zeama lipicioasă de pară, să-i lingă și ultima picătură din zeama vâscoasă de pe buze și limbă și să o dezbrace smulgându-i dintr-o singură mișcare pantalonii largi de trening.

*

— Nu durează mult, i-a spus în timp ce se încălța.
Vrei să vii cu mine?

— Unde?

— Facem câțiva pași, mai vorbim...

— O să mă gândesc la ce mi-ai spus.

— A, nu... lasă asta... vreau să te rog ceva.

Era derutată, dar el știa că oriunde în altă parte ar fi fost mai bine decât în garsoniera ei, atâta timp cât se putea elibera de dorința carnală ce-l tortura, de impulsurile ce veneau și se retrăgeau în el ca niște valuri.

— Putem să vorbim aici...

— Nu... aș vrea să ne plimbăm puțin. Nu te sufoci să stai toată ziua închisă în casă?

Dezamăgită că nu reușise să-l convingă, și-a încălțat șlapii și l-a urmat. Tăcuți, au ieșit de pe

aleea din fața imobilului și au mers mai departe pe strada principală.

— Îți place înghețata? a întrebat-o, văzând bannerul din fața unei gelaterii.

Ea a încercat să râdă, arătând ca o fată îndrăgostită, nehotărâtă și greu de mulțumit. S-au așezat la una din mesele de lângă fereastră. Fără să scoată vreun cuvânt, o urmărea cum linge înghețata pe care o lua din cupă cu o linguriță de lemn. Ca și cum un cablu electric ar fi conectat limba ei de corpul lui, a realizat că tremura de parcă ar fi fost electrocutat de fiecare dată când ea scotea limba. Și-a spus în gând că singura cale prin care putea evada din acel iad era să-și satisfacă în realitate pofta carnală ce-i invadase imaginația.

— Parcă voiai să mă rogi ceva, i-a spus fixându-l cu privirea, cu o bobită albă de înghețată pe vârful limbii.

A întrezărit o vagă sclipire în pupilele ușor dilatate ale ochilor ei alungiți ca cei ai mongolilor și acoperiți cu pleoape ușor căzute.

— Vreau să te rog să-mi pozezi...

Nu a izbucnit în râs, nici nu a părut uimită. L-a sfredelit cu privirea ei intensă, dar calmă în același timp.

— Ai fost la una din expozițiile mele, nu-i așa?

— Da.

— Va fi un proiect video la fel ca cele de până acum. Nu-ți va lua mult timp. Tot... tot ce trebuie să faci este... să te dezbraci.

Brusc a simțit că prinde curaj, că mâinile nu-i mai tremură și nu-i mai transpiră. Capul și mintea îi erau limpezi și reci, de parcă ar fi pus o pungă cu cuburi de gheață peste ele.

— O să te dezbraci, iar eu voi picta pe corpul tău.

— ...Și apoi? l-a întrebat privindu-l calmă, ca de obicei.

— Asta-i tot. Până o să termin eu filmarea...

— Să pictezi... adică ai să pictezi pe corpul meu?

— O să pictez niște flori.

Pentru o clipă, i s-a părut că privirea ei tremurase. Poate că tocmai făcuse o greșală.

— N-o să fie greu. O să dureze o oră, două. Filmăm când ai timp...

Terminând tot ceea ce crezuse că avea să-i spună, a lăsat resemnat capul în jos, fixându-și privirea pe înghețata din fața lui. Garnisită cu alune sfărâmate și fulgi de migdale, înghețata topită se scurgea peste marginile cupei.

— ...Unde? l-a întrebat în timp ce el se uita absent la înghețata lui ce deja se transformase în spumă.

Buzele ei palide erau pătate de frișca albă de pe ultima înghițitură de înghețată.

— Am să închiriez un studio de la un amic...

Era atât de apatică, încât expresia de pe fața ei trăda, mai degrabă, însingurare și tristețe.

— Ah, da... sora ta...

Deși știa că ar fi fost mai bine să nu aducă vorba de In-hye, nu avea de ales. Vorbele lui sacadate îl trădau.

— Știi... e secret...

Ea nu a spus nici da, nici nu. Încercând să afle ce fel de răspuns voia să dea prin acea tăcere, el uitase să mai respire. O privea intens... o devora.

*

Razele soarelui ce pătrundeau prin fereastra largă luminau intens și încălzeau din plin studioul lui M. Era un spațiu ce avea în jur de vreo sută de pyeong și aducea mai mult cu o galerie de artă decât cu un studio privat. Picturile lui M. erau expuse în locuri alese cu grijă, iar materialele și instrumentele de pictat erau aranjate, în mod uimitor, într-o ordine perfectă. Atât de bine erau ordonate, încât îi venea și lui să le încerce, deși își pregătise propriile lui instrumente de lucru.

Încercând să caute un studio cu cât mai multă lumină naturală, se hotărâse să-l aleagă pe cel al lui M., deși nu erau prieteni apropiați. Dintre toți colegii lui de facultate, M. fusese primul care, la treizeci

și doi de ani, își asigurase un post cu normă întreagă la Universitatea de Artă din Seoul. Înfațișarea, hainele și felul în care se comporta îi dădeau aerul de profesor influent, respectat.

— Rugămintea ta m-a luat prin surprindere, îi spusese M. dându-i cheile studioului după ce îl servise cu o ceașcă de ceai. Spune-mi oricând ai nevoie să împrumuți studioul. Oricum, în timpul zilei stau mai mult pe la facultate...

Luase cheile trăgând cu ochiul la burta lui M., mai mare și mai rotundă decât a lui. M. avea și el dorințele și frustrările lui. Burta imensă a fostului său coleg, ce scotea la iveală, în felul ei, niște frustrări ascunse, îi adusese o oarecare consolare, dar doar parțială. Îngrijorarea lui M. că-i crescuse burta îi produsese un fel de nostalgie după trupul avut în tinerețea zbuciumată, o perioadă față de care încerca un vag sentiment de rușine.

A dat jos câteva din picturile lui M. – destul de convenționale pentru gustul lui – care acopereau puțin fereastră. Pe podeaua din lemnul de esență tare, puternic luminată de razele soarelui, a pus un cearșaf alb. Apoi s-a întins pe spate încercând să-și imagineze ce va vedea și simți ea atunci când va sta întinsă acolo: grinzile din lemn de pe tavanul înalt, cerul de dincolo de fereastră, senzația de moale a cearșafului rece, dar nu cât să fie insuportabil,

așternut între spate și podea. Întorcându-se pe burtă a dat cu ochii de picturile lui M., de umbra lor rece reflectată de razele soarelui pe podeaua de lemn, de urmele de cărbune ars de pe șemineu.

Și-a scos materialele și instrumentele de pictat, a verificat bateriile din camera video PD100, apoi a instalat într-un colț niște reflectoare cu picior lung în caz că filmarea avea să dureze mai mult. A deschis caietul cu schițe, l-a închis și apoi l-a pus în rucsac; și-a dat jos geaca, și-a suflecat mânecile și a așteptat. Aproape de ora trei – ora la care stabiliseră să se întâlnească la stația de metrou – și-a pus geaca și s-a încălțat. S-a îndreptat spre stație inspirând adânc aerul curat al suburbiei. Din mers, a răspuns la telefonul mobil. Era In-hye, nevastă-sa.

— Eu sunt. S-ar putea să vin târziu în seara asta acasă. Bona a făcut pană de cauciuc, așa că va trebui să te duci pe la șapte să-l iei pe Ji-woo de la grădiniță.

— Nici eu nu pot, i-a răspuns el foarte scurt. Mi-e imposibil să vin mai devreme de ora nouă.

— Bine... am înțeles, a spus nevastă-sa oftând. Am s-o rog pe vecina de la apartamentul 709 să aibă grijă de el până pe la nouă.

Conversația lor s-a încheiat fără alte comentarii. În ultima vreme, relația dintre ei doi era una simplă, ca între doi parteneri de afaceri: nu se

încurcau cu chestiuni inutile, singura legătură dintre ei fiind Ji-woo.

Într-o seară, la câteva zile după ce fusese în garsoniera lui Yeong-hye, nu mai rezistase impulsului și o îmbrățișase strâns pe In-hye, pe întuneric. Era șocant și pentru el cât de tare o dorea; nici când erau proaspăt căsătoriți nu o dorise atât de mult. La fel de surprinsă fusese și In-hye:

— Ce-ți veni? Ce te-a apucat?

În acel moment nu voia să-i audă vocea nazală și îi pusese mâna la gură. Se împinsese cu toată forța în imaginea lui Yeong-hye pe care încerca să o simtă prin întuneric în conturul nasului și buzelor lui In-hye, în linia gingașă a gâtului ei. În timp ce-i suga sfârcurile întărite, îi dăduse jos chiloții. De fiecare dată când voia ca mica petală albastră de pe fesele lui Yeong-hye să se deschidă în mintea lui, închidea ochii încercând să șteargă din memorie imaginea lui In-hye.

După ce actul se consumase, In-hye începuse să plângă, însă el nu-și dăduse seama dacă erau lacrimi de plăcere și extaz sau lacrimi ce ascundeau sentimente necunoscute lui.

„Mi-e teamă“, parcă o auzise pe nevastă-sa murmurând, întoarsă cu spatele la el. Ba nu... poate că îi spusese „Mi-e frică de tine“. Cădea într-un somn profund, asemănător cu moartea, și nu era sigur

dacă într-adevăr ea rostise acele cuvinte. Nu știa cât timp continuase să plângă pe întuneric.

A doua zi dimineață, In-hye se comportase ca de obicei. Avea aceeași voce ca atunci când vorbeau la telefon despre Ji-woo. Glasul ei nu trăda repulsie față de el și niciun alt sentiment pentru ceea ce se întâmplase între ei cu o noapte în urmă. Felul ei răbdător de a vorbi (o răbdare ce i se părea aproape inumană), în care se strecurau oftaturi adânci, îi dădea o stare incredibilă de disconfort. Grăbind pașii, a încercat să scape de senzația pe care o avea.

Spre surprinderea lui, Yeong-hye era deja la gura de metrou. Aștepta pe scări cu o figură răvășită, ca și cum ar fi fost acolo de o veșnicie. Îmbrăcată într-un pulover gros de culoare cafenie și o pereche de blugi uzați, arăta de parcă tocmai ar fi ieșit din iarnă. S-a uitat la fața ei lucind din cauza transpirației, la conturul trupului ei scăldat de razele soarelui. Incapabil să o strige, a rămas încremenit privind-o ca un posedat.

*

— Dezbracă-te, i-a spus cu voce joasă.

Privind absentă pe geam la niște plop argintii, Yeong-hye nu a întors capul. Soarele de

după-amiază strălucea dezolant pe cearșaful alb întins pe podea. Tocmai când voia să-i spună din nou să se dezbrace, crezând că nu l-a auzit, ea a ridicat brațele și și-a scos puloverul. Prin tricoul alb se vedea că nu purta sutien. Apoi și-a dat jos blugii vechi, dezgolindu-și cele două fese albe.

Le-a privit fascinat, uitând să mai respire. Deasupra celor două fese avea două gropițe, ceea ce se cheamă „zâmbetul îngerului“. Pata mongolă, de mărimea amprente degetului mare, era în partea de sus a fesei stângi. Nu putea înțelege cum de încă o mai avea acolo după atâția ani. Semăna puțin cu o vânătaie de culoare pală, verde-albăstruie, dar nu încăpea îndoială: era o pată mongolă ce-i sugera ceva pre-istoric, de dinainte de evoluție, sau poate o urmă de fotosinteză. A realizat surprins că pata nu-i inspira sexualitate sau erotism, ci mai degrabă îi dădea impresia de ceva vegetal.

Abia după un timp a reușit să-și ia ochii de la pata mongolă și să-i admire întregul trup. Calmul ei era impresionant, ținând cont de faptul că nu era model profesionist și că ei doi erau, în fond, cumnați. Brusc și-a adus aminte cum i s-a povestit că fusese găsită stând cu sânii dezgoliți în fața fântânii arteziene din grădina spitalului, a doua zi după ce-și tăiasse venele de la încheietura mâinii stângi – comportament ce dusese la internarea ei în

clădirea izolată a spitalului. Și-a amintit că externalizarea ei fusese amânată tocmai pentru că încercase de multe ori să umble în pielea goală prin spital, doar ca să se încălzească la razele soarelui.

— Să mă așez? l-a întrebat Yeong-hye.

— Nu, întinde-te cu fața în jos, i-a răspuns el cu o voce joasă, aproape imperceptibilă.

A făcut ce i-a cerut. Încremenit, o privea încruntat, încercând să înțeleagă ce anume din corpul ei întins pe cearșaf provoca în el emoția atât de violentă ce se ridica în el ca un val.

— Rămâi așa cum ești.

A fixat camera video pe trepied și a ajustat înălțimea. De îndată ce a cuprins întreg trupul ei într-un cadru, a luat paleta, vopselele și pensulele. Avea de gând să se filmeze în timp ce o picta pe corp.

I-a dat la o parte părul ce-i acoperea umerii și s-a apucat să picteze flori începând de la ceafă. Bobocii de floare pe jumătate deschiși, de culoarea prunei și a sângelui, îi acopereau minunat umerii și spatele, iar tulpinile subțiri se unduiau urmând conturul curbiliniu al trupului ei. Pe fesa dreaptă a pictat o floare de culoare roșu-violet din ale cărei petale deschise ieșea un pistil gros, galben-intens. Pe fesa stângă, pe care era pata mongolă, nu a pictat nimic. În schimb, cu o pensulă mare a acoperit pielea din

jurul petei albastre cu o vopsea de culoare verzuie. Contrastul de culori făcea ca pata mongolă să iasă în evidență ca o petală firavă de floare.

Corpul lui vibra de fiecare dată când îi simțea trupul tremurând ușor sub cea mai mică mișcare a pensulei. Dar ceea ce simțea nu era excitare. Era ceva ce-i stimula întreaga ființă și avea senzația că prin el treceau neconținut mii de volți.

În momentul în care a terminat de pictat tulpinile lungi și frunzele ce se unduiau pe corpul ei dinspre coapsa dreaptă spre glezna subțire, a realizat că era ud learcă de transpirație.

— Am terminat. Nu te mișca.

A luat camera video de pe trepied și a început să-i filmeze corpul de aproape. A făcut zoom pe detaliile fiecărei flori; apoi a filmat linia gâtului, părul ei răvășit, mâinile ce stăteau cumva tensionate pe cearșaf. A încheiat montajul cu fesa pe care era pata mongolă. A închis camera video de îndată ce a terminat de filmat întregul ei trup.

— Poți să te ridici.

Simțindu-se puțin obosit, s-a așezat pe canapeaua din fața șemineului. Cu mișcări lente, amortite, Yeong-hye și-a pus tălpile de podea și s-a ridicat.

— Nu ți-e frig?

După ce s-a șters de transpirație, s-a ridicat de pe canapea și i-a pus geaca lui pe umeri.

— Ți-a fost greu?

S-a uitat la el și a izbucnit în râs. Râsul ei slab, dar vesel, era râsul cuiva ce nu refuză nimic din ce i se întâmplă, râsul cuiva pe care nimic nu îl sperie. Abia atunci a realizat ce îl șocase atunci când o văzuse întinsă pe cearșaf. Corpul ei era unul posedat de orice dorință sexuală. Era trupul frumos al unei tinere femei, unul ce luase forma unei contradicții, un corp din care orice urmă de frivolitate bizară dispăruse. Dar nu rămăsese un simplu vid, ci unul plin de forță. Razele soarelui se dizolvau ca firele de nisip pe fereastra imensă, iar frumusețea trupului ei se dispersa fără încetare, sfidând nevăzutul. Sentimente și senzații imposibil de descris l-au copleșit ca niște valuri furioase spărgându-se de stânci, domolind pasiunea carnală ce-l tortura de mai bine de un an.

*

Și-a pus pe ea geaca lui și și-a tras blugii. Apoi și-a lipit mâinile de o cană din care ieșeau aburi. Își lăsase papucii de casă la ușă, călcând ușor cu picioarele goale pe podea.

— Nu ți-a fost frig? a întrebat-o pentru a doua oară.

Yeong-hye a dat din cap că nu.

— Ți-a fost greu?

— Tot ce-am făcut a fost să stau întinsă. Iar podeaua a fost caldă.

Totul era atât de ciudat, însă ea afișa o incredibilă lipsă de curiozitate, atitudine ce o făcea să-și păstreze calmul în orice situație s-ar fi aflat. Nu cerceta deloc spațiul necunoscut în care se afla, nu-și arăta emoțiile care ar fi fost firești. Se părea că-i era de ajuns să facă față cu calm tuturor lucrurilor ce i se întâmplau. Sau poate că în sufletul ei se petreceau lucruri groaznice pe care nimeni nu și le putea imagina și care o împiedicau să aibă forța de a merge mai departe în viața de zi cu zi. Probabil că nu-i mai rămăsese energie pentru a fi curioasă sau interesată de ceva, pentru a reacționa la ceea ce ar fi meritat din cotidian. Presupunerea lui se baza pe ochii și privirea ei, care nu reflectau pasivitate sau vreun calm prostesc, ci o violență pe care încerca să și-o controleze. Se uita la ea cum stătea cu mâinile în jurul căinii fierbinți, zgribulită ca un puișor de găină înfrigurat, în timp ce-și privea vârfurile picioarelor. Nu inspira compasiune, ci un fel de însingurare puternică, asemenea unei umbre apărute în întuneric ce-ți dă o stare de nesiguranță.

Și-a amintit de fața fostului ei bărbat, pe care nu-l plăcuse încă de la prima lor întâlnire și pe care acum nu mai era nevoit să-l numească cumnat.

Simțea un fel de rușine când se gândea la fața lui uscată, ce părea să nu fi crezut în nimic altceva decât în prezent, la buzele lui vulgare, flămânde după trupul lui Yeong-hye, buze prin care niciodată nu trecuseră altceva decât vorbe convenționale, de complezență. Oare avea habar acel bărbat insensibil și nepăsător de pata mongolă de pe fesa ei? Imaginea celor două trupuri goale contopindu-se i se părea ceva insultător, murdar, violent.

S-a ridicat ținând în mână cana goală. S-a ridicat și el, i-a luat cana din mână și a pus-o pe masă. A schimbat caseta din camera de filmat și a ajustat din nou poziția trepiedului.

— Mai filmăm?

Yeong-hye a încuviințat dând din cap și s-a îndreptat spre cearșaf. Lumina soarelui nu mai era la fel de puternică, așa că el a aprins un bec incandescent, cu filament tungsten, instalat în dreptul picioarelor ei.

Femeia și-a dat jos hainele și s-a întins pe spate, privind spre tavan. Partea de sus a trupului ei era în continuare în umbră, dar el și-a mijit ochii de parcă ar fi fost orbit de lumina puternică a becului. O văzuse goală atunci când fusese la ea în garsonieră, însă, de data asta, priveliștea trupului ei întins acolo ca o frumusețe efemeră, neopunând niciun fel de rezistență, era atât de răscolitoare, încât îi

dădeau lacrimile. Oasele umerilor ei mici, sânii ei de adolescentă care păreau alungiți din cauza poziției în care stătea, coastele proeminente, coapsele desfăcute într-o poziție asexuală, fața ei simplă, nesofisticată, ca un deșert, ce părea să doarmă cu ochii deschiși – totul alcătuia un trup din care orice formă superfluă fusese eliminată. Era pentru prima dată când vedea un corp care-i spunea atât de multe doar prin simpla lui carnalitate.

A început să picteze de la claviculă până la sâni flori imense în nuanțe de galben și alb. Dacă pe spatele ei erau flori de noapte, pe sânii ei au apărut splendide flori ale zilei. Pe abdomenul ei concav au înflorit crini de zi de culoare portocalie, în timp ce pe coapsele ei s-au ivit petale aurii.

În tăcere, simțea cum de undeva din interiorul corpului său se scurgea în liniște spre vârful pensulei un extaz orbitor pe care nu-l mai experimentase vreodată în viața lui. Ar fi vrut să facă acest extaz să dureze pentru totdeauna. Becul cu filament tungsten o lumina până la gât, lăsându-i fața în umbră. Părea că doarme, dar vibrația trupului ei când pensula îi atinge partea interioară a coapselor îi spunea că de fapt era trează. Calmul cu care ea accepta totul o făcea să pară o întruchipare a sacralității. Nu putea fi numită nici ființă umană și nici fiară sălbatică. O percepea ca pe ceva undeva

între plantă și animal. O simțea ca pe o creatură bizară, plăsmuită undeva la mijloc, între aceste extremități.

Când a lăsat pensula jos din mână, a privit fascinat florile ce se deschideau magnific pe corpul ei, uitând că trebuia să înceapă să filmeze. Și-a pus gândurile în ordine și s-a ridicat în picioare. Lumina soarelui pălea, iar fața ei era puțin câte puțin ștearsă de umbrele după-amiezii târzii.

— Întoarce-te pe o parte.

Încet, ca și cum ar fi fost purtată de ritmul unei muzici lente, ea s-a întins pe o parte, îndoindu-și brațele și picioarele, curbându-și spatele. Urmând conturul curbiliniu al trupului ei, a filmat forma mătăsoasă a feselor, florile nocturne de pe spate și florile solare de pe abdomen și piept.

La final, a filmat pata mongolă ce semăna cu o relicvă de culoare albastră în lumina palidă a soarelui târziu. Brusc a început să ezite. Deși își promisese că nu avea s-o facă, nu s-a putut abține și a îndreptat aparatul către fața ei întoarsă spre fereastra întunecată. Cadrul îi scotea în relief buzele palide, adânciturile din clavicule, fruntea ce se întrezărea printre firele de păr răvășite și ochii ei pierduți.

În timp ce el puneă echipamentul în portbagajul mașinii, ea stătea în fața ușii de la intrare cu brațele încrucișate. Așa cum îl rugase M., lăsase cheile într-un bocanc pe palier.

— Gata, am terminat. Să mergem!

Deși avea peste pulover geaca lui, tremura înfrigurată.

— Să mergem la tine să mâncăm ceva? Poate ți-e foame... ce-ar fi să mâncăm undeva prin apropiere?

— Nu mi-e foame... spune-mi, astea se duc dacă le spăl cu apă? a întrebat ea arătând cu degetul spre piept, de parcă ar fi fost singura ei curiozitate.

— Nu cred că o să iasă prea ușor. O să trebuiască să te speli de mai multe ori...

— Ce bine ar fi să nu se șteargă, l-a întrerupt ea.

Surprins, s-a uitat la expresia de pe fața ei, dar era parțial ascunsă în lumina obscură a serii.

Au ieșit din zona rezidențială și apoi au intrat pe o alee cu restaurante. Fiind vegetariană, au ales un local care promova mâncarea budistă printr-un afiș lipit la intrare. De îndată ce au comandat meniul zilei, le-au fost aduse douăzeci de garnituri din legume și verduțuri aranjate îmbietor și orez fiert amestecat cu ginseng și castane, pregătit în boluri de piatră. În timp ce o privea ridicând lingura la gură, a realizat că, deși stătuse aproape patru ore

dezbrăcată în fața lui, ei nu i se mișcase niciun fir de păr de emoție. Într-adevăr, acesta fusese planul, să o filmeze goală, dar era surprinzător că filmarea nu trezise în ea niciun instinct sexual.

Însă acum, în timp ce o privea stând în fața lui îmbrăcată într-un pulover gros de mohair și băgându-și lingura în gură, a simțit că luase sfârșit acel miracol prin care reușise să oprească dorința mistuitoare și încăpățânată ce-l chinuia de mai bine de un an. Peste buzele ei fremătânde s-a suprapus o plăsmuire infernală bine cunoscută lui și a început să-i vibreze încețoșată în fața ochilor: se vedea trântind-o pe jos și posedând-o violent, făcându-i pe cei din restaurant să țipe șocați de scenă. A lăsat ochii în jos și, după ce a mestecat o înghițitură de orez fiert, a întrebat-o:

— De ce nu mănânci carne? Dintotdeauna am fost curios, dar nu am putut să te întreb.

S-a uitat la el, în timp ce bețișoarele în care avea niște muguri de soia rămaseră suspendate în aer.

— Dacă ți-e greu, nu e nevoie să-mi răspunzi, a continuat el, luptându-se cu imaginile erotice ce-i invadaseră mintea.

— A, nu, nu mi-e greu. Îți spun, dar nu cred că vei înțelege, i-a răspuns calmă, mestecând mugurii de soia. Știi... am renunțat la carne din cauza unui vis avut.

— Vis?

— Am avut un vis... și de asta nu mai mănânc carne.

— Și... ce fel de vis a fost?

— Am visat o față.

— O față?

Văzându-l perplex, incapabil să înțeleagă ce îi spusese, Yeong-hye a început să râdă. Era un râs slab și melancolic.

— Doar ți-am spus că nu o să înțelegi...

Nu a putut să o întrebe: „De ce ai stat cu sânii dezgoliți la soare de parcă ai fi fost un soi de animal mutant în plină fotosinteză? De ce? Tot din cauza unui vis?”

A oprit mașina în fața blocului în care locuia ea și au coborât amândoi.

— Mulțumesc mult pentru ce ai făcut azi.

În loc de răspuns, Yeong-hye a zâmbit. Zâmbetul ei liniștit și blând semăna cumva cu cel al nevastei lui, In-hye. Părea o femeie normală. Ba nu, și-a spus în sinea lui: în realitate, ea chiar este o femeie normală, cel nebun sunt eu.

Femeia a dispărut dincolo de ușa blocului fără să-și ia la revedere. A stat acolo așteptând să vadă lumină în garsoniera ei. Dar Yeong-hye nu a aprins lumina. A pornit motorul mașinii și a început să-și

imagineze camera ei cufundată în întuneric și pe ea strecurându-și între saltea și pilotă corpul gol, pictat cu flori. Era trupul pe care florile se deschideau în toată splendoarea lor, un trup ce stătuse lângă el până mai acum câteva minute, un trup pe care nu-l atinsese cu un deget, ci doar cu vârful pensulei. Brusc, a fost străfulgerat de durere.

*

Când a apăsât pe soneria de la apartamentul 709, ceasul arăta exact ora nouă și douăzeci de minute.

— Ji-woo a tot întrebat de mama lui. Tocmai a adormit, i-a spus în șoaptă femeia care a deschis ușa.

Lângă ea a apărut o fetiță și i-a dat jucăria de plastic a băiețelului, un excavator. Avea părul prins în codițe și părea a fi elevă în clasa a doua sau a treia la școala primară. Le-a mulțumit și a pus jucăria în rucsac.

A lăsat ușa apartamentului lor, 710, deschisă și apoi l-a dus cu grijă în brațe pe cel mic. Până la camera băiatului, trecând prin holul îngust, i s-a părut a fi un drum lung. Deși avea cinci ani, Ji-woo continua să-și sugă degetul. L-a întins pe pat. Ecoul slab al degetului supt se auzea trist în dormitorul întunecat.

S-a întors în living și a aprins lumina, apoi, după ce a închis ușa de la intrare, s-a așezat pe canapea. A rămas puțin pe gânduri, apoi s-a ridicat, a deschis ușa și a ieșit din apartament. A luat liftul, a coborât la parter și s-a urcat la volanul mașinii. În timp ce căuta prin geantă două benzi video de 6 mm și caietul cu schițe, a sunat telefonul.

— Ce face Ji-woo? l-a întrebat nevastă-sa pe un ton foarte calm.

— Doarme.

— A mâncat de seară?

— Probabil. Dormea deja când am ajuns eu.

— OK. O să mă întorc acasă în jur de unsprezece.

— Doarme profund... iar eu...

— Ce-ai zis?

— Trebuie să mă duc la studio. Mai am ceva de rezolvat.

In-hye nu spunea nimic.

— Ji-woo nu o să se trezească. Doarme profund. Doar știi că în ultimul timp doarme bine, până dimineața.

— ...

— Mă asculți?

— Dragul meu...

Spre surprinderea lui, vocea ei suna ca și cum ar fi plâns. Să nu fi fost nimeni în magazin? Ar fi fost ceva neobișnuit pentru ea să plângă de față cu alții,

mai ales că era genul de femeie sensibilă la privirile celor din jur.

— Du-te... dacă vrei să te duci, du-te... i-a spus, mai calmă de data asta.

Era pentru prima dată când o auzea vorbindu-i pe un astfel de ton ce trăda un amalgam de emoții.

— Închid magazinul și mă duc acasă, chiar acum.

Apoi a închis telefonul. In-hye era foarte atentă și niciodată nu închidea prima telefonul. Confuz, s-a simțit brusc copleșit de un sentiment de vinovăție. Încă mai ținea în mână telefonul, neștiind cum să acționeze. Inițial a vrut să se întoarcă în apartament și să o aștepte pe In-hye, dar s-a răzgândit și a pornit motorul. La acea oră traficul nu era intens, deci i-ar fi luat nevastă-sii douăzeci de minute să ajungă acasă. Cel mic s-ar fi trezit și nimic deosebit nu s-ar fi întâmplat. Mai mult decât orice, nu voia să o aștepte, stând în apartament cu lumina aprinsă, doar ca să-i vadă fața întunecată. Când a ajuns la studio, doar J. era acolo.

— Azi ai venit târziu. Eram pe picior de plecare...

Spera ca J. să nu se răzgândească și să plece acasă. Era o ocazie rară să lucreze de unul singur toată noaptea, mai cu seamă că toți cei patru artiști erau păsări de noapte.

J. și-a strâns lucrurile, și-a pus trenziul, iar el a deschis computerul. Colegul lui mai tânăr s-a uitat mirat la cele două casete din mâna lui.

— Maestre, ai făcut ceva...

— Așa e.

— Să-mi arăți și mie cândva ce ai filmat, i-a spus J. zâmbind.

— Bineînțeles.

Cu un aer șmecheresc, J. l-a salutat făcând o reverență. Apoi a ieșit valvârtej pe ușă, agitându-și afectat brațele și făcând pe artistul foarte ocupat. Rămas singur în studio, a început să râdă. Abia după ce râsul i s-a potolit a realizat ce mult timp trecuse de când nu mai râsese cu atâta poftă.

*

Când a scos DVD-ul și a închis computerul, soarele era de mult pe cer. Filmările cu Yeong-hye îi depășeau toate așteptările. Totul era atât de captivant, încât îi tăia răsuflarea: lumina, atmosfera, mișcările ei. Pentru o clipă a cochetat cu ideea de a adăuga niște muzică de fundal, dar în cele din urmă s-a hotărât să lase filmarea fără sunet, adâncită în tăcere, pentru a induce ideea de vacuum.

Mișcările lente cu care se întorcea pe cearșaf, trupul ei gol acoperit de florile cu petale desfăcute, pata mongolă – toate plăsmuiau o armonie tăcută ce amintea de esența originilor și de eternitate.

Cât timp a realizat montajul a fumat un pachet de țigări. I s-a părut că tot procesul ăsta plictisitor durează o veșnicie, dar nu s-a lăsat până nu a terminat. Patru minute și cincizeci și cinci de secunde – atât dura filmarea cu Yeong-hye. La început se vedea mâna lui în timp ce o picta pe spate, peste care se suprapunea, încet, pata mongolă; apoi era capturată imaginea feței ei dezolante ca un deșert, o față ale cărei trăsături umbrite o făceau de nerecunoscut.

De mult nu mai trăise extenuarea de după o noapte pierdută. Își simțea pielea acoperită din loc în loc cu fire de nisip și avea senzația că totul din jurul lui îi era străin, necunoscut. Pe eticheta lipită pe DVD a scris cu un pix negru „Pata mongolă 1 – Flori de noapte și flori de zi“.

De îndată ce a terminat, și-a acoperit ochii cu palmele, obsedat de imaginea pe care știa că nu ar trebui niciodată să o capteze pe casetă. Dar dacă ar fi fost posibil să o filmeze, ar fi intitulat-o „Pata mongolă 2“.

Un bărbat și o femeie făcând sex, în timp ce trupurile lor goale pictate cu flori sunt absorbite într-o tăcere profundă asemenea unui vid. Era o scenă în care se succedau detalii din cele două corpuri goale, mișcări și poziții fără urmă de auto-cenzură, brutalitate alternând cu tandrețe. Finalul

aducea în prim-plan doar organele lor sexuale și nimic altceva. Ultima imagine evoca un moment de purificare tăcută, născută din atingerea limitelor extreme, din nuditatea expusă în esența ei.

În timp ce ținea DVD-ul în mână, prin minte îi treceau tot felul de gânduri. Dacă ar fi ales un bărbat pe care să-l filmeze în timp ce făcea sex cu Yeong-hye, ar fi ales pe oricine, dar nu pe el. Știa foarte bine cum arăta: pielea de pe burtă era flască, avea colăcei proeminenți, iar fesele și coapsele nu-i erau ferme și cărnoase.

A pornit mașina, dar nu s-a întors acasă, ci s-a dus la o saună din apropiere. După ce s-a schimbat în hainele date la recepție – un tricou alb și pantaloni scurți –, s-a uitat dezamăgit la fața lui reflectată în oglindă. Fără îndoială: în niciun caz el. Și atunci cine? Pe cine ar fi putut convinge să facă sex cu Yeong-hye? E adevărat, nu filma o peliculă porno, dar nici nu accepta ideea ca cei doi să mimizeze actul sexual. Trebuia să-l facă să o penetreze, trebuia să capteze pe casetă două organe sexuale contopindu-se unul în celălalt. Și totuși cine ar fi putut să o facă? Cine ar fi fost de acord să filmeze o astfel de scenă? Și cum ar fi reacționat cumnata lui, Yeong-hye?

Conștientiza că ajunsese la o limită, însă nu se putea opri. De fapt, nu voia să se oprească. Toropit

de aburul fierbinte din saună, a încercat să ațipească. Locul acela în care stătea cu brațele și picioarele întinse îi aducea aminte de o noapte de vară, uscată și caldă, în care timpul parcă se scurgea în sens invers. Corpul lui extenuat, secătuit de energie, s-a lăsat învăluit de aura caldă a imaginii ce-l obseda și pe care nu o putea metamorfoza în realitate.

*

Înainte de a se trezi din moțăială, a văzut-o. Avea pielea de culoare verde-deschis. Goală, stătea întinsă pe burtă, chiar în fața lui. Trupul ei arăta ca o frunză ce tocmai căzuse din copac și abia începuse să se usuce. Pata mongolă dispăruse, dar culoarea palidă verzuie îi scălda întregul corp.

A întors-o cu fața în sus, spre el. Din jumătatea de sus a corpului țâșnea o lumină atât de orbitoare, încât nu-i putea vedea trupul de la sâni în sus; sursa de lumină părea ascunsă undeva în jurul feței. I-a desfăcut picioarele; coapsele ei s-au depărtat cu ușurință, ceea ce însemna că era trează. Când a pătruns-o, din vagin a început să-i curgă o sevă de culoare verde, proaspătă ca seva ce țâșnește din frunzele strivite. Se simțea sufocat de mirosul dulce-amar de iarbă ce începea puțin câte puțin să se acrească. Când a ieșit din ea, chiar înainte de a

simți orgasmul, și-a văzut penisul îmbibat cu lichidul verde. De sub pânțele și până la coapse, pielea îi era lubrifiată de un lichid vegetal negru-albăstrui, o sevă proaspăt eruptă din el sau poate din ea.

*

La celălalt capăt al firului era ea, tăcută, ca de obicei.

— Cumnată...

— Da, i-a răspuns Yeong-hye, după un foarte scurt moment de tăcere, spre surprinderea lui.

Să fi fost bucuroasă că-l auzea? Nu era sigur.

— Te-ai odihnit ieri?

— Da.

— Știi, vreau să te întreb ceva...

— Întreabă-mă...

— Ai șters cumva florile de pe corp?

— Nu.

A răsuflat ușurat.

— Poți să le mai păstrezi puțin? Doar până mâine. Nu o să se decoloreze până atunci. Știi... trebuie să te filmez din nou.

Oare ce făcea? Râdea? Zâmbea? Ar fi vrut să-i vadă fața.

— Nu m-am spălat tocmai pentru că... n-am vrut să se șteargă, i-a răspuns calmă. Știi, dacă le las

pe mine, nu mai am visele alea. Dacă mai târziu o să se șteargă, vreau să mi le pictezi din nou.

Deși nu înțelegea ce voia să spună, a strâns cu putere receptorul în mână și a bolborosit „OK”. Probabil că va fi de acord să filmeze din nou, și-a spus în sinea lui. Probabil că ar fi făcut orice i-ar fi cerut el.

— Măine, dacă ai timp, poți să treci din nou pe la studio? La studioul de lângă stația Seonbawi.

— OK.

— De data asta o să mai vină cineva. Un bărbat.

— ...

— O să se dezbrace și o să-i pictez și lui flori pe trupul gol. Nu te deranjează, nu-i așa?

A așteptat să-i răspundă. Nu era derutat de tăcerea ei, știind de-acum că în ea se ascundea încuviințarea.

— OK.

A pus receptorul în furcă și a început să se învârtă prin sufragerie, frământându-și mâinile. Cel mic era la grădiniță, nevastă-sa era la magazin. Când ajunsese el la ora trei, nu era nimeni acasă. Știa că înainte de a vorbi cu Yeong-hye ar fi trebuit să o sune pe nevastă-sa. Confuz, în cele din urmă a sunat-o pe In-hye. Era ceva ce nu putea evita.

— Unde ești? l-a întrebat nevastă-sa mai mult iritată decât distantă.

— Acasă.

— Ți-a ieșit bine ce ai făcut?

— Încă nu. Până mâine seară am foarte mult de lucru.

— Mda... păi, nu munci prea tare, mai odihnește-te.

A închis telefonul. S-ar fi simțit mai bine dacă In-hye ar fi țipat la el așa cum făceau alte neveste. Ar fi preferat să se enerveze pe el, să-i țină morală, să-l înjure. Nevastă-sa se resemna foarte repede, iar felul ăsta al ei de-a fi îl sufoca pur și simplu. Nu știa dacă eforturile ei disperate de a fi înțeleghătoare și atentă erau un lucru bun sau rău. Mai degrabă el era cel care nu realiza cât era de egoist și iresponsabil. Și totuși, în acel moment, răbdarea și dorința ei de a face totul bine i se păreau sufocante, făcându-l să le vadă mai degrabă ca pe niște defecte de caracter.

După ce a trecut peste tornada de sentimente amestecate – vinovăție, regret, confuzie –, a format numărul de telefon al lui J., așa cum plănuiise inițial.

— J., vii pe la studio în seara asta?

— Nu. Am lucrat toată noaptea. Azi vreau să mă odihnesc.

— A... da?

J., trecut de douăzeci și cinci de ani, era un bărbat ce-i inspira încredere de sine, tinerețe și relaxare. În

mintea lui deja îl dezbrăcase de hainele sub care se ascundea un trup bine făcut, dar nu prea musculos. Se părea că totul urma să decurgă conform planului.

— Știi, vreau să te rog ceva.

— Ce?

— Ești liber mâine?

— Seara am o întâlnire cu cineva.

I-a dat adresa studioului lui M., fără să-i spună însă adevăratul motiv pentru care avea nevoie de el acolo. I-a spus că nu avea să dureze prea mult timp, în niciun caz până seara. A mai adăugat:

— Ieri mi-ai spus că vrei să vezi ce-am filmat, ți-aduci aminte?

— Bineînțeles.

— Chiar acum mă duc la studio, i-a spus înaintea să închidă telefonul.

Se aștepta ca montajul pe care-l făcuse cu o seară înainte să-i placă lui J., să-i stârnească curiozitatea, mai ales că tânărul lui coleg era un stilist foarte atent la detalii. În plus, lui J., amabil din fire, i-ar fi venit greu să refuze rugămintea unui coleg de studio. Nu era sigur că J. va accepta propunerea lui, dar intuiția îi spunea că totul va ieși așa cum își dorea el.

J. a sosit mai devreme de ora stabilită. Părea foarte nerăbdător, tocmai el, cel care era de obicei relaxat, întruchipare a ticului verbal pe care-l avea – *take it easy*.

— Tremur tot.

I-a oferit o ceașcă de cafea și deja îl dezbrăca mental. „E bine“, și-a spus în sinea lui. „O să se potrivească cu ea.“ Cu o după-amiază în urmă, când îi arătase caseta, J. păruse foarte emoționat.

— Nu pot să cred... e curată magie ce ai făcut aici! Cum de ți-a venit ideea? Și eu care în tot acest timp am crezut că ești un tip banal... scuzele mele!

Vocea și privirea lui trădau un entuziasm aproape copilăresc, de care nu dădea dovadă de obicei.

— Ce schimbare în stilul tău, maestre! Este... cum să spun? Este ca și cum ceva te-a ridicat și te-a dus într-o altă lume! ...ce culori senzaționale!

J. avea dreptate, deși modul în care acesta se exprima – caracteristic tinerilor – i se părea exagerat, chiar fanatic. Și înainte fusese sensibil la frumusețea culorilor din jurul lui. Și totuși, până acum, nicio dată nu avusese senzația că infinite culori explodau în interiorul lui. Intensitatea nuanțelor îl făcea să vibreze. Aveau o energie atât de violentă încât, fără să le mai poată îndura, le simțea cum erupeau în interiorul trupului său. Erau senzații noi, pe care nicio dată nu le mai experimentase.

Avea momente în care ar fi vrut să spună „Obişnuiam să fiu întunecat. Am fost într-un loc întunecat“. Lumea în alb şi negru în care trăise, deposedată de culorile ce le simţea acum, fusese fascinantă şi liniştită. Şi totuşi, nu voia să se mai întoarcă la ea. Pierduse pentru totdeauna acea fericire pe care i-o dăduse serenitatea lumii în alb şi negru. Şi totuşi, paradoxal, nu o percepea ca pe o pierdere. Întreaga lui energie se concentra pe eforturile de a suporta durerea şi stimulii senzoriali din lumea violentă al lui *acum şi aici*.

Încurajat de laudele lui J., reuşise în cele din urmă să treacă la subiect, cu faţa toată roşie. J. fusese foarte surprins atunci când îi ceruse să-i pozeze ca model, arătându-i broşura cu programul reprezentaţiei de dans şi caietul său de schiţe.

— De ce eu? Sunt atâtea modele profesioniste, ai putea contacta un actor de teatru...

— Corpul tău este exact de ce am nevoie pentru filmare. Un trup prea bine lucrat nu s-ar potrivi cu tema proiectului. Eşti genul de care am nevoie.

— Nu... eu nu pot filma cu această femeie, în poziţiile astea. Nu pot.

În încercarea de a-l convinge pe J., folosisese toate metodele: îl implorase, încercase să-l şantajeze, să-l ademenească.

— Nimeni nu va şti nimic despre tine. Nu-ţi voi filma faţa. Tu chiar nu vrei să o întâlneşti pe

femeia asta? Nu vrei să fii și tu o sursă de inspirație pentru acest video?

J. ceruse timp de gândire, iar a doua zi dimineață îl sunase, spunându-i că era de acord să filmeze. Însă J. nu-și putea imagina ce urmărea el cu adevărat: să-l filmeze făcând sex cu Yeong-hye.

— Cam întârzie, nu-i așa? l-a întrebat J. uitându-se pe fereastră.

Adevărul era că și el începuse să-și piardă răbdarea. Yeong-hye îi spusese că poate veni de una singură la studio, așa că nu s-a dus să o aștepte la stația de metrou.

— Cred că o să mă duc până în stație...

Tocmai când s-a ridicat de pe scaun ținând geaca într-o mână, s-a auzit un ciocănit în ușa din sticlă translucidă.

— A venit!

J. a pus ceașca pe masă. Yeong-hye venise îmbrăcată în blugi și un pulover gros de culoare neagră. Părul ei lung, brunet natural strălucea tare și era încă ud – probabil îl spălase înainte de a veni la studio. S-a uitat mai întâi la el, apoi a zâmbit ușor când l-a văzut pe J.

— M-am spălat cu grijă... mi-a fost teamă că florile de pe corp o să se șteargă, a spus în timp ce-și trecea mâna prin părul ud.

J. a zâmbit. Se părea că înfățișarea ei – neașteptat de comună și simplă – îl făcea să nu se mai simtă atât de încordat.

— Dezbracă-te.

— Eu? a întrebat J. făcând ochii mari.

— Corpul ei e deja pictat, așa că trebuie să te pictez pe tine acum.

Schițând un zâmbet nervos, J. s-a întors cu spatele la ei și s-a dezbrăcat de haine.

— Trebuie să-ți dai jos și chiloții...

Ezitând, J. și-a dat jos chiloții și șosetele. Avea o constituție firavă – nu avea nici mușchi, nu era nici plinuț. Era exact așa cum și-l imaginase. Cu excepția părului des care-l acoperea de la buric până la partea de sus a coapselor, avea o piele albă și fină. Privindu-l pe J. și cu gândul la propria lui burtă, a simțit un soi de invidie.

Așa cum făcuse și cu Yeong-hye, a început să picteze flori pe corpul gol al lui J. – care era întins pe burtă – începând de la ceafă. De data asta a ales diferite nuanțe de albastru. Cu mișcări rapide și folosind o pensulă mare, a pictat hortensii de culoare violet deschis ce păreau că se prăbușesc peste spatele lui J., ca și cum ar fi fost îndoite de puternice rafale de vânt.

— Întoarce-te cu fața în sus.

În jurul penisului a desenat o imensă floare de culoare sângerie, astfel încât părul pubian să semene

cu sepalele florii, iar penisul, cu pistilul. În tot acest timp, Yeong-hye a stat pe canapea, urmărindu-i cu atenție mișcările și sorbind ceai dintr-o ceașcă.

Când a terminat de pictat, a realizat că penisul lui J. i se întărise puțin. După ce și-a tras sufletul câteva momente, s-a ridicat și a schimbat caseta din camera video, asigurându-se că are mult spațiu pe banda de filmat.

— Dezbracă-te, i-a spus lui Yeong-hye.

Iar ea s-a dezbrăcat. Deși lumina naturală nu era atât de puternică ca în acea zi când îi pictase ei trupul, florile aurii din mijlocul sânilor ei străluceau în toată splendoarea. Spre deosebire de J., ea era foarte calmă. Expresia de pe fața ei spunea că era mult mai firesc să fie dezbrăcată decât îmbrăcată. Când ea s-a așezat în genunchi pe cearșaf, el n-a putut să nu observe privirea extaziată a lui J. Fără niciun fel de indicații, Yeong-hye s-a apropiat de J., care, la rândul lui, îngenunchease pe cearșaful alb. Era un contrast tulburător între fața ei calmă și tăcută și corpul ei radiant.

— Și acum ce trebuie să facem? a întrebat J.

Neștiind cum să ia inițiativa, J. s-a înroșit la față, în timp ce penisul lui s-a întărit din nou.

— Așaz-o pe genunchii tăi.

Prefera să nu-i spună pe nume, pentru că J. nu știa că Yeong-hye era cumnata lui. A luat camera video și s-a apropiat de ei.

— Trage-o mai aproape de tine! s-a răstit la J.

J. și-a pus mâinile tremurânde pe umerii ei și a tras-o înspre el.

— La naiba! N-ai mai făcut-o niciodată? Joacă și tu puțin teatru... atinge-i sânii, fă ceva...

J. și-a șters fruntea cu dosul palmei. Înainte ca J. să facă ceva, Yeong-hye s-a întors spre el. Și-a pus o mână în jurul gâtului lui, iar cu cealaltă i-a mângâiat floarea roșie de pe piept. Timpul se scurgea în tăcerea studioului întreruptă doar de respirația celor trei. J. avea sfârcurile întărite și penisul în erecție. Yeong-hye își freca gâtul de cel al lui J. așa cum fac păsările, de parcă ar fi văzut caietul lui de schițe și ar fi știut ce voia cumnatul ei să filmeze.

— E bine! E foarte bine! a spus el în timp ce încerca să capteze scena din mai multe unghiuri.

În cele din urmă a găsit cel mai bun unghi.

— E bine... continuați. Lungiți-vă unul peste altul.

Cu mâna pe pieptul lui J., Yeong-hye l-a împins ușor pe spate, pe cearșaf. Apoi a început să mângâie florile roșii ce acopereau partea de jos a abdomenului bărbatului coborând spre zona pubiană. El a filmat florile violet pictate pe spatele ei și pata mongolă ce vibra o dată cu mișcările ei. „E ceea ce vreau... dar se poate și mai mult“, și-a spus în sinea lui, strângând din dinți.

Penisul lui J. era în erecție, iar grimasa de pe fața lui trăda neputința de a controla presiunea la care era supus. Yeong-hye s-a lăsat peste J., strivindu-și sânii de pieptul lui. Conturul feselor ei se ridica deasupra celor două trupuri, iar el filma scena dintr-o parte. Semănau cu două plante uriașe ce făceau sex, o imagine grotescă în toate detaliile ei – ea, arcuită ca o pisică, cercul nepictat din jurul buricului lui, penisul lui întărit. Yeong-hye și-a schimbat poziția, trupul ei făcând unghi drept cu abdomenul lui J.

— Poate... oare... a început el să se bâlbâie, privind-i pe amândoi. Ați putea să o faceți pe bune?

Pe fața ei nu s-a mișcat niciun mușchi, dar J. a împins-o, brusc. A dat-o la o parte ca și cum trupul ei îl frigea.

— Ce naiba-i asta? Faci un film porno? a întrebat J., stând în genunchi și încercând să-și ascundă erecția cu mâinile.

— Nu e nevoie să o faci, dacă nu vrei. Dar mă gândeam... dacă ați putea să o faceți firesc, natural...

— Gata! Ajunge! Mă opresc aici! a spus J. ridicându-se.

— Stai, așteaptă. N-am să-ți cer mai mult... continuă să faci ce ai făcut până acum, i-a spus lui J. prinzându-l de umăr.

— Oprește-te! Nu e nevoie să reacționezi așa! s-a răstit J., vizibil deranjat de forța cu care îl strângea de umăr.

Cumva, însă, felul în care îl implorase, deși precipitat și pasional, i-a înmuiat inima lui J.

— Te înțeleg... și eu sunt artist. Dar nu... eu nu fac așa ceva. La urma urmei, cine e femeia asta? Nu arată ca o prostituată. Chiar dacă ar fi fost o prostituată, tot nu ar fi fost în regulă să facă așa ceva, pricepi?

— OK... am înțeles. Îmi cer scuze.

J. s-a așezat din nou pe cearșaf, dar atmosfera saturată de excitare și sexualitate se risipise complet. Cu o față încordată, de parcă ar fi fost pedepsit, J. și-a pus brațele în jurul ei și a întins-o pe cearșaf. Când trupurile lor s-au contopit ca două petale, Yeong-hye a închis ochii. Știa că dacă J. ar fi fost de acord, ea ar fi acceptat să i se facă orice.

— Încearcă să te miști puțin.

Cu mișcări lente, întins deasupra ei, J. încerca să imite un act sexual. Se uita la tălpile ei arcuite, la mâinile ei înlănțuite în jurul mijlocului lui J. Trupul ei arzând de dorință trăia momentul ca pe ceva real, iar mișcările ei compensau pasivitatea lui J. Au rămas în aceeași poziție vreo zece minute, un timp prea lung, un adevărat chin pentru J. Deși lui i s-au părut prea puține cele zece minute, a reușit să surprindă cu camera, din unghiuri diferite, imagini destul de bune.

— E gata? Am terminat? a întrebat J.

Până și fruntea i se înroșise, dar nu din cauza excitației, ci a situației dificile în care era pus.

— Încă o dată... e ultimul cadru, i-a răspuns lui J., înghițind în sec. Ia-o pe la spate. Fă-o să se întindă pe burtă. E ultimul cadru, pe bune... și e cel mai important. Să nu-mi spui că nu poți s-o faci...

— Gata! Ajunge! E prea de tot! a izbucnit J. într-un râs patetic, ce semăna mai mult cu o vâlcăreală. Mă opresc aici, înainte ca totul să devină prea greșos... Hai că te-ai inspirat destul! Cu ocazia asta am aflat și eu ce simt actorii ce joacă în filmele porno... o mizerie demnă de toată mila!

Încercând să-l oprească, i-a pus o mână pe umăr, dar acesta i-a dat-o la o parte și a început să se îmbrace. Frustrat, strângea din dinți în timp ce urmărea cum tornada de flori pe care o pictase pe trupul lui J. se făcea nevăzută sub o cămașă banală, aproape acromatică.

— Să nu crezi că nu te înțeleg ca artist... nu mă lua drept un tip încuiat, îngust la minte. Cred că abia azi am descoperit că sunt mai reținut când vine vorba de chestii de genul ăsta... poate chiar mai reținut decât mi-am imaginat. Am vrut să o fac pentru că mi-ai stârnit curiozitatea, dar o chestie de genul ăsta e greu de gestionat în realitate, înțelegi? Probabil că ar trebui să fiu mai deschis față de anumite lucruri... nu știu... în orice caz, am nevoie de timp. Asta e... îmi pare rău, colega.

I-a vorbit cu onestitate și părea foarte rănit de întreaga situație. Tăcut, J. și-a luat la revedere de la el aplecând ușor capul. A ieșit precipitat pe ușă, nu înainte de a-i arunca o privire rece lui Yeong-hye, care stătea în picioare lângă fereastră.

*

— Îmi pare rău, i-a spus el lui Yeong-hye.

Din curte se auzea motorul mașinii lui J., ce tocmai ieșea din curtea studioului. Fără să-i răspundă, ea și-a pus puloverul și blugii. Dar în loc să-și tragă fermoarul, a început să râdă, uitându-se în gol.

— De ce râzi?

— Hmm... m-am udat toată...

A rămas înmărmurit, privind-o pierdut, de parcă ar fi primit o lovitură în moalele capului. Cu o mână pe fermoar, părea derutată, neștiind ce să facă, dacă să-l tragă în sus sau în jos. Abia în acel moment el și-a dat seama că încă mai avea camera video în mână. A lăsat-o jos și apoi, cu pași mari, s-a îndreptat spre ușă. A încuiat yala și a pus și lanțul de siguranță. Picioarele lui au prins viteză, s-a repezit asupra ei și a trântit-o pe cearșaf.

— Nu... a spus Yeong-hye atunci când i-a tras violent blugii în jos, până la genunchi.

Însă nu l-a respins doar cu un simplu cuvânt. L-a împins cu brutalitate, s-a ridicat în picioare și și-a tras pantalonii. A privit-o de jos cum își trage fermoarul până sus, încheindu-și capsă din talia blugilor. S-a ridicat și i-a împins spre perete trupul încă fierbinte. I-a strivit gura cu buzele lui flămânde, dar când a vrut să-i lingă buzele cu limba lui umedă, ea l-a împins cu putere.

— De ce nu am voie? Pentru că sunt cumnatul tău?

— Nu, nu-i asta...

— Și atunci? Nu ai spus că ești toată udă acolo, jos?

— ...

— Ce e? Ți-a plăcut tipul de adineaori?

— Nu... e din cauza florilor...

— Flori?

Cuprinsă de teamă, fața ei s-a albit instantaneu. Buza de jos i-a tremurat, roșie și umflată din cauza dinților pe care și-i înfipsese în ea.

— Chiar am vrut să o fac, a început să vorbească cu mult calm. Niciodată nu mi-am dorit atât de mult să fac asta. Am vrut să o fac din cauza florilor pictate pe trupul lui... și mi-am pierdut controlul... asta s-a întâmplat.

A privit-o îndreptându-se spre ușă cu pași hotărâți.

— Și dacă... a strigat în timp ce ea se încălța.

Simțea și el că vocea îi trăda disperarea.

— Și dacă o să-mi pictez flori pe corp, ai s-o faci cu mine?

S-a întors spre el, privindu-l absentă, dar cumva complice, ca și cum i-ar fi spus „evident... altfel nu am niciun motiv să o fac“. Cel puțin asta a înțeles el din mesajul ochilor ei.

— Și... aș putea să filmez totul?

Yeong-hye a început să zâmbească ca și cum nu ar fi existat nimic ce nu ar fi putut face, ca și cum nimic nu o mai putea opri. Ca și cum ridiculiza totul, în tăcere.

*

Aș vrea să fiu mort.

Mai bine aș fi mort.

Mori!

Mori!

Incapabil să înțeleagă de ce îi șiroiau lacrimile pe obraji, și-a încheștat mâinile pe volan și a pornit ștergătoarele. Dar apoi a realizat că ochii lui erau în ceață, și nu parbrizul. Nu putea înțelege nici de ce „mai bine aș muri“ îi răsună fără încetare în minte, ca o incantație. Așa cum nu înțelegea de ce „mori!“ urma inevitabil – ca și cum altcineva, și nu el, îi răspundea din interiorul lui – și de ce această

mantră ce suna ca o conversație între doi străini era ca o alinare pentru corpul lui ce tremura din toate încheieturile.

A lăsat în jos geamurile portierelor din față. Mașina a accelerat pe șoseaua întunecată, străpungând șuierul vântului și zgomotul traficului de noapte. Încercând să-și controleze tremurul ce cobora de la mâini spre întregul corp, a strâns puternic din dinți și a apăsă pe pedala de accelerație. De fiecare dată când se uita la vitezometru era șocat de viteza cu care mergea și își freca ochii cu degetele spasmodice.

*

Purtând un sacou tricotat de culoare neagră peste o rochie albă, P. a ieșit pe ușa blocului. După patru ani de relație se despărțise de el și se căsătorise cu un fost coleg de școală primară care trecuse cu brio examenul de admitere în barou. Soțul ei era cel care asigura bunăstarea financiară a familiei, iar ea reușea să echilibreze căsnicia cu statutul ei profesional. Avusese câteva expoziții personale și era destul de populară printre colecționarii bogați din sectorul Gangnam din Seoul, fapt ce stârnise invidia și bârfa celor din jurul ei. P. i-a recunoscut imediat mașina după luminile de avarii pornite.

— Urcă! i-a strigat după ce a coborât geamul portierei.

— Toți de aici știu cine sunt. Mă știe și portarul blocului! Ce naiba vrei de la mine la ora asta?

— Urcă! Avem ceva de vorbit.

Derutată, P. a urcat lângă el în mașină.

— Nu ne-am văzut de mult. Scuze... am luat legătura cu tine așa, din senin.

— Păi, da, a trecut ceva timp de când nu ne-am mai întâlnit. Nu te recunosc... nu obișnuiai să mă cauți. Să nu-mi spui că ai venit pentru că ți-a fost dor de mine!

— Vreau să te rog ceva, i-a spus el în timp ce-și freca nerăbdător fruntea.

— Spune...

— E o poveste lungă. Hai să mergem în studioul tău. Nu-i departe de aici, nu?

— Cinci minute, pe jos... da' ce-ți veni? De ce nu-mi spui despre ce e vorba? s-a răstit P. la el.

Temperamentală din fire, voia să audă cât mai rapid un răspuns din partea lui. Vitalitatea și caracterul ei puternic îl încântau peste măsură, deși avusese momente în care i se păruseră extenuante pentru relația lor. Ar fi vrut să o îmbrățișeze, dar și-a dat seama că era doar efectul emoțiilor vechi care îl copleșiseră. Pasiunea carnală pentru cumnata lui îi mistuia trupul precum o flacără peste

care turnase gaz. „Așteaptă-mă. Așteaptă-mă... mă întorc imediat“, îi spusese el lui Yeong-hye în aceea zi. Apoi venise la P. într-un suflet. O căutase pe ea, pe P., cea care putea să picteze așa cum voia el, cea care-i știa foarte bine trupul gol. Era singura care putea să-i îndeplinească dorința.

— Ce bine că bărbatul meu lucrează în seara asta. Nu știu ce m-aș fi făcut dacă ar fi înțeles greșit lucrurile, a spus P. aprinzând luminile în studioul ei.

— Aruncă o privire peste schițele despre care ți-am vorbit.

— Hmm... sunt interesante, a spus P. după ce a examinat schițele cu o mină foarte serioasă. Sunt uimită. N-am știut că te descurci atât de bine cu culorile. Și totuși... a continuat, ducându-și mâna la bărbie. Și totuși... schițele astea nu te caracterizează. Ai putea să expui în public așa ceva? Doar ți se zicea „preotul lunii mai”¹. Aveai imaginea unui om serios, responsabil, cu conștiință, erai un ascet de neînduplecat... trebuie să recunosc, asta mi-a plăcut la tine.

¹ Aluzie la mișcarea artistică cunoscută sub numele de *minjung misul* (arta maselor populare) apărută după Revolta din Gwangju (18 mai 1980) și caracterizată prin predominanța lucrărilor grafice în alb și negru cu tematică socială și politică.

P. îl privea intens pe deasupra ramei ochelarilor.

— Să înțeleg că vrei să-ți schimbi imaginea? Nu e o schimbare prea radicală? Evident, nu sunt în măsură să-ți dau argumentele pro și contra.

Nu voia să se certe cu P., așa că a început să se dezbrace fără să spună nimic. P. a fost surprinsă de ce vedea, dar a început resemnată să amestece culorile pe paletă.

— A trecut ceva vreme de când nu te-am mai văzut dezbrăcat, a spus în timp ce-și alegea o pensulă.

Ce bine că nu râdea de el! Altfel, dacă ar fi izbucnit brusc în râs, ar fi crezut că-și bate joc de el.

Încet și cu grijă, P. a început să-i picteze pe corp. Pensula era rece și de fiecare dată când îl atinge simțea că îl gădilă, dar și că-l amorțește. Atingerea pensulei era ca o mângâiere insistentă, de impact.

— Am să încerc să nu se vadă stilul meu, înțelegi? Doar știi că și mie îmi plac florile... am desenat multe flori la viața mea... dar cele desenate de tine au o forță copleșitoare. Încerc să aduc la viață schițele tale...

Era aproape de miezul nopții când P. a spus că terminase de pictat.

— Mulțumesc, i-a spus el înfrigurat.

— Dacă aș fi avut aici o oglindă, mi-ar fi plăcut să-ți arăt ce-am făcut.

Îi era frig și i se făcuse pielea de găină, dar și-a privit pentru un moment pieptul, abdomenul și picioarele pe care erau pictate uriașe flori de culoare sângerie.

— Îmi place ce ai făcut. Ești mai bună decât mine.

— Nu știu ce să zic de cele de pe spate. Din schițele tale am înțeles că pentru tine spatele e punctul central...

— Sunt sigur că le-ai pictat bine și pe spate. La cât de renumită ești...

— Am încercat să le pictez așa cum le-ai fi făcut tu, nu cum le-aș fi făcut eu. Dar inevitabil se simte puțin și din stilul meu.

— Îți mulțumesc foarte mult.

Abia atunci, P. a izbucnit în râs.

— Știi... m-am excitat puțin când ai început să te dezbraci...

— Da? i-a răspuns absent, punându-și repede hainele pe el.

Deși s-a mai încălzit după ce și-a pus geaca pe el, tot mai avea senzația că trupul îi era amorțit.

— Nu știu de ce, dar acum... cumva...

— Ce vrei să spui?

— Ceva nu e în regulă. Când ți-am văzut tot corpul acoperit cu flori... mi s-a făcut milă de tine. Niciodată nu am simțit milă pentru tine...

Ar trebui măcar să mă săruți, dacă tot m-ai făcut să vin aici în miez de noapte, i-a spus P. după ce i-a închis chiar ea ultimii nasturi de la cămașă.

Apoi, fără să mai aștepte vreun răspuns, și-a lipit gura de buzele lui. Era sărutul ce-i aducea aminte de sutele, miile de săruturi pe care și le dăduseră în trecut. A avut senzația că era cât pe ce să izbucnească în lacrimi, dar nu știa de ce. Nu știa dacă ar fi plâns din cauza amintirilor, a prieteniei ce-l lega de ea sau din cauza fricii că avea să treacă, în curând, dincolo de orice fel de limite.

*

Pentru că era foarte târziu, în loc să sune la sonerie, a bătut ușor în ușă. Fără să aștepte vreun răspuns, a apăsat pe clanță. Așa cum bănuise, ușa era deschisă.

A intrat în camera cufundată în întuneric. Lumina stâlpilor de iluminat de pe stradă se strecura prin ușa de sticlă a balconului, dar nu era suficient de puternică încât să poată distinge ceva în jurul lui. În timp ce bâjbâia, s-a lovit de dulapul pentru pantofi.

— Dormi?

A lăsat jos echipamentul de filmat pe care-l ducea în brațe și în spate și l-a pus în fața ușii. S-a

descălțat și, în timp ce se îndrepta spre saltea, a putut desluși o siluetă vagă. Deși era întuneric, și-a dat seama că era goală. S-a ridicat și a venit spre el.

— Să aprind lumina? a întrebat-o cu vocea gâtuită de dorința mistuitoare.

— Ce bine miroși... a vopsea, a zis Yeong-hye cu glas stins.

Gemând, s-a apropiat de ea. Uitase de lumină, de echipamentul de filmare, uitase de tot. Nimic nu mai exista. Impulsul ce erupea din el îl devora cu totul.

Cu un geamăt de fiară sălbatică a trântit-o jos. A început să-i sugă buzele și nasul și, în timp ce-i strângea sânii cu o mână, cu cealaltă încerca să-și desfacă nasturii de la cămașă. N-a mai avut răbdare, iar pe cei din partea de jos a cămășii i-a rupt.

De îndată ce a rămas gol, i-a desfăcut larg picioarele și a penetrat-o. De undeva se auzeau neconținut găfâieli violente de animale sălbatice, întrerupte din când în când de gemete care la final se transformau în urlete disperate. A fost șocat când a realizat că sunetele bizare ieșeau din el; până acum, niciodată nu scosese vreun sunet în timp ce făcea sex. Pentru el, gemetele acuplării se potriveau cu imaginea femeilor frivole. S-a încordat cu toată puterea și a eliberat un jet de spermă în vaginul ei care se contracta îngrozitor de tare, inundat

de un lichid vâscos. Apoi a căzut stors, aproape pierzându-și cunoștința.

*

— Îmi pare rău, i-a spus atingându-i fața cufundată în întuneric.

— Pot să aprind lumina? l-a întrebat foarte calmă.

— De ce?

— Vreau să te văd mai bine.

S-a ridicat și s-a îndreptat spre întrerupător. Nu arăta deloc extenuată, și asta pentru că partida lor de sex, ce nu ținuse nici măcar cinci minute, fusese un moment în care ea nu se implicase deloc.

Când a aprins lumina, el și-a acoperit ochii cu mâinile. După câteva clipe, când intensitatea luminii nu l-a mai orbit, și-a luat mâinile de la ochi. Yeong-hye stătea rezemată de perete. Florile împrăștiat pe trupul ei erau frumoase ca la început. Brusc a devenit conștient de propria lui goliciune și și-a acoperit cu palmele penisul.

— Nu face asta... îmi place ce văd. Petalele arată ca niște riduri.

A venit încet spre el și s-a aplecat deasupra lui. A început să-i mângâie florile de pe piept, așa cum făcuse și cu J.

— Stai puțin...

Așa gol cum era, s-a ridicat și s-a dus spre ușă, unde lăsase echipamentul de filmare. După ce a ajustat trepiedul la o înălțime destul de mică, a fixat camera video pe el. A împins salteaua spre balcon și a întins pe podea cearșaful alb cu care venise. Apoi a fixat spotul luminos așa cum făcuse și în studioul lui M.

— Vrei să te întinzi?

De îndată ce Yeong-hye s-a întins pe cearșaf, a poziționat camera video în locul în care ar fi putut capta cel mai bine trupurile lor contopite. Stătea perfect întinsă sub spotul luminos ce strălucea orbitor. Cu grijă, s-a lăsat peste ea. S-a întrebat în sinea lui: oare corpurile lor arătau ca niște flori ce se suprapuneau, așa cum a fost la filmarea cu J.? Oare formau un singur trup, un hibrid între plantă, fiară sălbatică și ființă umană?

De fiecare dată când schimbau poziția, el ajusta camera video. Înainte să o pătrundă pe la spate – poziția pe care J. o refuzase –, a filmat mult timp un cadru apropiat cu fesele ei. A penetrat-o, dar a început să se împingă în ea abia după ce s-a asigurat uitându-se la monitorul extern că imaginea cu ei doi se vedea bine.

Totul a fost perfect, exact ca în caietul de schițe. Deasupra petei mongole floarea lui roșie se deschidea și se închidea neconținut, iar penisul lui intra și ieșea din ea asemenea unui pistil uriaș. Fiecare

celulă din trupul lui vibra. În fața lui era imaginea unei contopiri sexuale terifiante, cea mai dezgustătoare și cea mai frumoasă, în același timp. De fiecare dată când închidea ochii, vedea partea de jos a corpului vopsită în verde, cu abdomenul și coapsele îmbibate într-o sevă vegetală vâscoasă. Pentru ultima poziție, s-a întins pe spate și a urcat-o peste el. Era un unghi perfect ce capta pata mongolă de pe fesa ei stângă.

„Pentru totdeauna... așa să fie totul, pentru totdeauna“, a murmurat el în timp ce tremura cuprins de un val de satisfacție puternică, aproape imposibil de îndurat. Brusc, Yeong-hye a izbucnit în plâns. Ea, cea care timp de o jumătate de oră nu gemuse deloc și care, cu ochii închiși și buzele fre-mătând din când în când, îi arăta extazul pe care-l simțea doar prin mișcările trupului ei. Acum totul trebuia să se termine. El s-a ridicat în șezut și, cu o mână în jurul mijlocului ei, s-a întins și a închis camera video.

Neacceptând ideea de climax sexual și de final, și-a spus în sinea lui că imaginea pe care o filmase trebuia să se repete la infinit și în realitate. Voia ca amândoi să fie absorbiți în tăcere și în extaz pentru o eternitate. De asta și hotărâse să nu mai filmeze. A așteptat ca ea să se oprească din plâns și apoi a întins-o din nou pe cearșaf. În ultimele minute ale

partidei de sex, Yeong-hye a scrâșnit din dinți și din ea a erupt un urlet violent și primitiv.

— Oprește-te... i-a spus gâfâind extenuată și a izbucnit iar în lacrimi.

Apoi totul s-a cufundat în tăcere.

*

Trecuse mult timp de când, în lumina albastră a zilei ce se îngâna cu noaptea, el îi lingeă fesele neconținut.

— Vreau să-mi însemnez limba cu asta...

— Cu ce?

— Cu pata mongolă.

S-a întors și s-a uitat la el peste umăr, puțin surprinsă.

— Cum de o mai ai aici?

— Nu știu. Am crezut că toată lumea o are. Dar într-o zi, când eram la baia publică, am observat că sunt singura...

O ținea de mijloc și îi mângâia pata mongolă. Ar fi vrut să aibă și el una la fel, ca un semn făcut cu fierul înroșit. „Vreau să te înghit, să te topești în mine, să-mi curgi prin vene“, auzea în mintea lui în timp ce privea fascinat pata mongolă.

— Și de-acum n-am să mai am visele alea, nu-i așa? l-a întrebat cu o voce aproape imperceptibilă.

— Vis? A, da, fața... mi-ai spus că ai visat o față, nu? a zis el simțind că-l toropește somnul. Ce fel de față era? A cui?

— De fiecare dată visez o altă față. Câteodată visez o față cunoscută, altădată una pe care n-am văzut-o niciodată. Visez și fețe pline de sânge... sau fața unui cadavru în descompunere...

A făcut un efort să-și deschidă pleoapele grele de somn și a privit-o drept în ochi. Nu era deloc obosită, avea privirea agitată.

— Știi, am crezut că e din cauza cărnii, a continuat ea. Am crezut că nu o să mai visez fețele alea dacă o să renunț la carne. Dar m-am înșelat.

Știa că trebuia să o asculte concentrat, dar ochii i se închideau încet, fără voia lui.

— Dar acum... știu. Fața este ascunsă în abdomenul meu. O față ce urcă în interiorul meu, începând din burtă.

Nu auzea mai nimic din ce-i spunea ea, vorbele îi răsunau în urechi ca un cântec de leagăn. A căzut într-un somn adânc, ca și cum s-ar fi prăbușit într-o prăpastie fără fund.

— Dar acum nu-mi mai e frică... de acum încolo, nu-mi va mai fi teamă de nimic...

*

Când s-a trezit, ea încă dormea. Camera era luminată de razele puternice ale soarelui. Părul îi era răvășit precum coama unui animal sălbatic, iar trupul ei gol era înfășurat de la brâu în jos în cearșaful boțit. În aroma trupului ei, ce se răspândise în toată camera, notele iuți și greoaie, dulci-amărui și repulsive se contopeau cu mirosul inocent, de nou-născut.

Oare cât o fi ceasul? s-a întrebat în sinea lui. Din buzunarul gecii pe care, cu o seară în urmă, o aruncase undeva prin cameră, a scos telefonul mobil. Era ora unu după-amiaza. Adormise pe la șase dimineața, asta însemna că dormise ca un mort timp de șapte ore. După ce și-a tras chiloții și pantalonii pe el, a început să-și adune echipamentul de filmare. A strâns spotul luminos și trepiedul, dar n-a găsit camera video. Și-a amintit că, după ce terminase de filmat, o pusese lângă ușa de la intrarea garsonierei, cu gândul să nu dea peste ea prin întuneric.

S-a îndreptat spre bucătărie, presupunând că Yeong-hye trecuse pe acolo mai devreme. În drum spre chiuveta din spatele peretelui fals ce despărțea bucătăria de cameră, a văzut ceva strălucitor pe podea: era caseta video cu banda de 6 mm. „Ciudat...” și-a spus în gând, uitându-se în jurul lui. Când a ajuns dincolo de peretele fals, a încremenit văzând o femeie cu capul culcat cu fața în jos pe masa din bucătărie. Era In-hye, soția lui.

Lângă ea erau mai multe caserole învelite într-o bucată de material textil, iar în mână ținea strâns un telefon mobil. Camera video cu ecranul deschis zăcea aruncată sub masă. Probabil l-a auzit apropiindu-se de ea, dar nu a făcut nicio mișcare.

— Dra... draga... mea, a început el să se bâlbâie.

Nu-i venea să creadă ce se întâmpla și simțea cum îi fuge pământul de sub picioare.

Abia în acel moment, In-hye s-a ridicat, dar nu s-a dus înspre el. Și-a dat seama că stătea de cealaltă parte a mesei tocmai ca să-l facă să nu se apropie de ea.

— Nu mai știam de mult nimic de Yeong-hye, așa că... mi-am zis să trec pe la ea înainte să mă duc la magazin. Chiar azi i-am făcut niște legume marinate...

Deși vocea ei era foarte încordată, încerca din răspuțeri să fie calmă, ca și cum ea ar fi fost cea care trebuia să se justifice în fața lui. Tonul vocii ei îi era bine cunoscut. Știa că atunci când In-hye voia să-și ascundă emoțiile puternice, vorbea lent, cu voce joasă și tremurândă.

— Știi, am intrat pentru că ușa era deschisă. Mi s-a părut tare ciudat să-i văd corpul pictat de sus până jos... inițial nu te-am recunoscut... pentru că erai întors cu fața la perete și acoperit cu cearșaful.

In-hye și-a trecut degetele prin păr, încă mai ținând strâns cu aceeași mână telefonul mobil. Mâinile îi tremurau foarte tare.

— Am crezut că Yeong-hye și-a găsit un iubit sau că a înnebunit încă o dată, când am văzut-o cu picturile alea pe corp... știam că ar fi trebuit să plec de aici... dar apoi m-am gândit că Yeong-hye trebuia apărată de bărbatul necunoscut de sub cearșaf... apoi am văzut camera video la intrare și caseta... am derulat caseta așa cum m-ai învățat tu.

Încerca din răspuțeri să se stăpânească, făcându-și curaj să vorbească calm.

— Și apoi te-am văzut pe casetă...

Fața ei exprima indiferență, dar în privire i se amestecau șocul, teama și disperarea. Realizând că trupul lui gol, expus pe casetă, îi provocase nevastă-sii un dezgust profund, a început să-și caute precipitat cămașa. A găsit-o aruncată lângă baie și s-a îmbrăcat.

— Draga mea, pot să-ți explic. Nu-ți va fi ușor să înțelegi, dar...

— Am sunat la urgențe și am chemat ambulanța, i-a tăiat vorba In-hye, ridicând glasul.

— Ce-ai spus?

Nervos, a încercat să se apropie de ea, dar In-hye s-a dat un pas înapoi.

— Și tu și Yeong-hye aveți nevoie de tratament.

Abia după câteva secunde și-a dat seama că nevasta lui vorbea serios.

— Ce naiba spui? Vrei să mă trimiți la spitalul de nebuni?

Dinspre saltea s-a auzit un foșnet. Și el, și In-hye au rămas înmărmuriți, cu răsuflarea tăiată. Goală pușcă, Yeong-hye a dat cearșaful la o parte și s-a ridicat în picioare. Lui In-hye i-au dat lacrimile, iar el a văzut asta.

— Nemernicule! a murmurat, aproape înghițindu-și lacrimile. Cum de ai putut să-i faci așa ceva? Chiar nu realizezi că fata asta nu-i în toate mințile?

Buzele lui In-hye tremurau nervoase. Abia în acel moment, Yeong-hye s-a întors, uitându-se la amândoi complet pierdută. Era o privire ce nu trăda nicio emoție, niciun sentiment. Dar pentru el, era pentru prima dată când privirea ei i se părea inocentă, ca a unui copil. Sau poate era o privire în care, în același timp, era și totul, și nimic. Sau poate era privirea ei de dinainte de a deveni din nou copil, o privire filtrată prin două pupile goale.

Yeong-hye s-a întors încet cu spatele la ei și s-a îndreptat spre balcon. Când a deschis ușa glisantă, aerul rece a pătruns în cameră. El și-a fixat privirea pe pata mongolă palidă, de culoare albastruie. Urmele de salivă și de spermă semănau cu o sevă

vegetală uscată. Brusc a simțit că experimentase tot ce se putea, că îmbătrânise, că nu-i mai era frică nici de moarte.

Yeong-hye s-a urcat pe balustradă, expunându-și sânii aurii la soare. Apoi și-a desfăcut larg picioarele acoperite de petale portocalii. Arăta ca și cum voia să facă dragoste cu razele soarelui și cu vântul. Ca prin vis, el a auzit sirena ambulanței ce se apropia, țipete, exclamații, chiote de copii. Pe alea din fața imobilului era un vacarm infernal. Apoi a auzit pași urcând grăbiți pe scări.

Ar fi trebuit să alerge spre balcon și să se arunce peste balustrada pe care stătea Yeong-hye. Cum garsoniera era la etajul trei, capul i s-ar fi zdrobit de caldarâm. Putea face asta. Era singura cale prin care putea scrie finalul. Ar fi putut s-o facă, însă a continuat să stea încremenit. Ca și cum era prima și ultima clipă din existența lui, a rămas privind fascinat trupul ei gol care semăna cu o floare cuprinsă de flăcări, radiind mult mai intens decât orice altă scenă pe care o filmase în acea noapte.

COPACI ÎN FLĂCĂRI

Stă în stația de autobuz vizavi de autogara Maseok și privește șoseaua măturată de rafalele de ploaie. Uriașe camioane încărcate cu marfă gonesc pe prima bandă făcând un zgomot infernal. Stropii grei de ploaie cad cu o așa putere, încât par a-i găuri umbrela.

Nu mai e chiar atât de tânără și ar fi cam greu să spui că este frumoasă. Totuși, conturul gâtului său este elegant și are ochii blânzi. E machiată natural, discret și poartă o bluză albă cu mâneci scurte, impecabil călcată. Datorită aspectului ei îngrijit – ce ar lăsa oricui o impresie plăcută –, umbrele vagi de pe fața ei trec neobservate.

Zărind în depărtare autobuzul ce se apropie de stație, ochii ei strălucesc pentru un scurt moment. Coboară de pe trotuar pe carosabil, face semn cu mâna și autobuzul încetinește.

— Mergeți la Spitalul de Psihiatrie din Chuk-seong, nu?

Șoferul, trecut bine de cincizeci de ani, încuviințează dând din cap, făcându-i apoi semn cu

mâna să urce mai repede. Plătește prețul biletului și, în timp ce caută cu privirea un scaun liber pe care să se așeze, examinează fețele pasagerilor. Toți au căutături iscoditoare: „O fi pacientă sau e ruda cuiva internat? Nu pare a fi vreo ciudată...” Privirile celor din jur – în care se învâlmășesc suspiciunea, prudența, dezgustul și curiozitatea – sunt ceva obișnuit pentru ea și reușește să le evite cu ușurință.

Scutură umbrela închisă de picăturile de ploaie. Podeaua neagră a autobuzului e udă și lucește. Pentru că umbrela n-a făcut față ploii puternice, hainele de pe ea sunt pe jumătate jilave. În timp ce autobuzul accelerează pe șoseaua udă, ea încearcă să meargă printre rândurile de scaune fără să se dezechilibreze. Găsește două locuri libere și se așază pe cel de la fereastră. Scoate din geantă un șervețel de hârtie și șterge o părticică din geamul aburit. Se uită la stropii de ploaie ce bat puternic în geam cu acea privire hotărâtă pe care o au numai cei obișnuiți cu singurătatea. De îndată ce autobuzul iese din stația Maseok, pe o parte a șoselei începe să se vadă pădurea. În acel sfârșit de iunie, sub ploaia torențială, pădurea seamănă cu o uriașă fiară sălbatică ce-și înăbușă urletele disperate. Autobuzul intră pe drumul ce duce spre munții Chukseong. Cu cât drumul șerpuit se îngustează, cu atât trupul umed al pădurii pare mai mare și mai aproape.

Oare în acea pădure din depărtare, de la poalele munților, o găsiseră în urmă cu trei luni pe sora ei mai mică, pe Yeong-hye?

Spațiile negre dintre copacii ce se leagănă în ploaie trec, rând pe rând, prin fața ochilor ei. După un timp, întoarce capul și nu se mai uită pe fereastră.

I s-a spus că Yeong-hye dispăruse din spital undeva între orele două și trei după-amiaza, în intervalul în care pacienții puteau face plimbări neînsoțiți. Doar cei ce sufereau de boli psihice mai ușoare aveau voie să iasă singuri la plimbare într-o zi prestabilită, dacă ploaia nu-și făcea simțită prezența de după norii negri. De îndată ce se făcuse ora trei, asistentele verificaseră pacienții și realizaseră că Yeong-hye nu se întorsese la spital. Abia începuse să picure, iar întregul personal al spitalului intrase în alertă. Angajații de la recepție blocaseră aleea din fața spitalului pe care treceau autobuzele și taxiurile. Existau două posibilități pentru pacienții ce dispăreau: fie coborau munții și se îndreptau spre Maseok, fie se ascundeau în pădurea din munți.

Se făcuse târziu, iar ploaia se întetise. Din cauza vremii, soarele din acea lună de martie părea că apusese mai devreme ca de obicei. Avusese mare noroc că una dintre multele asistente ce căutau pe munte o găsisese pe Yeong-hye. De fapt, nu fusese noroc, ci un adevărat miracol, i-a spus doctorul

responsabil cu îngrijirea surorii ei mai mici. Fusese găsită în pădurea de pe versanți, într-un loc izolat. Udă din cap până-n picioare, stătea încremenită de parcă ar fi fost un trunchi de copac.

Era împreună cu fiul ei de șase ani, Ji-woo, când, în jurul orei patru după-amiaza, au sunat-o să-i spună că Yeong-hye dispăruse. De cinci zile temperatura băiatului nu mai scădea sub patruzeci de grade, așa că îl dusesse la spital să-i facă o radiografie la plămâni. Singur în fața aparatului, Ji-woo se uita cu teamă când la maică-sa, când la doctor.

— Doamna Kim In-hye?

— Da, eu sunt.

— Sunt asistenta doamnei Kim Yeong-hye.

De când fusese internată sora ei, era pentru prima dată când cineva de la spital o suna pe telefonul ei mobil. Iar In-hye obișnuia să sune la spital doar ca să-și anunțe vizita sau să o mai întrebe pe Yeong-hye dacă era bine.

Pe un ton calm, ce ascundea gravitatea situației, asistenta a anunțat-o că Yeong-hye dispăruse.

— Noi facem tot ce ne stă în putință să o găsim, dar dacă cumva vine la dumneavoastră, trebuie să ne anunțați imediat. Credeți că s-a dus în altă parte? Poate acasă la părinți? a mai întrebat-o asistenta.

— Părinții noștri locuiesc departe, la țară... dacă e nevoie, o să-i sun eu.

A închis telefonul, l-a pus în geantă, s-a dus în camera unde se făceau radiografiile și l-a îmbrățișat pe Ji-woo. În ultimele zile băiatul slăbise, iar corpul lui era ușor și cald în brațele ei.

— Mami, m-am descurcat foarte bine.

Deși fața îi ardea din cauza febrei, micuțul aștepta să fie lăudat pentru curajul lui.

— Așa e. Nu s-a mișcat deloc, a spus doctorul.

După ce medicul i-a confirmat că băiatul nu avea pneumonie, l-a luat în brațe, s-au urcat într-un taxi și s-au întors acasă, timp în care afară ploua cu găleata. L-a spălat repede pe cel mic, i-a dat să mănânce terci de orez, i-a dat și pastilele și l-a culcat devreme.

Nu a avut timp să se gândească la dispariția surorii sale. În ultimele cinci zile de când băiatul ei se îmbolnăvise, nu putuse să doarmă mai deloc. În acea noapte, dacă febra celui mic nu scădea, trebuia să-l interneze într-un spital. Luând în calcul o eventuală înrăutățire a stării băiatului, In-hye a pus în geantă niște haine de-ale lui Ji-woo și asigurarea de sănătate, ca să le aibă pregătite. Era în jurul orei nouă seara când telefonul ei mobil a sunat din nou.

— Am găsit-o.

— Ce bine! Voi veni să o vizitez săptămâna viitoare, după cum am stabilit.

Recunoștința ei era sinceră, dar, din cauza oboșelii, vocea ei părea calmă, neafectată de situație.

Abia după ce a închis telefonul a realizat că în acea zi plouase în întreaga țară, ceea ce însemna că plouase cu găleata și în munții Chukseong, acolo unde o găsiseră pe sora ei.

A fost surprinsă că o scenă la care nu avusese cum să asiste i-a apărut atât de clară în minte. Toată noaptea a pus prosoape ude pe fruntea celui mic care se smiorcăia întruna. Din când în când o fura somnul, un somn ce era mai mult ca o stare de leșin. A văzut apoi o pădure lucind sub ploaie asemenea spiritului cuiva plecat pe lumea cealaltă. Ploaie neagră, pădure neagră, o pacientă îmbrăcată în haine de culoare pală, păr ud, versanți întunecați. Iat-o pe Yeong-hye: dreaptă și țeapănă ca o nălucă, transformată într-o masă indefinită de întuneric și apă.

A răsuflat ușurată când, în zori de zi, punând palma pe fruntea băiatului, nu a mai simțit febra. A ieșit din dormitor și a privit absentă lumina albastruie a răsăritului de soare ce se strecura din veranda livingului. S-a ghemuit pe canapea și a încercat să adoarmă. Trebuia să doarmă, chiar și numai o oră, înainte ca Ji-woo să se trezească.

Ia uite, surioară, pot să stau în mâini! Din corpul meu cresc frunze, din mâinile mele prind viață rădăcini... ce străpung pământul înaintând la infinit, fără sfârșit, la infinit... da, mi-am desfăcut mult picioarele

pentru că vreau ca dintre coapse să-mi înflorească flori... mi le-am desfăcut cât am putut de mult...

La început, vocea lui Yeong-hye pe care o auzea în timp ce era pe jumătate trează, pe jumătate adormită, avea o tonalitate joasă, dar plină de afecțiune; apoi, s-a transformat în glasul dulce și inocent al unui copil, pentru ca la final să devină vocea distorsionată, imperceptibilă a unei fiare sălbatice. Speriată, a deschis ochii, acaparată de o intensă senzație de silă pe care nu o mai simțise niciodată până atunci. A adormit din nou și s-a visat stând în fața oglinzii din baie. Din ochiul stâng îi curgea sânge. A ridicat repede mâna și s-a șters, dar cealaltă ea, cea din oglindă, nu putea deloc să-și miște mâna. Propria ei reflexie o fixa absentă cu ochiul stâng din care continua să curgă sânge proaspăt.

L-a auzit pe Ji-woo tușind și, aproape împiedicându-se, s-a dus în grabă către dormitor. Când a intrat în cameră, i-a apărut pentru o clipă în față Yeong-hye care obișnuia să stea pe jos, într-un ungher. Și-a șters imaginea din minte și a prins ca într-un joc mâinile mici ale băiețelului.

— Totul e bine acum... totul e bine, a murmurat, neștiind dacă încerca să liniștească copilul sau dacă voia să se calmeze pe sine.

Autobuzul trece de o colină și oprește unde drumul se desparte în două. Pășind cu grijă pe trepte, coboară prin ușa din față și deschide umbrela. În afară de ea, nimeni nu mai coboară aici. Într-o clipită, autobuzul pornește din nou la drum, făcându-se nevăzut în depărtare.

Dacă alegi să o iei pe drumul mai îngust, urci colina cu pante abrupte, treci printr-un tunel lung de vreo cincizeci de metri și, când ai ajuns pe partea cealaltă, în față se vede micul spital, înconjurat de munți. Încă mai plouă, dar stropii reci nu mai cad cu aceeași forță ca la început. Când se apleacă să-și ridice tivul pantalonilor ca să nu se ude, ochii ei dau de flori mici și albe de bunghișor împrăștiate pe asfaltul umed. După ce-și aranjează pe umăr geanta grea, se îndreaptă spre spital, ținând umbrela strâns în mână.

În fiecare miercuri se duce la spital ca să o vadă pe Yeong-hye. Dar, până în acea zi când plouase torențial și sora ei dispăruse în munți, obișnuia să o viziteze doar o dată pe lună. Drumul acesta pe care a mers de atâtea ori – încărcată cu fructe, prăjituri de orez și colțunași din tofu umpluți cu orez fiert – e un drum pustiu, fără oameni sau mașini. Intra în camera de vizită și se așeza în fața ei. Apoi, după ce umplea masa cu mâncare, Yeong-hye obișnuia să mestece cuminte, fără să scoată o vorbă, asemenea

unui copil ce-și face conștiincios temele. Când îi lua o șuviță de păr și i-o dădea după ureche, Yeong-hye ridica ochii, zâmbind tăcută. Așa erau momentele în care totul decurgea lin, momentele care i-au rămas în inimă. Oare n-ar fi bine pentru Yeong-hye să trăiască așa pentru totdeauna?

Oare n-ar fi mai bine pentru Yeong-hye să trăiască aici pentru tot restul vieții, vorbind numai atunci când vrea ea, neconstrânsă de nimeni să mănânce carne? Oare n-ar fi mai bine pentru amândouă să se vadă din când în când, doar în timpul vizitelor la spital?

Yeong-hye era cu patru ani mai mică decât ea. Probabil din cauza diferenței mici de vârstă, crescuseră fără să se certe așa cum deseori fac surorile între ele. Încă din copilărie, când palma grea a tatălui lor le plesnea pe amândouă, Yeong-hye trezise în In-hye un simț al responsabilității asemănător dragostei materne și o nevoie acută de-a avea tot timpul grijă de ea. O văzuse pe sora ei mai mică crescând de la fetița ce-și răcorea vara picioarele în noroi, scărpinându-se din cauza urticariei ce-i înroșea și vârful nasului, până la femeia ce era când se căsătorise. În tot acest timp o urmărise fără să-și piardă interesul față de ea. Singurul lucru de care-i părea rău era că, odată cu vârsta, Yeong-hye devenea din ce în ce mai taciturnă și mai închisă în ea.

E adevărat, dintotdeauna fusese mai retrasă de felul ei, dar putea să fie veselă și sociabilă atunci când era cazul. Acum însă îi era foarte greu să pătrundă în mintea ei, astfel că avea momente în care o simțea ca pe o străină.

În ziua când se născuse Ji-woo, Yeong-hye se dusese la maternitate să-și vadă primul nepoțel și, în loc să o felicite pe In-hye, mormăise ca pentru sine:

— E prima dată când văd un copil atât de mic... așa sunt toți când se nasc?

Zâmbetul calm schițat de Yeong-hye în colțul gurii răspândise o senzație de înstrăinare. Se îndepărtase de In-hye, la fel cum se îndepărtase de ea însăși. Dincolo de masca ce afișa un sentiment de calm și liniște se ascundea cineva ce o făcea să se simtă însingurată. În fața acestei măști, In-hye își pierduse toate răspunsurile. Deși comportamentul lui Yeong-hye nu semăna câtuși de puțin cu reprizele de depresie ale soțului ei, amândoi aveau aceeași fire taciturnă. În fața tăcerii lor, In-hye se simțea descurajată și înfrântă.

Intră în tunel. Din cauza vremii mohorâte, înăuntru e mai întuneric decât de obicei. Își închide umbrela. Înaintează, ascultând eco-ul din ce în ce mai tare al pașilor săi. Pe perete, un imens fluture de noapte, cum n-a mai văzut niciodată, zboară în

întunericul umed, dând din aripile pătate cu buline. Ea se oprește și se uită pentru un moment la aripile fluturând în fața sa. Conștient că este urmărit, fluturele nu mai dă din aripi, rămânând încremenit undeva pe bolta întunecată a tunelului.

Bărbatului ei îi plăcea să filmeze tot ce avea aripi, de la păsări, fluturi și avioane până la molii și muște. Fiind o profană în ceea ce privește arta, scenele ce redau zborul pe care el le integra în creațiile sale – fără să aibă vreo legătură cu tema principală – o făceau să se simtă foarte confuză. Odată l-a întrebat de ce alesese să lege o scenă scurtă, de două secunde, în care umbra întunecată a unei păsări se înălța încet în văzduh, de imaginea unui pod prăbușit și a unor oameni ce plângeau la o înmormântare.

— Așa... pur și simplu... îmi place, mă relaxează, îi răspunsese.

Apoi, ca întotdeauna, între ei se lăsase obișnuita tăcere.

Oare putuse vreodată să-l înțeleagă pe el, cel adevărat, cel cufundat într-o tăcere imposibil de pătruns? Probabil adevărata lui față se reflecta în proiectele lui video ce durau între două minute și o oră. Înainte să-l cunoască, nu avusese habar că exista un astfel de domeniu artistic și, deși făcuse eforturi, niciodată nu îi putuse înțelege creațiile.

Își amintește de după-amiază târzie în care s-au întâlnit pentru prima dată, când el a intrat în magazinul ei de cosmetice. Era slab ca un fir de sorg, avea barba nerasă de câteva zile, iar pe umăr ducea o geantă grea cu o cameră video. A luat de pe raft o loțiune pentru după ras și, frânt de oboseală, s-a sprijinit cu mâinile de masa de sticlă a casei de marcat. Părea a fi pe punctul de a se prăbuși cu tot cu vitrină și casă. Ca prin miracol, ea, cea care nu era deloc experimentată în viața amoroasă, l-a întrebat foarte delicat și politicos: „Ați mâncat la prânz?” Puțin surprins de întrebarea ei, dar fără puterea să-și exprime surprinderea în cuvinte, s-a mulțumit să o privească lung cu ochii lui obosiți. În acea zi, nici ea nu avusese timp să mănânce de prânz, dar nu asta o făcuse să închidă magazinul și să ia masa împreună cu el. Bărbatul din fața ei părea lipsit de apărare și tocmai asta îl făcea irezistibil în ochii ei.

Din acea după-amiază, ceea ce și-a dorit a fost să-i dea prin forța ei timp de a se odihni și relaxa. În ciuda tuturor eforturilor făcute, chiar și după ce s-au căsătorit, el a continuat să arate epuizat de oboseală. Era atât de prins cu treburile lui, încât în timpul petrecut acasă era distant ca un simplu turist în trecere, cazat la un hotel oarecare. În special în acele perioade în care nimic nu-i ieșea în proiectele lui artistice, tăcerea lui era rezistentă ca o bucată de cauciuc și grea ca o stâncă.

La scurt timp și-a dat seama că de fapt nu pe el voia să-l ajute, ci pe ea însăși. Oare nu cumva în oboseala lui se vedea chiar pe ea, plecată de acasă la optsprezece ani și reușind să-și facă un trai decent în Seoul fără ajutorul cuiva?

Așa cum nu credea în sentimentele ei pentru el, tot așa nu era convinsă nici de afecțiunea lui pentru ea. Depindea de ea în viața de zi cu zi a familiei, căci era genul de bărbat foarte nepriceput, cu două mâini stângi. Sinceritatea și felul lui direct de a fi îl făceau să pară inflexibil, conservator, iar exagerările și lingușeala îi erau complet străine. Dar ei îi vorbea cu politețe, nu ridicase niciodată tonul la ea și, câteodată, o privea cu un profund respect.

— Nu te merit, ești prea mult pentru mine, obișnuia să-i spună înainte de căsătorie. Sunt copleșit de bunătatea ta, de felul tău de a fi atât de sigură pe tine, de calmul tău, de naturalețea cu care tratezi totul în viață...

Luase ca atare vorbele lui, deși ceea ce-i spusese el aducea mai degrabă cu o mărturisire, cu o recunoaștere a faptului că el de fapt nu era îndrăgostit de ea.

Probabil că tot ce iubea el cu adevărat erau imaginile lui, cele pe care le filmase și cele pe care încă nu le filmase. Avusese un șoc la prima lui expoziție pe care o văzuse după ce s-au căsătorit. Nu-i venea să creadă că acel bărbat, ce arăta pe punctul

de a intra în colaps în orice moment, mergea peste tot cărând după el camera de filmat. Îi erau greu să și-l imagineze negociind pentru o filmare într-o locație deosebită, mai greu de accesat, sau să aibă curajul, tupeul și răbdarea fără limite de care trebuia să dea dovadă câteodată. Nu-i venea să creadă că pune atâta pasiune în ceea ce făcea. Era o prăpastie imensă între acel el, pasionat de creațiile lui și celălalt el, din viața de zi cu zi, ce semăna cu un pește închis într-un acvariu.

Și-aduce aminte cum, într-o zi când erau toți trei acasă, i-a văzut ochii strălucind de entuziasm. Ji-woo abia împlinise un an și începuse să facă câțiva pași. El a scos camera video și a început să-l filmeze pe cel mic în timp ce mergea de-a bușilea prin livingul scăldat de razele soarelui. L-a filmat și atunci când In-hye l-a îmbrățișat și i-a dat un sărut tandru pe căpșor.

— Ce-ar fi să fac un film de animație în genul lui Miyazaki Hayao¹, cu flori ieșind din urmele pașilor lui Ji-woo? a întrebat-o în timp ce în ochi îi juca o lumină vie, dar imposibil de înțeles. Ba nu, în loc de flori, mai bine ar fi niște fluturi deschizându-și aripile în zbor! Mai bine aș filma din nou scena, în aer liber, pe o pajiște...

¹ Renumit regizor și producător japonez de filme de animație (*Prințesa Mononoke*, *Laputa: castelul din ceruri*, *Vecinul meu Totoro*, *Castelul umblător al lui Howl* ș.a.).

I-a arătat cum să folosească camera video și, în timp ce revedeau scenele deja filmate de el, i-a explicat plin de entuziasm:

— Și tu, și cel mic ar trebui să fiți îmbrăcați în alb. Ba nu, nu... stai... cred că mai bine ar fi să fiți îmbrăcați în haine uzate, zdrențuite. Exact, ar fi mult mai bine așa. Ar fi picnicul unei mamei sărace împreună cu băiețelul ei, cu fluturi ieșind și zburând ca prin miracol din fiecare pas nesigur al copilului...

Însă niciodată nu au ajuns împreună pe o paște, iar Ji-woo a crescut și n-a mai mers de-a bușile. Filmul cu fluturii ieșind din urmele pașilor celui mic nu a devenit niciodată realitate, rămânând pentru totdeauna în imaginația ei.

De la un moment dat începuse să arate și mai extenuat ca de obicei, muncind până la epuizare. Nu se întorcea acasă nici seara și nici la sfârșitul săptămânii. Deși stătea zile în șir închis în studio, se părea că munca lui nu dădea niciun rezultat notabil. În zadar rătăcea pe străzi până i se înnegreau tenișii de praf, nu-i ieșea nimic. Câteodată, ducându-se la baie în zori de zi, se speria când îl găsea dormind îmbrăcat, ghemuit în cada goală.

După ce el a plecat de acasă, cel mic obișnuia să o întrebe: „Avem un tată în casa asta?” De fapt era aceeași întrebare pe care i-o puneă în fiecare dimineață când el încă mai dădea pe-acasă – atât de rar îl vedea.

— Nu, obișnuia In-hye să-i răspundă monosilabic.

Apoi, continua în gând: „În afară de noi doi, nu e nimeni în casă. Așa va fi pentru totdeauna.“

*

În ploaie, clădirile spitalului emană un sentiment de singurătate și tristețe. Pereții de beton, de culoare cenușiu-închis, par mai mari și mai întunecați ca niciodată. Ferestrele rezervelor de la etajele doi și trei sunt blocate cu gratii de fier. În zilele senine, puțini pacienți se uită printre gratii. Dar azi, pe vremea asta ploioasă, mai multe fețe umbrite urmăresc ploaia de după gratii. Ridică capul și se uită spre fereastra rezervei lui Yeong-hye, situată undeva într-o anexă a clădirii, la etajul al treilea. Intră în spital și se îndreaptă spre recepție.

— Am programată o întâlnire cu doctorul Park In-ho.

Femeia de la recepție o recunoaște și o salută. Închide umbrela din care cad picături de ploaie, îi strânge bine șiretul și se așază apoi pe o bancă lungă din lemn. În timp ce așteaptă ca doctorul să coboare din sala de consultații, întoarce capul și se uită la arborele de zelkova din grădina interioară a spitalului. E bătrân, are vreo patru sute de ani.

În zilele însorite, ca și cum ar vrea să vorbească cu ea, bătrânul zelkova își întinde nenumăratele lui ramuri, lăsând razele soarelui să se reflecte în frunzele sale. Azi, pe vremea asta ploioasă, seamănă cu un om taciturn, închis în propriile sale cuvinte. Scoarța de pe bătrânul lui trunchi e întunecată ca o seară umedă și târzie, iar frunzele lui tremurânde primesc ploaia în tăcere. Peste imaginea bătrânului zelkova, asemenea unei năluci, se suprapune silueta lui Yeong-hye, fixând-o cu privirea.

Pentru o vreme, își ține închiși ochii înroșiți de oboseală. Când îi deschide, tăcutul zelkova e tot acolo. Ji-woo își revenise și mergea din nou la grădiniță, însă ea tot nu poate dormi. De trei luni, nu poate dormi mai mult de o oră pe noapte. Vocea lui Yeong-hye, pădurea acaparată de ploaia neagră, fața ei și sângele curgându-i dintr-un singur ochi – ca niște cioburi de porțelan, toate imaginile astea îi fragmentează lungile nopți.

În jurul orei trei dimineața renunță să mai încerce să adoarmă. Se spală pe față, pe dinți, pregătește niște garnituri din legume, face ordine în fiecare colțisor din apartament. Dar acul ceasului se învâрте foarte încet, de parcă ar fi suspendat în mișcările lente ale unui dans greoi. În cele din urmă, intră în camera lui și ascultă câteva albume pe care nu le-a luat cu el, își pune mâinile pe mijloc și se învâрте

prin cameră, se ghemuiește în cada goală, cu hainele încă pe ea. Și, făcând toate astea, are senzația că poate el nu a fost chiar de neînțeles. Poate că nu avea putere să-și dea hainele jos de pe el. Sau poate că nu avea putere nici măcar să-și potrivească temperatura apei înainte să facă duș. Și, deși pare ciudat, își dă seama că acest spațiu strâmt și concav este cel mai primitiv loc din apartamentul de treizeci și doi de pyeong.

„De când a început totul să nu mai meargă?” se întreabă câteodată, în astfel de momente. „De când au început toate astea? *De când a început totul să se năruie?*”

Yeong-hye a început să se comporte ciudat în urmă cu trei ani, când a hotărât dintr-odată să devină vegetariană. În ziua de azi, vegetarienii nu sunt o raritate, dar în cazul lui Yeong-hye nu era clar motivul pentru care luase o astfel de hotărâre. Nu putea dormi mai deloc și slăbise atât de mult, încât ți-era greu să te uiți la ea. Dintotdeauna fusese o fire liniștită și tăcută, dar ajunsese să vorbească atât de puțin, încât practic devenise imposibil să comunici cu ea. Întreaga familie – inclusiv soțul și părinții lor – era foarte îngrijorată din cauza ei. Toate astea s-au întâmplat când In-hye se mutase cu soțul ei și cel mic în noul apartament. Când s-au întâlnit cu toții la petrecerea de casă nouă, taică-su

a plesnit-o pe Yeong-hye peste obraz, i-a deschis cu forța gura și i-a îndesat în ea o bucată de carne. In-hye tremura ca și cum ea ar fi fost cea bătută. S-a ridicat și a privit încremenită cum sora ei mai mică urla ca scoasă din minți, de parcă ar fi fost o fiară sălbatică; a privit-o și cum a scuipat bucata de carne, ca mai apoi să ia cuțitul și să-și taie venele de la încheietura mâinii stângi.

Ar fi putut oare să o oprească? Mult timp a avut îndoieli. Ar fi putut oare să oprească mâna tatălui său? Ar fi putut oare s-o oprească pe Yeong-hye atunci când aceasta apucase cuțitul? Ar fi putut oare să-l oprească pe soțul ei s-o ia în spate pe Yeong-hye care sângera și s-o ducă în grabă la spital? Oare l-ar fi putut opri pe Cheong, cel care fără urmă de sentimente s-a descotorosit de Yeong-hye, abandonând-o în spitalul de boli psihice? Ar fi putut da timpul înapoi așa încât nenorocirea făcută de propriul ei bărbat lui Yeong-hye – și de care ea nu voia să-și aducă aminte – să nu se transforme într-un scandal ieftin? Ar fi reușit ea să facă ceva ca viețile tuturor celor din jurul lui Yeong-hye să nu se năruie ca niște castele de nisip?

Nu vrea să știe ce fel de fantasme a trezit în bărbatul ei mica și albastra pată mongolă de pe fesa stângă a lui Yeong-hye. Scena pe care o văzuse în acea dimineață de toamnă în garsoniera

închiriată – când venise cu niște garnituri din legume și verdețuri – depășise orice imaginație și putere de înțelegere. Cu o seară în urmă, el pictase o puzderie de flori multicolore pe trupul lui gol și pe cel al lui Yeong-hye și apoi filmase pe casetă încolăcirea lor.

Ar fi putut oare să oprească toate astea? Oare comportamentul lui nu-i dăduse suficiente semnale astfel încât să prevadă ce avea să se întâmple? Oare el s-ar fi oprit dacă i-ar fi spus că Yeong-hye era o femeie bolnavă aflată sub influența medicamentelor?

Niciodată nu și-ar fi imaginat că trupul gol de sub cearșaf ce stătea în acea dimineață întins alături de corpul dezbrăcat, pictat cu flori galbene și albastre al lui Yeong-hye, era de fapt trupul soțului ei. S-a luptat cu frica ce pusese stăpânire pe ea, dar și cu dorința de a ieși cât mai repede din cameră. Dar în cele din urmă a învins dorința ei de a-și apăra sora mai mică. Dependentă de un sentiment de responsabilitate pe care nu-l putea controla, a luat camera video pusă lângă ușa de la intrare și, amintindu-și indicațiile pe care chiar el i le dăduse când îi arătase cum să pornească un astfel de aparat, a văzut toate scenele filmate pe casetă. Nu a putut accepta că ceea ce se întâmplase în fața ochilor ei fusese real nici atunci când a scos caseta din camera de filmat cu mâini tremurânde și nici

când, în stare de șoc, a sunat la salvare, cerând să fie ridicați doi oameni cu probleme psihice. Un singur lucru știa: nu-l putea ierta pe bărbatul ei pentru ceea ce-i făcuse lui Yeong-hye.

El și Yeong-hye s-au trezit abia pe la prânz, când trei paramedici din echipajul de urgență s-au năpustit în cameră având la ei cămăși de forță și echipament de protecție. Doi dintre ei s-au repezit la Yeong-hye, care era cât pe ce să sară de la balcon. S-a opus cu toată puterea ei atunci când au vrut să-i pună cămașa de forță peste trupul gol, pictat cu flori. I-a mușcat tare de brațe și a urlat ca scoasă din minți. S-a zbatut cu toată forța, dar cei doi au reușit să o imobilizeze, înfingându-i un ac de seringă în antebrăț. Între timp, bărbatul ei se repezise la cel de-al treilea paramedic ce stătea lângă ușă, cu gândul să-l pună la pământ, însă acesta l-a prins de un braț și l-a imobilizat. Adunându-și toate forțele, a reușit să scape din strânsoare, a alergat înspre balcon, încercând să se arunce peste balustradă. Dar exact în acel moment, paramedicul l-a prins de picioare și nu a mai putut opune rezistență.

Tremurând din toate încheieturile, In-hye a urmărit scena până la final. Atunci când îl scoteau afară din apartament, privirile lor s-au întâlnit. L-a privit intens, iar în ochii lui n-a putut găsi nici dorință sexuală sau nebunie, nici regret sau ură. În

privirea lui nu era decât ceea ce simțea și ea în acel moment: frică. Așa a luat totul sfârșit, iar viețile lor nu s-au mai întors la ceea ce fuseseră cândva, înainte de acea zi.

După ce s-a stabilit faptul că bărbatul ei nu suferea de vreo boală psihică, acesta a fost reținut într-o celulă în arestul poliției. A fost eliberat după câteva luni de procese și interminabile cereri și presiuni publice. Iar de atunci nu l-a mai văzut niciodată. Din cauza stării în care era, Yeong-hye a rămas închisă într-o clădire de maximă siguranță a Spitalului General din Seoul. După o primă criză avută, a început din nou să vorbească. Dar nu a durat mult, căci s-a închis iar în tăcerea ei profundă.

În loc să vorbească cu ceilalți pacienți, bolborosea întruna de una singură, stând ghemuită în singurul ungher din cameră încălzit de razele soarelui. Ca de obicei, nu mânca carne, iar dacă i se serveau garnituri ce conțineau urme de carne, începea să țipe și încerca să evadeze. În zilele în care soarele strălucea cu putere, se descheia la halat și-și lipea sâni dezgoliți de geamul ferestrei. Părinții, îmbătrâniți peste noapte de toată tragedia, n-au vrut s-o mai vadă pe Yeong-hye și au întrerupt orice legătură și cu In-hye. Prezența fetei celei mari în viața lor le-ar fi amintit de fostul lor ginere, care se comportase cu Yeong-hye mai rău decât o fiară. La

fel au făcut și fratele lor mai mic, Yeong-ho, și soția lui. Doar ea, In-hye, nu a putut să o abandoneze pe Yeong-hye. Cineva trebuia să plătească cheltuielile de spitalizare, cineva trebuia să aibă grijă de sora ei mai mică.

In-hye a continuat să meargă mai departe, așa cum făcuse dintotdeauna. În ciuda scandalului care-i afectase imaginea, și-a continuat perseverentă afacerea cu produse cosmetice. Asemenea unui val nemilos și de neclintit, timpul trecea peste viața ei pe care ea încerca cu încăpățânare să o împiedice să se risipească în mii de fragmente. Ji-woo avea acum șase ani, iar starea lui Yeong-hye se îmbunătățise vizibil după ce fusese transferată la acest spital psihiatric care se găsea într-un mediu ambiant plăcut și unde cheltuielile de spitalizare erau rezonabile.

Încă de când era doar o copilă, In-hye avusese un caracter puternic, necesar celor ce vor să reușească prin propriile lor forțe. Știuse cum să gestioneze tot ce i se întâmpla în viață și se născuse cu un acut simț al onestității și seriozității. Întotdeauna dădea tot ce era mai bun din ea – ca fiică și soră, soție și mamă, ca proprietară de magazin sau ca simplă pasageră într-un metrou, aflată în cea mai scurtă călătorie. Cu onestitatea și seriozitatea ei de nezdruccinat ar fi reușit să treacă peste toate, ar fi putut învinge chiar și timpul. Ar fi reușit toate astea dacă în acel

martie Yeong-hye nu ar fi dispărut, dacă nu ar fi fost găsită în pădurea întunecată, stând în ploaie. Ar fi reușit să treacă peste toate dacă simptomele bolii lui Yeong-hye nu s-ar fi înrăutățit brusc.

*

Cu pași energici, un doctor tânăr îmbrăcat în halat alb se apropie de ea, venind dinspre celălalt capăt al coridorului. Se ridică și-l salută. Doctorul îi răspunde aplecând ușor capul, apoi, cu o mișcare generoasă a brațului, o poștește în sala de consultații. Tăcută, In-hye intră după el.

Trecut de treizeci și cinci de ani, doctorul are un fizic solid, bine făcut. Expresia feței și mersul lui trădează încredere de sine. Se așază pe un scaun în fața biroului și o privește încruntat. Intuind că tonul conversației nu va fi unul prea agreabil, In-hye simte o greutate pe suflet.

— Sora mea mai mică...

— Am făcut tot ce ne-a stat în puteri, dar starea ei nu s-a îmbunătățit.

— În cazul ăsta, poate azi...

E roșie la față de parcă ea ar fi cea care greșise cu ceva. Doctorul nu o lasă să-și termine propoziția:

— Azi încercăm să o hrănim intravenos cu un terci foarte subțire din orez. Ar fi foarte bine dacă

starea ei s-ar îmbunătăți cât de puțin... în caz contrar, tot ce putem face este să o transferăm la un spital general, la secția pentru pacienții aflați în stare critică.

— Se poate să vorbesc cu ea înainte să o intu-
bați? Poate reușesc să o conving...

Doctorul o privește cu scepticism, neîncrezător în eforturile ei. Extenuat, încearcă să-și ascundă iritarea ce o simte față de pacienții ce nu reușesc să se ridice la înălțimea așteptărilor lui.

— Aveți la dispoziție treizeci de minute. Dacă reușiți să o convingeți, anunțați-le pe asistentele de gardă. În caz contrar, ne vedem la ora două.

Se așteaptă să-l vadă ridicându-se brusc de pe scaun și ieșind din sala de consultații, dar doctorul, aparent regretând că a fost atât de brutal, lungeste conversația.

— Cred că v-am spus și când ne-am întâlnit data trecută că între cincisprezece și douăzeci la sută dintre pacienții ce suferă de anorexie nervoasă mor din cauza înfometării voluntare. Sunt numai piele și os, dar ei cred în continuare că s-au îngrășat. Una dintre cauzele psihologice este conflictul permanent cu o mamă dominantă... totuși, cazul doamnei Kim Yeong-hye este unul special pentru că suferă de anorexie și schizofrenie în același timp. Noi am fost convinși că nu este un caz grav de schizofrenie, dar, sincer să fiu, nu am

putut prevedea că va ajunge în acest stadiu. În timp, pacienții care sunt obsedați că vor fi otrăviți pot fi convinși să mănânce. De obicei, doctorii mănâncă în fața lor și astfel se conving că mâncarea nu-i otrăvită. Însă nu ne este clar de ce sora dumneavoastră refuză să mănânce. Niciun medicament pe care i l-am administrat nu a avut efect. Nu ne este ușor să vă aducem la cunoștință decizia noastră, dar nu avem de ales. Pentru moment, trebuie menținută în viață... dar nu putem garanta că putem face asta la noi în spital.

Înainte de a se ridica, doctorul îi pune o întrebare ce trădează o deformare profesională.

— Nu arătați deloc bine la față. Nu cumva nu dormiți suficient?

Dar In-hye nu-i poate da un răspuns.

— Și cei care au grijă de alții trebuie să fie sănătoși...

Doctorul iese primul din încăpere, după ce schimbă cu ea saluturi cordiale aplecându-și ușor capul. Când iese și ea din sală, doctorul e deja la celălalt capăt al coridorului.

Se așază din nou pe banca lungă din lemn din fața recepției. Vede o femeie între două vârste îmbrăcată cu haine în culori stridente apropiindu-se de ușa de la intrare, ținând de braț un bărbat ce pare de aceeași vârstă cu ea. Să fi venit oare în vizită

la un pacient? Brusc, femeia începe să toarne o ploaie de înjurături. Obişnuit se pare cu astfel de scene, bărbatul o ignoră, scoate dintr-un portofel lung certificatul de asigurare medicală şi-l strecoară pe sub geamul ghişei de la recepţie.

— Blestemaţilor! Profitorilor! Mi-aţi hali maţele şi tot nu v-aţi sătura! Gata! Mi-ajunge! Emigrez! Nu vreau să mai trăiesc o zi în plus cu nişte rahaturi ca voi!

Bărbatul nu pare a fi soţul ei, ci mai degrabă un frate. Dacă azi sunt îndeplinite formalităţile de internare, probabil că femeia va petrece noaptea în camera de maximă siguranţă. Mai mult ca sigur, o vor lega de mâini şi de picioare şi-i vor administra un sedativ. Se uită la pălăria cu modele florale pe care o poartă femeia ce urlă din răspuţi. Brusc realizează că e destul de relaxată în prezenţa celor cu probleme psihice. De când a început să facă vizite la acest spital, străzile pline cu cei „normali” au ajuns să i să pară ciudate şi străine.

Îşi aduce aminte de ziua în care a internat-o aici pe Yeong-hye. Era într-o după-amiază senină, la începutul iernii. Secţia de maximă siguranţă a Spitalului General din Seoul era foarte aproape de casă, dar ea nu mai putea face faţă cheltuielilor de spitalizare. După îndelungi căutări, a decis s-o transfere aici, unde auzise că pacienţii erau trataţi destul de bine.

În timpul unei consultații, doctorul de la spitalul din Seoul a sfătuit-o să o ducă pe Yeong-hye la un spital unde o putea vizita în mod regulat.

— Concluzia observațiilor noastre de până acum este că situația ei s-a îmbunătățit. Probabil nu se va mai putea întoarce la viața socială de dinainte, dar, cu ajutorul familiei, își va reveni.

— Și data trecută mi s-a spus la fel. Am avut încredere în doctori și am externat-o. Însă acum cred că ar fi fost mai bine dacă nu o externam...

Dar ea știa adevăratul motiv pentru care nu voia ca Yeong-hye să fie externată – nu era motivul pe care i-l expusese doctorului, aparenta îngrijorare față de o posibilă recurență a crizelor. În realitate, simțea că nu mai poate face față adevărului din spatele tragediei lui Yeong-hye, că nu mai poate îndura toate acele momente pe care prezența surorii sale i le readucea în minte. Știa că în sufletul ei o detesta pe Yeong-hye. Știa că nu era capabilă să ierte iresponsabilitatea care o împinsese pe sora ei să depășească de una singură toate limitele impuse de ceilalți, lăsând-o pe ea, pe In-hye, să se zbată în mlaștina existenței.

Din fericire, Yeon-hye a fost de acord cu internarea. „E confortabil aici, în spital“, i-a spus clar Yeong-hye doctorului. Îmbrăcată în haine simple, de zi cu zi, părea foarte calmă. Privirea îi era limpede și buzele nu-i tremurau.

Arăta ca o femeie normală, cu excepția faptului că era și mai slabă ca înainte, din ce în ce mai slabă. În drum spre spital, a privit calmă pe geamul taxiului, nedând niciun semn de agitație, iar după ce au coborât din mașină, a urmat-o docilă și relaxată, de parcă ar fi ieșit la plimbare. Era atât de calmă încât, privindu-le pe amândouă, angajata de la recepție a întrebat care dintre ele venise să se interneze.

— Aerul de aici este curat, o să-ți dea poftă de mâncare. Trebuie să mănânci mai mult, să te mai îngrași puțin, i-a spus lui Yeong-hye în timp ce așteptau ca formalitățile de internare să fie făcute.

— Îhî... ce copaci mari sunt aici, a răspuns Yeong-hye, deschizând ușor gura în timp ce se uita la arborele de zelkova ce se vedea dincolo de fereastră.

Chemat de cei de la recepție, un bărbat solid, de vârstă mijlocie, ce lucra ca infirmier, a venit să controleze lucrurile din geanta lui Yeong-hye. A verificat totul în amănunt – lenjeria intimă, șlapii, hainele de zi cu zi, produsele pentru igiena personală. A despăturit, rând pe rând, toate hainele, asigurându-se că nu erau cordoane sau agrafe de păr. După ce a scos de la o haină cordonul gros din lână, le-a zis celor două femei să-l urmeze.

Bărbatul a deschis cu cheia o ușă și, după ce au intrat în acel corp, a mers în urma lor. În timp ce In-hye saluta fiecare asistentă, sora ei mai mică

părea să rămână calmă. De îndată ce In-hye a pus geanta pe podeaua rezervei pentru șase persoane, privirea i-a căzut pe fereastra blocată cu niște gratii groase de fier, montate pe verticală.

În acel moment s-a simțit copleșită de un soi de vinovăție – un sentiment derutant pe care nu-l încercase până atunci – ce o apăsa ca o greutate imensă pe piept. Fără să spună nimic, Yeong-hye s-a apropiat de ea. Apoi, după un moment, a zis:

— ...Ia uite... și de aici se văd copacii...

Încercând să-și țină buzele strâns lipite, In-hye și-a spus în gând: „Să nu fii slabă... oricum, e o povară pe care nu o poți duce. Nimeni nu te învinovățește cu nimic. Până acum te-ai descurcat, ai făcut tot ce ai putut...”

Yeong-hye era lângă ea, dar In-hye nu s-a întors înspre ea. Se uita pe fereastă, în jos, admirând firavele raze ale soarelui ce străluceau în iarna timpurie, strecurându-se prin acele de zădă.

— Surioară... a strigat-o Yeong-hye cu glas stins și calm, de parcă ar fi vrut să o consoleze.

Puloverul vechi cu care era îmbrăcată sora ei mai mică răspândea un miros de naftalină. Nu i-a răspuns, dar Yeong-hye i-a spus în șoaptă:

— Surioară... mi se pare că toți copacii din lumea asta sunt frați și surori...

*

Trece de primul corp care adăpostește pacienții ocazionali și pe cei cu retard mintal, apoi se oprește în fața ușii celei de-a doua clădiri-anexă a spitalului. Lipiți de ușa de sticlă, câțiva pacienți se uită afară. Ploua de vreo câteva zile și nu puteau ieși în curte. Probabil simțeau că se sufocă. De îndată ce apasă pe sonerie, de la parter, din camera asistentelor, iese un infirmier trecut de treizeci și cinci de ani. Ținând în mână o cheie, se îndreaptă spre ușă. O aștepta, cei de la recepție informându-l din timp că In-hye urmă să vină să-și viziteze sora mai mică.

Bărbatul deschide ușa, iese și, cu mișcări rapide, o încuie din nou cu cheia. De partea cealaltă a ușii închise, cu obrazii lipiți de sticlă, o pacientă tânără o fixează pe In-hye cu privirea. O privește intens, pătrunzând-o cu ochii ei pierduți. Dacă ar fi sănătoasă, nu s-ar uita atât de stăruitor la străinii din jurul ei.

— Cum se simte sora mea? îl întreabă pe infirmier în timp ce urcă împreună scările spre etajul trei.

— Nu mai vorbește, îi răspunde bărbatul, uitându-se la ea peste umăr. A încercat să-și smulgă și perfuzia. Cu greu am dus-o în camera de maximă siguranță, i-am administrat un tranchilizant și i-am pus din nou perfuzia. Nu știu de unde are atâta forță să ne opună rezistență...

— Acum e în camera de maximă siguranță?

— Nu. Adineaori s-a trezit și am dus-o înapoi în rezerva ei. V-au spus că la ora două va fi intubată nazal, da?

Merge în urma infirmierului și intră pe coridorul de la etajul trei. De obicei, aici, în zilele cu vreme frumoasă, pacienții bătrâni se încălzesc la soare stând pe banca lungă de lângă geam. Alții joacă entuziasmați ping-pong, în timp ce din camera asistentelor se aude o muzică antrenantă. Azi, însă, se pare că buna dispoziție și vitalitatea celor de aici a fost devorată de ploaia ce cade neconținut. Coridorul e aproape gol, probabil mulți dintre pacienți s-au retras în rezervele lor.

Ghemuiți, bolnavii de Alzheimer își rod unghiile sau se uită atenți la degetele de la picioare, în timp ce alții stau lipiți de geam, tăcuți. Fără minge și paletе, masa de ping-pong pare și ea cufundată în tăcere.

Privește de-a lungul coridorului din partea de vest a clădirii. La capătul lui e cel mai însorit loc de aici, o fereastră mare, străbătută de razele puternice ale soarelui de amiază. În martie, când a venit s-o vadă – cu câteva zile înainte de dispariția ei în pădure în ziua când plouase torențial –, Yeong-hye nu a vrut să vină în salonul de vizite. Când a vorbit de la telefonul de la recepție cu asistenta-șefă, aceasta i-a spus că, de zile bune, Yeong-hye refuza

să mai iasă din rezerva ei. Chiar și în ora în care li se permitea să facă plimbări libere, neînsoțiți – moment pe care mulți îl așteptau cu nerăbdare –, ea nu părăsea rezerva. A rugat-o să-i dea voie s-o vadă măcar la față, dacă tot bătuse atâta drum până la spital. Asistenta-șefă a trimis un infirmier la recepție care s-o însoțească la rezerva lui Yeong-hye.

Când a văzut o pacientă ciudată stând în mâini la capătul coridorului, nu și-a închipuit că era Yeong-hye. După ce s-a mai apropiat puțin, a recunoscut părul des al surorii ei mai mici atingând podeaua. Ținându-și echilibrul în mâini, sora ei stătea cu capul în jos, iar fața îi era roșie ca focul.

— Deja a trecut jumătate de oră de când stă așa, a spus neputincios tânărul infirmier. A început încă de acum două zile. Asta nu înseamnă că nu realizează ce e în jurul ei sau că nu vorbește... e total diferită de alți bolnavi de schizofrenie catatonică. Abia ieri am reușit să o forțăm să intre înapoi în rezerva ei. Dar de îndată ce ieșim din rezervă, iar stă în mâini... nici măcar nu o mai putem forța să înceteze...

Înainte să se întoarcă în camera asistentelor, bărbatul i-a spus:

— ...Cât de puțin o s-o împingeți, o să cadă. Dacă nu înțelege de vorbă bună, dați-i un brânci.

Noi oricum aveam de gând să o împingem puțin ca să o ducem înapoi în rezervă.

Rămasă singură cu Yeong-hye, In-hye s-a lăsat pe vine și a încercat să se uite în ochii ei. Fața cuiva ce stă în mâini arată diferit de cum arată când stă normal, în picioare. Fața lui Yeong-hye arăta ciudat, cu doi obraji scofâlciți, atârând peste ochi. Cu acei ochi ce aveau în ei o strălucire ageră, Yeong-hye privea undeva, într-un punct din spațiu, fără să-și dea seama că sora ei mai mare era lângă ea.

— Yeong-hye...

Ridicând puțin glasul, In-hye a încercat să o facă atentă.

— Yeong-hye... Ce faci? Ridică-te și stai dreaptă.

Apoi, i-a atins obrajii fierbinți.

— Ridică-te, Yeong-hye! Nu te doare capul? Te-ai înroșit la față, arzi ca focul...

În cele din urmă, i-a dat un brânci ușor. Yeong-hye s-a dezechilibrat și s-a prăbușit pe podea. In-hye și-a pus brațele sub capul ei și a ridicat-o.

— Surioară... când ai venit? a întrebat-o în șoaptă, schițând un zâmbet slab. Fața ei se luminase, ca și cum tocmai se trezise dintr-un vis frumos.

Infirmierul, care în tot acest timp le urmărise, s-a apropiat și le-a condus într-un mic salon. Acolo își vedeau rudele pacienții ce sufereau de simptome atât de grave încât nu puteau coborî la salonul de

vizite de la parter, de lângă recepție. In-hye presupunea că tot aici doctorul se consulta cu familiile pacienților.

— Surioară, nu mai e nevoie să aduci toate astea, a spus Yeong-hye râzând, de îndată ce In-hye a terminat de așezat mâncarea pe masă. Nu trebuie să mai mănânc...

— Ce naiba tot îndrugi? a întrebât-o, privind-o cu furie, de parcă ar fi fost posedată.

Trecuse mult timp de când nu mai văzuse fața lui Yeong-hye atât de luminoasă. De fapt, era pentru prima dată când o vedea pe sora ei mai mică radiind de bucurie.

— Ce naiba făceai adineaori? a întrebât-o.

— ...Surioară, știai? i-a răspuns Yeong-hye cu o altă întrebare.

— Ce să știu?

— Eu n-am știut. Eu am crezut că toți copacii stau drepți... abia acum am aflat. Toți stau cu două brațe înfipte în pământ. Uite-acolo! Uite-acolo! Vezi? Nu-ți vine să crezi, nu-i așa? a spus Yeong-hye, ridicându-se brusc de pe scaun și arătând spre fereastră. Toți fac stând-în-mâini, toți stau în cap...

A început să râdă frenetic, cuprinsă de o fericire delirantă. În copilărie, când râdea, avea aceeași expresie. In-hye își amintea cum Yeong-hye obișnuia

să izbucnească într-un râs inocent, în timp ce sub pleoapele ușor căzute, ochii ei negri se micșorau, căpătând nuanțe și mai profunde.

— Știi cum am aflat? În vis... în vis am văzut totul. Stăteam în mâini... din corpul meu creșteau frunze, iar din mâinile mele prindeau viață rădăcini... cu ele străpungeam pământul înaintând la infinit, la infinit, fără sfârșit... voiam ca flori să-mi înflorească dintre coapse, așa că mi-am desfăcut picioarele... mi le-am desfăcut larg, cât am putut de mult...

Șocată, In-hye s-a uitat în ochii ei agitați, arzând de exaltare.

— Trebuie să-i dau apă corpului meu. Surioară, nu am nevoie de mâncare. Am nevoie de apă.

*

— Vă mulțumesc pentru tot ce ați făcut, îi spune In-hye sorei-șefe.

Scoate o cutie cu prăjituri din orez și apoi le salută și pe celelalte asistente. Ca de fiecare dată, întreabă despre starea lui Yeong-hye. În timp ce discută cu surorile medicale, o pacientă în jur de cincizeci de ani – care, de fiecare când o vede, crede că e asistentă – se apropie de ea cu pași grăbiți și o salută aplecând ușor capul.

— Mă doare tare capul... rugați-l pe domnul doctor să-mi dea alte medicamente.

— Nu sunt asistentă. Sunt în vizită, am venit să-mi văd sora mai mică.

— Ajutați-mă, vă rog... nu mai pot trăi... mă doare atât de tare capul... cum să trăiesc cu durerea asta de cap? o întreabă femeia, privind-o cu ochi pătrunzători.

Exact în acel moment, un pacient în jur de douăzeci de ani, se lipește strâns de spatele lui In-hye. Astfel de scene sunt obișnuite aici, însă ei i se face frică. Celor internați aici nu le pasă de distanța pe care trebuie să o păstreze față de vizitatori, și nici de nepolitețea lor când se uită insistent la aceștia. Unii dintre pacienți privesc în gol, închiși în lumea lor, în timp ce alții – chiar și Yeong-hye – au câteodată privirile atât de lucide, încât pot fi cu ușurință confundați cu cei din personalul medical.

— Doamna asistentă, de ce nu ia nimeni măsuri împotriva acelui individ? Doar știți foarte bine că mă lovește întruna! o apostrofează pe asistenta-șefă o pacientă în jur de treizeci de ani, vorbind pe un ton strident.

Femeia suferă de mania persecuției. De fiecare dată când vine la spital, lui In-hye i se pare că boala femeii se agravează.

— Mă duc să vorbesc cu sora mea, spune In-hye, aplecând ușor capul în fața asistentelor.

Uitându-se în ochii surorilor medicale, In-hye simte că acestea s-au săturat de Yeong-hye. Evident, niciuna dintre ele nu crede că eforturile ei vor da rod. Se strecoară cu grijă printre pacienți, atentă să nu atingă pe niciunul dintre ei. Trece prin coridorul din partea de est a clădirii ce face legătura cu rezerva în care e internată Yeong-hye. Când deschide ușa, o femeie cu părul scurt o întâmpină.

— Ați venit în vizită?

Este Hee-joo, o pacientă aflată sub tratament pentru dependență de alcool și hipomanie. E îndesată, are o voce aspră, răgușită, dar ochii ei rotunzi o fac să fie drăguță. În acest spital, pacienților care sunt în deplinătatea facultăților mintale li se dau în grijă pacienți ce suferă de boli grave, contra unei mici sume de bani, plătită de rudele acestora. Hee-joo are grijă de Yeong-hye de când aceasta a început să refuze orice fel de mâncare și să se comporte din ce în ce mai ciudat.

— Mulțumesc mult pentru ajutor, îi răspunde In-hye, încercând să schițeze un zâmbet.

— Vai de mine! Ce ne facem? Au zis că s-ar putea să n-o mai ducă mult, zice Hee-joo cu ochii în lacrimi, luându-i palmele în mâinile ei umede.

— Cum se simte?

— Adineaori a vomitat sânge. Pentru că nu mănâncă deloc, sucul gastric îi macină stomacul și are

crampe. Dar nu înțeleg... cum se poate să vomite sânge?

Femeia continuă, izbucnind în plâns.

— Nu arăta așa când am început să am grijă de ea... Oare dacă aș fi avut mai multă grijă de ea s-ar fi simțit mai bine? Nu am crezut că va ajunge atât de rău. Dacă nu mi-ar fi fost lăsată mie în grijă, nu ar fi ajuns în halul ăsta...

Femeia e din ce în ce mai agitată. In-hye își eliberează mâinile din strânsoarea lui Hee-joo și se apropie încet de patul lui Yeong-hye. „Ce bine ar fi să fiu oarbă, acum... ce bine ar fi dacă cineva mi-ar acoperi ochii“, se gândește în sinea ei.

Yeong-hye e întinsă pe pat. Privirea ei pare îndreptată spre geam, dar de fapt nu se uită nicăieri. Nu mai are deloc carne pe ea: nici pe față, gât sau umeri, nici pe brațe sau picioare. Arată de parcă ar fi un refugiat înfometat. In-hye observă fire subțiri și lungi de păr pe obrazii și pe antebrațele ei, ca puful de pe pielea bebelușilor. Doctorul îi explicase că, din cauza perioadei lungi de înfometare, organismul lui Yeong-hye suferă un dezechilibru hormonal.

Oare se transforma într-un copil? Menstruația i se oprise demult și, pentru că slăbise atât de tare – cântărea mai puțin de treizeci de kilograme –, nu mai rămăsese nimic din sânii ei. Yeong-hye stătea

întinsă în fața ei, arătând ca o fetiță cu un corp bizar, lipsit de orice caracteristică sexuală.

In-hye dă cearșaful alb la o parte, întoarce corpul inert și verifică cu atenție dacă Yeong-hye are escare pe fund și pe spate. Cele pe care i le-a descoperit ultima dată nu i s-au agravat, dar tot acolo sunt. Privirea i se oprește pe pata mongolă – bine conturată, clară, în nuanțe de verde-albăstrui – și pe fesele rămase acum niște simple oase.

Pentru o clipă, imaginea florilor improșcate ca un fluid din pata mongolă și devorând tot corpul lui Yeong-hye îi tremură încetoșată în fața ochilor, apoi dispare.

— Mulțumesc pentru tot ce ai făcut, Hee-joo.

— În fiecare zi o șterg cu un prosop umed și o dau cu pudră de talc. Pe vremea asta umedă, rănila nu se vindecă ușor...

— Mulțumesc din suflet.

— Când îi făceam baie înainte, îmi era greu, aveam nevoie de ajutorul unei asistente. Acum e atât de ușoară, că o pot ridica singură. E ca și cum aș avea grijă de un copil. Am vrut să-i fac baie și azi, dar am auzit că va fi transferată la alt spital... azi e ultima baie pe care i-o fac...

Ochii mari și rotunzi ai lui Hee-joo se umplu de lacrimi din nou.

— Bine... o să-i facem împreună baie, mai târziu.

— Da... au zis că pe la ora patru o să dea drumul la apa caldă, spune Hee-joo în timp ce-și șterge ochii înroșiți.

— Bine... atunci, ne vedem mai târziu.

Hee-joo iese din cameră, iar In-Hye o salută aplecând ușor capul. În timp ce o învelește pe Yeong-hye cu cearșaful, acoperindu-i bine picioarele, ochii îi cad pe venele sparte ale surorii ei. Pe brațe, picioare, până și pe tălpi, nu mai are nicio venă intactă. Doar prin perfuzii intravenoase mai poate fi hrănită cu proteine și glucoză, dar pe corpul ei nu mai e loc de înfipt un ac. Ultima soluție este injectarea printr-o arteră ce-i trece prin zona umerilor. Fiind vorba de o operație foarte riscantă, doctorul a sunat-o ieri și i-a spus că Yeong-hye va fi transferată la Spitalul General din Seoul. Au încercat în repetate rânduri să-i dea niște terci de orez, punându-i în nas un tub care să facă legătura cu esofagul, însă nu au reușit, pentru că Yeong-hye nu a vrut să mai înghită. Azi vor încerca pentru ultima dată să o intubeze nazal și, dacă nu vor reuși nici de data asta, vor renunța să o mai țină în grija lor.

Cu trei luni în urmă, când Yeong-hye fusese găsită în pădure și ea venise la recepție în ziua programată pentru vizită, i s-a spus că doctorul vrea să-i vorbească. Avea emoții, căci era prima lor discuție după ce o internase pe Yeong-hye.

— Știam că devine agitată doar dacă vede vreun fel de mâncare ce conține carne, așa că am fost atenți de fiecare dată când am servit masa. Acum însă, nu doar că nu iese în hol la ora mesei, dar nici măcar nu se atinge de tava cu mâncare, chiar dacă i-o ducem în rezervă. Deja este a patra zi și a început să se deshidrateze. De fiecare dată când încercăm să-i punem perfuzia devine violentă... mă îndoiesc că de acum încolo vom putea să-i dăm și medicamentele.

Doctorul nu era sigur că, de când fusese internată, Yeong-hye își luase medicamentele cu regularitate. Se învinovăța că nu o ținuse mai atent sub observație după ce starea ei se îmbunătățise. În acea dimineață, când asistenta a vrut să verifice dacă-și luase medicamentele, Yeong-hye nu a ascultat-o și nu a vrut să deschidă gura și să-și arate limba. Asistenta i-a tras limba cu forța și, la lumina unei lanterne, a descoperit pastilele neînghițite.

— De ce ai fugit? Ce-ai făcut în pădure noaptea? Nu ți-a fost frig? Ce te făceai dacă te îmbolnăveai? a întrebat-o In-hye în acea zi.

Yeong-hye stătea întinsă pe pat cu perfuzii înfipite în încheietura mâinii. Era trasă la față, cu părul încâlcit ca o tufă de alge.

— De ce ai renunțat de tot la mâncare? De ce nu mai mănânci nimic?

— Mi-e sete. Dă-mi apă, a șoptit Yeong-hye, abia mișcându-și buzele.

In-hye a luat apă de la dozatorul de pe hol.

— Surioară, ai vorbit cu doctorul? a întrebat-o abia respirând, după ce a luat o înghițitură de apă.

— Da, am vorbit. De ce nu vrei să...

— Știi, mi-au spus că toate organele mi s-au atrofiat, i-a tăiat Yeong-hye vorba.

Apoi și-a apropiat fața ei emaciată de cea a lui In-hye, rămasă fără cuvinte.

— Surioară, eu nu mai sunt animal, a spus uitându-se suspicioasă prin rezerva în care erau numai ele două, ca și cum i-ar fi împărtășit un secret foarte important. Nu mai am nevoie de mâncare. Acum pot trăi și fără. *Pot supraviețui doar cu lumina soarelui.*

— Ce vorbă-i asta? Chiar crezi că te-ai transformat într-un copac? Unde ai mai văzut o plantă care să vorbească? Cum poți să crezi așa ceva?

Ochii lui Yeong-hye străluceau, iar fața îi era luminată de un zâmbet misterios.

— Ai dreptate, surioară... de acum, toate cuvintele și toate gândurile vor dispărea. Cât de curând.

Râsul ei s-a transformat într-o respirație sacadată.

— Cât de curând... Mai așteaptă puțin, surioară...

*

Timpul trece.

Are la dispoziție doar treizeci de minute. Se pare că ploaia s-a oprit sau s-a mai domolit, căci picăturile atârinate de plasa de țânțari nu tremură deloc. In-hye stă așezată pe un scaun, lângă patul lui Yeong-hye. Deschide geanta și scoate mai multe caserole, de dimensiuni mai mari sau mai mici. Se uită pentru un moment la privirea pierdută a lui Yeong-hye, apoi deschide capacul celei mai mici caserole. Aroma se răspândește în aerul umed din rezervă.

— E piersică, Yeong-hye. E piersică galbenă la conservă. Ți plăceau, mai ții minte? Făceai ca un copil și cumpărai tot dintr-astea și atunci când se găseau piersici proaspete...

Înfige furculița într-o bucățică de piersică și o apropie de nasul lui Yeong-hye.

— Ia miroase... nu vrei s-o mănânci?

În altă caserolă sunt cubulețe mici de pepene roșu.

— Mai ții minte? Când erai mică, atunci când tăiam un pepene în două, obișnuiai să-l miroși... câteodată toată casa mirosea a pepene roșu proaspăt tăiat...

Yeong-hye nu se mișcă deloc. „Oare așa să fie toți cei ce se înfometează de mai bine de trei luni?” se întreabă In-hye în gând. Parcă și capul i s-a mișcorat,

iar fața este atât de mică, încât nu mai arată ca fața unei femei adulte.

Cu grijă, ia un cubuleț de pepene roșu și-l freacă ușor de buzele lui Yeong-hye. Cu două degete încearcă să-i depărteze buzele, dar gura lui Yeong-hye rămâne închisă, parcă ar fi sigilată.

— Yeong-hye... o strigă încet. Răspunde-mi, Yeong-hye.

Cu greu se abține să nu o zgâlțâie violent de umeri și să o forțeze să-și deschidă gura. Vrea să-i strige tare în urechi, să-i spargă timpanele: „Ce faci? Auzi ce-ți spun? Vrei să mori? Chiar vrei să mori?” Privind în gol, are senzația că-și vede propria furie clocotind și erupând din ea ca o spumă fierbinte.

Timpul trece.

Întoarce capul și se uită pe geam. Ploaia s-a oprit, însă cerul e tot înnorat, iar copacii uzi sunt cufundați în tăcere. De la fereastra rezervei situate la etajul al treilea se văd în depărtare versanții muntelui Chukseong. Imensa pădure ce acoperă muntele este și ea învăluită în tăcere.

Scoate din geantă un termos și toarnă niște ceai de gutuie într-un pahar de inox.

— Încearcă să bei, Yeong-hye. E foarte bine infuzat...

Duce paharul la gură și ia o înghițitură. Pe limbă îi rămâne un gust dulce și parfumat. Toarnă puțin ceai pe un prosop și umezește buzele lui Yeong-hye, dar aceasta nu reacționează.

— Ai de gând să mori? Nu vrei să mori, nu-i așa? Dacă vrei să fii copac, trebuie să mănânci, trebuie să rămâi în viață.

Apoi nu mai scoate nicio vorbă și nu mai poate trage aer în piept. O bănuială pe care nu vrea să o accepte își face totuși loc în inima ei: oare nu cumva se înșela? Oare nu cumva Yeong-hye își dorea să moară?

— Nu... murmură In-hye. Nu... tu nu vrei să mori.

Cu o lună în urmă, înainte să înceteze să mai vorbească, Yeong-hye i-a spus:

— Surioară, fă-mă să ies de aici.

Slăbise atât de mult, încât părea o cu totul altă persoană. Nu putea vorbi mult și se oprea în mijlocul cuvintelor. În respirația ei slabă și sacadată se auzeau horcăituri.

— Toți îmi spun să mănânc... dar mie nu-mi place să mănânc. Mă forțează. Știi, data trecută am vomitat tot ce am mâncat... iar ieri, de îndată ce am înghițit ceva, mi-au injectat un somnifer. Surioară, urăsc injectțiile astea... le urăsc. Lasă-mă să ies. Urăsc acest loc.

— Nici nu te mai poți ține pe picioare. Ești în viață pentru că îți fac injecții... o să mănânci dacă mergi acasă? O să te externez doar dacă-mi promiți că o să mănânci, i-a spus In-hye, ținându-i mâinile numai piele și os într-ale sale. Yeong-hye! Răspunde-mi, Yeong-hye. Îmi promiți?

— ...și tu ești la fel ca ei, i-a spus Yeong-hye cu glas stins, ferindu-și privirea.

— Ce vorbă-i asta? Eu...

— Nimeni nu mă poate înțelege... nici doctorul, nici asistentele... toți sunt la fel. Nici măcar nu încercă să mă înțeleagă. Îmi dau medicamente cu forța, îmi fac injecții...

Yeong-hye vorbea rar, cu voce joasă, dar fermă.

— Ascultă, Yeong-hye! Toate astea se petrec pentru că ne e frică că o să mori! a țipat In-hye, pierzându-și calmul.

Yeong-hye a întors capul, privind-o absentă, ca și cum în fața ei se afla o străină. În cele din urmă a deschis gura și a întrebat-o:

— Și ce? Nu e voie să mori?

*

Și ce? Nu e voie să mori?

Oare care ar fi fost răspunsul corect la întrebarea ei? Oare ar fi trebuit să o certe întrebându-o ce a vrut să spună? Oare ar fi trebuit să se înfurie pe ea?

Cu mult timp în urmă, când Yeong-hye avea nouă ani, se rătăciseră amândouă în munți.

— Surioară, hai să nu ne mai întoarcem!

Dar In-hye nu o înțelesese.

— Ce vorbă-i asta? În curând o să se întunece. Trebuie să găsim drumul spre casă...

Abia acum, după atâția ani, a înțeles ce vruse-se să spună atunci sora ei mai mică. Întotdeauna Yeong-hye fusese singura victimă a bătailor tatălui lor. Astfel de bătaii l-ar fi deranjat mai puțin pe Yeong-ho – șmecherașul ce pune pe fugă toți copiii din cartier – care ar fi meritat să o încaseze. Cu fata cea mare, taică-su se purta mai cu grijă. In-hye era cea care, în locul mamei, mai tot timpul frântă de oboseală, îi pregătea bărbatului o supă bună ca să-i treacă mahmureala după o beție zdravănă. Neputând să-i intre în grații, naiva și docila Yeong-hye nu se răzvrătise împotriva lui taică-su. Îndurase fără să crâcnească, adunând suferința în sufletul ei.

Abia acum realiza In-hye că rolul pe care și-l asumase, de fata cea mare, cea harnică și gata să facă sacrificii, nu a fost dovada maturității, ci a lașității ei. Nu a fost decât o tactică de supraviețuire.

„Oare aș fi putut opri tot ceea ce i s-a întâmplat lui Yeong-hye? Oare aș fi putut face ceva ca toate astea să nu pătrundă și mai adânc în sufletul ei?” În minte îi apare imaginea din copilărie a surorii ei mai mici: întoarsă cu spatele la ea, stă singură

la poarta scăldată în lumina slabă a asfințitului. În cele din urmă au găsit drumul spre casă, coborând pe un alt versant. Urcate în cabina unei semănători, s-au întors în micul lor orașel pe un drum necunoscut, pierdut în întunericul ce se lăsa cu repeziciune. Ea răsuflase ușurată, însă Yeong-hye nu fusese deloc fericită. Tăcută, continua să privească absentă plopii ce ardeau sub razele firave ale apusului de soare.

Dacă în acea seară nu s-ar fi întors acasă, oare viețile lor ar fi fost diferite? Oare totul s-ar fi schimbat dacă în acea zi, la reuniunea de familie, ar fi prins brațul puternic al tatălui său înainte ca acesta să o lovească pe Yeong-hye?

Când Yeong-hye i l-a prezentat pe Cheong, nu i-a plăcut deloc de el. I-a lăsat impresia unui om foarte rece și distant. Dacă și-ar fi ascultat intuiția și s-ar fi opus căsătoriei, oare acum totul ar fi stat altfel?

Deseori petrecea mult timp gândindu-se la factorii care influențaseră destinul lui Yeong-hye. Gândurile astea o obsedau, deși știa că efortul ei mental – de a ridica și a înțelege fiecare pietricică din viața surorii ei, întinsă ca o tablă de baduk¹ – era sortit eșecului.

¹ Numele coreean al renumitului joc tradițional *go*.

Iar dacă ea însăși nu s-ar fi căsătorit cu omul cu care se căsătorise... ajunsă în acest punct, nu mai putea gândi; mintea ei intra într-o stare de paralizie.

Nu era sigură că-l iubea, dar conștientă de propria ei inconștiență, se măritase cu el. Să fi avut oare nevoie de ceva care s-o fi ridicat mai sus de sine? Deși ceea ce făcea el nu avea nicio contribuție la bunăstarea financiară a familiei, îi plăcea atmosfera intelectuală pe care el o crea acasă. Făcuse toate eforturile să se adapteze hobby-urilor, gusturilor și chiar obiceiului lui de a dormi într-un anume fel. La începutul căsniciei, existaseră între ei certuri mai mari sau mai mici, ca în orice cuplu obișnuit. Dar, după puțin timp, a ajuns să se resemneze în privința lucrurilor față de care se putea resemna. Oare de dragul lui și pentru el făcuse ea totul? Oare în cei opt ani cât trăiseră împreună, nu cumva el o dezamăgise la fel de mult pe cât îl dezamăgise și ea pe el? Oare nu erau amândoi la fel de frustrați?

A sunat-o o singură dată, în urmă cu nouă luni, pe la miezul nopții. Probabil că suna dintr-o provincie îndepărtată, căci îl auzea cum introduce monede în aparat, una după alta.

— Mi-e dor de Ji-woo... vreau să-l văd.

Vocea lui atât de familiară, joasă și tensionată, ce-i trăda eforturile de a părea stăpân pe situație, i-a străpuns inima ca o lamă de cuțit neascuțit.

— Îmi dai voie să-l văd măcar o dată?

De asta sunase... doar ca să vorbească de cel mic. Nu i-a spus că-i pare rău, nu a implorat-o să-l ierte. Nici măcar nu a întrebat-o cum se simțea Yeong-hye.

Știa cât de sensibil era, cât de ușor era să-i rănești orgoliul; era un bărbat ce se simțea mai mereu frustrat. Era conștientă că dacă îl refuza, fie și o singură dată, nu ar mai fi luat legătura cu ea mult timp. Tocmai pentru că era conștientă de toate astea, închisese telefonul fără să-i dea niciun răspuns.

A încercat să-și șteargă din minte imaginea disperării: vârstă mijlocie, o cabină de telefon public noaptea, haine uzate și teniși vechi. Peste imagine s-a suprapus scena în care el încercase să se arunce peste balustrada balconului din garsoniera lui Yeong-hye. Cu mâinile întinse, ca o pasăre ce vrea să-și ia zborul. El, cel care avea atâtea aripi în proiectele lui video, nu-și putuse lua zborul atunci când avusese cea mai mare nevoie s-o facă.

Și-a adus aminte cu claritate cum arătau ochii lui atunci când s-au văzut pentru ultima oară. Era fața unui necunoscut ce o privea îngrozit, cuprins de frică. Nu era fața omului pe care îl respectase

atât de mult, de care avusese grijă cu atâta răbdare, pentru care se sacrificase. El, cel pe care ea crezuse că-l cunoaște îndeajuns de bine, era acum o simplă umbră pentru ea.

— Nu știu cine ești... a murmurat In-hye, strângând cu putere receptorul în mână înainte de a-l pune în furcă. Nu e nevoie să ne iertăm unul pe celălalt pentru că... eu nu te cunosc.

De îndată ce telefonul a început să sune încă o dată, l-a scos din priză. A doua zi dimineață, a conectat din nou telefonul, dar, așa cum bănuia, el n-a mai sunat-o niciodată.

*

Timpul se scurge.

Yeong-hye are ochii închiși. Oare doarme? Oare a simțit mirosul fructelor cu care i-a atins buzele? Se uită la oasele feței ieșite în afară, la ochii adânciți în orbite, la obraji ei scofâlciți. Îi simte respirația sacadată. Se ridică și se îndreaptă spre fereastră. Cerul de nuanță cenușie începe să se lumineze puțin câte puțin. Scăldată în razele soarelui, pădurea de pe munții Chukseong își recapătă obișnuita culoare de vară. Probabil că undeva pe-acolo, pe un versant, au găsit-o pe Yeong-hye în acea noapte.

— Știi... am auzit un zgomot, i-a spus Yeong-hye, întinsă pe pat, cu acul perfuziei înfipț în antebraț. M-am dus pentru că ceva mă chema într-acolo... acum nu mă mai strigă... am stat acolo, așteptând.

— Ce așteptai? a întrebat-o In-hye.

Ochii lui Yeong-hye au strălucit, cuprinși parcă de febră. A întins brațul stâng, cel fără perfuzie, și a strâns-o cu putere de mână. Forța cu care a strâns-o a șocat-o pe In-hye.

— Se topea în ploaie... totul se topea. Eram cât pe ce să intru în pământ. Înțelegi... era singurul lucru ce-mi mai rămânea de făcut ca să pot crește în sens invers...

Este smulsă brusc din amintiri de vocea agitată a lui Hee-joo.

— Ce ne facem cu Yeong-hye? Au spus că s-ar putea să moară...

Pentru ea, vorbele lui Hee-joo erau ca zgomotul asurzitor al avioanelor ce decolează.

Avea o amintire pe care nu a împărtășit-o nimă-nui. Probabil niciodată nu o va putea spune cuiva. S-a întâmplat în urmă cu doi ani, în luna aprilie, în primăvara anului când soțul ei făcuse caseta video cu sora ei mai mică. In-hye avea sângerări vaginale care durau de mai bine de o lună. Nu știa de ce, dar de fiecare dată când își spăla chiloții îmbibați de sânge, își aducea aminte de sângele ce țâșnise din

încheietura mâinii stângi a lui Yeong-hye atunci când se tăiasse cu lama cuțitului. Îi era frică să meargă la spital și în fiecare zi amâna o eventuală consultație. Cât timp ar mai fi trăit dacă se descoperea că suferea de o boală gravă? Un an, șase luni sau poate trei luni. Pentru prima dată a rememorat anii trăiți alături de el. Un timp îndelungat, lipsit de bucurii și spontaneitate. Un timp ce continuase să se scurgă numai datorită răbdării și atenției pe care ea le avea pentru el. Un timp de care ea și numai ea era responsabilă.

În sfârșit, într-o dimineață și-a făcut curaj să se ducă la secția de obstetrică și ginecologie unde îl născuse pe Ji-woo. Stătea pe peronul gării Wangsimni și aștepta trenul ce venea mai greu ca de obicei. Pe partea opusă erau clădiri vechi, folosite în scop temporar, a căror structură de oțel era în stare avansată de degradare. Printre traversele de lemn ale șinelor pe care nu circula niciun tren creșteau tufe mari de buruieni.

Senzația că niciodată nu trăise cu adevărat în această lume a luat-o prin surprindere. Era adevărat: *niciodată nu a trăit*. Tot ce făcuse încă din copilărie a fost doar să îndure. Niciodată nu rănise pe nimeni, având credința că era un om bun. Sârguincioasă, muncise cu dăruire și reușita ei se datora eforturilor ei – și așa avea să fie pentru totdeauna. Și totuși nu

putea înțelege de ce în fața acelor clădiri în ruine și a buruienilor acaparatoare nu era decât un simplu copil care nu-și trăise niciodată propria viață.

Tremura toată, dar s-a urcat pe masa de consultație, încercând să-și ascundă rușinea. Doctorul de vârstă mijlocie a împins în vaginul ei un laparoscop rece și a scos de pe pereții vaginali un polip în formă de limbă. Corpul ei vibra, copleșit de durerea ascuțită pe care o simțea.

— Polipul a fost cauza. L-am scos complet, cu grijă. O să mai sângerați puțin câteva zile, dar apoi sângele ar trebui să se oprească. Ovariele sunt sănătoase, deci nu aveți motive de îngrijorare.

Spre surprinderea ei, la auzul acelor vorbe a simțit durere. Nu a simțit nicio fericire conștientizând că timpul pe care trebuia să-l trăiască de atunci încolo era, din nou, un timp fără limite. Ceea ce îi produsese atâta îngrijorare în ultima lună, teama de o boală cumplită, se dovedise a fi ceva minor. La întoarcere, în timp ce stătea pe peronul gării Wangsimni, picioarele au început să-i tremure. Dar nu doar din cauza durerilor de după operație. Era din cauza fricii. Trenul s-a apropiat de peron cu un zgomot asurzitor. Tremurând toată, s-a ascuns în spatele unui scaun de metal. Îi era frică ca un altcineva, din interiorul ei, să nu o facă să se arunce în fața corpului masiv al trenului.

Cum ar putea descrie cele patru luni care au urmat după aceea zi? A mai sângerat vreo două săptămâni, după care rana s-a închis și sângerarea s-a oprit. Și totuși încă mai simțea că avea în ea o rană deschisă ce creștea mai mare decât propriul ei trup. Era o rană asemenea unei găuri negre ce-i absorbea și devora întregul corp.

Tăcută, a urmărit sfârșitul primăverii și sosirea verii. Hainele fetelor tinere ce intrau în magazinul ei ca să cumpere produse cosmetice erau din ce în ce mai vii colorate și mai scurte. Ca întotdeauna, In-hye își întâmpina clientele cu un zâmbet. Le recomanda plină de entuziasm anumite produse, făcea reduceri de preț, le copleșea cu mostre și produse gratuite. În locuri strategice, de unde săreau în ochi, expusese posterele de promovare ale noilor produse. În același timp, se ocupa cu ușurință de înlocuirea consultanților atunci când clientele nu erau mulțumite de sfaturile acestora. Seara, când lăsa magazinul în grija angajaților ca să se ducă să-l ia pe Ji-woo de la grădiniță, era frântă de oboseală, abia putea să mai vorbească. În timp ce mergea pe străzile topite de căldură, pline de cupluri de îndrăgostiți și vibrând de muzică, simțea cum gaura neagră se căsca și mai mult, trăgând-o în întunericul ei de smoală.

Dimineața și seara, canicula umedă a verii începuse să se mai domolească. Ca întotdeauna, după o absență de câteva zile, el s-a întors acasă în zori, ca

un hoț. Când s-a repezit la ea și a îmbrățișat-o, ea l-a dat la o parte.

— Sunt obosită! Îți spun că sunt foarte obosită!

— Rabdă și tu puțin, i-a spus cu vocea lui joasă.

Își aduce aminte tot ce a simțit. Cuvintele lui au trecut prin ea de mii de ori străbătând starea de semi-conștiență în care era; deși pe jumătate adormită, și-a spus în gând că totul va fi bine după ce acel moment se va fi terminat. În memoria ei rămăneau vii durerea și suferința disipate în somnul în care a căzut după ce actul fusese consumat. A doua zi dimineată, la micul dejun, și-a dorit brusc să-și înfigă în ochi bețișoarele sau să-și toarne în cap apa clocotită din cana-fierbător.

De îndată ce el a adormit, în camera lor s-a lăsat din nou liniștea. L-a luat pe Ji-woo care dormea pe o parte și l-a întins pe spate. I se părea foarte patetică imaginea conturilor vagi ale mamei dormind alături de copilul ei, pe întuneric. De fapt nu se întâmplase nimic. Era adevărat. Își spunea că totul avea să fie bine atâta timp cât continua să supraviețuiască așa cum o făcuse și până atunci. Era singurul drum pe care putea merge.

S-a trezit, dar simțea cum o oboseală grea îi apăsa pe ceafă. Avea senzația că trupul ei se usca începând să se destrame în mii de fâșii.

A ieșit din dormitor și s-a uitat pe geamul încă întunecat al balconului. Jucăriile cu care Ji-woo se

jucase cu o seară în urmă, canapeaua și televizorul, ușile negre ale dulapului de sub chiuvetă, petele de grăsime de pe aragaz – toate i se păreau necunoscute, ca și cum le-ar fi văzut pentru prima dată.

Mergea prin casă de parcă ar fi fost acolo pentru prima oară în viața ei. Simțea o durere ciudată în piept, ca și cum pereții casei se lăsau greu peste corpul ei, împrejmuindu-l din toate părțile.

A deschis șifonierul și a scos un tricou de bumbac de culoare violet. Se decolarase pentru că-l îmbrăcase adesea cât stătuse acasă în perioada alăptării lui Ji-woo. De ceva vreme, obișnuia să-l îmbrace atunci când nu se simțea bine. Deși îl spălase de ne-numărate ori, încă mai mirosea a lapte și a nou-născut, un miros ce-i dădea o stare de siguranță. Și totuși, acum, tricoul violet nu mai avea același efect asupra ei. A încercat să inspire adânc, dar durerea din piept a devenit mai acută, făcând-o să respire din ce în ce în mai greu.

S-a așezat pe canapea și, în timp ce urmărea cu ochii secundarul ceasului învârtindu-se, a încercat să-și regleze respirația. Dar, spre surprinderea ei, nu a reușit. Brusc, a avut senzația de déjà-vu. Simțea că mai trecuse prin același moment de mai multe ori. Certitudinea suferinței stătea acolo, în fața ei, ca și cum s-ar fi pregătit pentru ea cu mult timp înainte, ca și cum ar fi așteptat acel moment.

Nimic nu are sens.

Nu mai pot îndura.

Nu pot merge mai departe.

Nu vreau să merg mai departe.

S-a uitat din nou la lucrurile din jurul ei. Nu-i aparțineau. Așa cum nici propria ei viață nu-i aparținuse niciodată.

A înțeles în sfârșit ce simțise în acea după-amiază de primăvară, așteptând trenul pe peronul gării. Fusesse convinsă că sângele ce se scurgea din corpul ei era dovada că moartea avea să se apropie de ea în câteva luni. Dar a realizat că ea murise cu mult înainte, că viața ei obosită, secătuită de putere, nu era decât o piesă de teatru, o închipuire. Chipul morții ce stătea acum lângă ea era unul cunoscut precum fața unui membru al familiei ce se rătăcise cândva, dar care se reîntorsese acum la ai săi.

Tremurând ca și cum ar fi avut frisoane, s-a ridicat și a intrat în camera în care jucăriile erau împrăștiate peste tot. A dat jos mini-caruselul mobil pe care ea și Ji-woo îl decoraseră timp de o săptămână, în fiecare seară, și a început să desfacă fiecare nod. Nodurile erau foarte strânse și o dureau buri-cele degetelor, dar, cu răbdare, a reușit să le desfacă pe toate. După ce a strâns stelutele făcute din hârtie colorată și celofan, le-a așezat într-un teanc ordonat într-un coș. Apoi a strâns șiretul și l-a pus în buzunarul de la pantaloni.

Și-a vârât picioarele goale în sandale și a ieșit împingând masiva ușă de la intrare. A coborât pe scări cinci etaje. Afară era încă întuneric. Singura lumină din clădirea mare în care locuia era cea pe care o lăsase ea aprinsă în apartament. A continuat să meargă. A trecut pe lângă intrarea din spatele blocului și a început să urce cărarea întunecată și îngustă ce ducea spre munte.

În întunericul negru-albăstrui, muntele părea mai adânc și mai greu de pătruns ca de obicei. Chiar și bătrânii zeloși, ce urcau versantul când se crăpa de ziuă ca să ia apă minerală, dormeau la acea oră. In-hye mergea cu capul aplecat, mergea fără să se oprească. Și-a șters fața cu dosul palmei, dar nu știa dacă erau lacrimi sau doar broboane de transpirație. Simțea că din durerea ce o înghițea ca un hău întunecat erupeau, în același timp, o frică intensă și un ciudat sentiment de pace interioară.

*

Timpul nu stă în loc.

In-hye se așază pe scaun și deschide capacul ultimei caserole. Ia mâna slabă a surorii ei și o trece peste coaja moale a prunelor. Îndoaie degetele scheletice și le face să prindă între ele o prună. N-a uitat că lui Yeong-hye dintotdeauna i-au

plăcut prunele. Își amintește că, în copilărie, sora ei obișnuia să-și umple gura cu o prună întreagă. O ținea în gură fără să muște din ea, spunând că-i place senzația de fruct întreg. Acum însă, degetele ei nu reacționează, iar unghiile ei sunt subțiri ca niște foi de hârtie.

— Yeong-hye...

Vocea ei răsună cumva uscată și pustie în liniștea din rezervă. Nu se aude niciun răspuns. Își apropie fața de cea a surorii ei. În acel moment, ca printr-un miracol, Yeong-hye începe să clipească.

— Yeong-hye!

Se uită intens în ochii negri și pierduți ai surorii ei, dar tot ce vede este propria ei față.

Speriată de dezamăgirea pe care o simte, cade în disperare.

— Ai înnebunit... chiar ți-ai pierdut mințile.

Pentru prima dată în ultimii ani o întreabă ceva ce nu crezuse că o va întreba vreodată.

— Tu chiar ți-ai pierdut mințile?

O frică pe care nu o poate desluși o face să se retragă, dar rămâne totuși așezată. Tăcerea din rezervă, ce nu poate fi risipită nici măcar de respirație, îi înfundă urechile ca o bucată de vată udă.

— Poate... se aude vorbind de una singură. Poate e mai ușor decât am crezut.

Ezitănd un moment, continuă apoi:

— ...ești nebună, așa că...

Se oprește din murmurat și atinge cu degetul arătător adâncitura moale dintre nas și buza superioară. Respirația slabă, caldă, lentă, dar regulată a lui Yeong-hye vibrează sub degetul ei, iar buzele îi tremură ușor.

Oare trecuse și Yeong-hye, cu mult timp în urmă și mai accelerat, prin suferința și insomnia care pusese stăpânire acum pe ea? Oare suferința prin care trecea ea era continuarea suferinței surorii ei? Probabil că, la un moment dat, Yeong-hye lăsase să-i scape printre degete firul subțire ce o ținea legată de realitatea vieții de zi cu zi.

În ultimele trei luni insomniace, In-hye simțise câteodată că trăia într-un haos. Dacă nu ar fi fost Ji-woo, dacă nu ar fi avut sentimentul de responsabilitate față de fiul ei, poate că și ea, la fel ca Yeong-hye, ar fi lăsat să-i scape printre degete firul subțire ce o ținea legată de realitate.

Singurele momente în care durerea se oprea miraculos erau atunci când râdea. Câte o vorbă sau un gest făcut de Ji-woo o făceau să râdă și apoi, brusc, să se simtă golită de orice. Avea momente în care izbucnea în râs tocmai pentru că nu-i venea să creadă că ea însăși tocmai râsese. În astfel de clipe, hohotul ei semăna mai degrabă cu o stare de aiureală decât cu una de bucurie, dar lui Ji-woo îi plăcea să o vadă râzând așa.

— Așa, nu? Mami, asta te-a făcut să râzi, nu-i așa?

Ji-woo făcea întruna aceleași mișcări caraghioase: își țuguia buzele, din degete făcea cornițe ce-ieseau din frunte, se prefăcea că se prăbușește din greșeală pe podea, se apleca în față și-și scotea capul printre picioare strigând-o cu glas alintat „mami! mami!”. Cu cât ea râdea mai mult, cu atât el continua să facă tot felul de giumbușlucuri. În cele din urmă, folosindu-se de toate tertipurile pe care le știa și de care-și aducea aminte, micuțul reușea să declanșeze în ea forme misterioase și magice ale râsului. Dar Ji-woo nu știa că toate eforturile lui disperate o făceau pe In-hye să se simtă mai degrabă vinovată după ce râsul i se risipea.

De îndată ce se oprea din râs, i se părea că viața era o ciudățenie. Indiferent prin ce ar fi trecut – chiar și prin cele mai cumplite experiențe – oamenii continuă să-și trăiască viața: mănâncă, beau, se duc la toaletă, se spală și, câteodată, râd tare, cu poftă. Probabil și ei gândesc la fel ca ea și, atunci când o fac, își amintesc vag, ca și cum ar fi ațipit, de toate tristețile pe care au reușit să le dea uitării.

O altă noapte începe pentru ea. Așezată lângă trupul mic și bronzat al copilului, îi privește fața inocentă căzută într-un somn profund. Ziua se îngână cu noaptea, mai sunt vreo trei sau patru ore

până când Ji-woo se va trezi. E un interval lipsit de orice urmă de existență, lung ca o eternitate, ca o mlaștină fără fund. Ghemuită în cada goală, închide ochii și pădurea întunecată cade peste ea. Stropii negri de ploaie se înfig în corpul lui Yeong-hye ca niște sulițe, iar picioarele ei slabe și desculțe i se afundă în noroi. Dă din cap ca să șteargă imaginea din mintea ei, dar în fața ochilor apar copaci scăldați în lumina strălucitoare a verii asemenea unor imense focuri de artificii verzui ce se ridică spre cer. Să fie oare din cauza halucinațiilor de care îi vorbise cândva Yeong-hye? Nenumărații copaci pe care îi văzuse în viața ei, valurile de păduri ce acopereau întreaga lume ca o mare nemiloasă, lipsită de suflet, îi învăluie trupul extenuat și i-l ridică în aer. Frânturi de orașe mari sau mici, de drumuri și cărări plutesc peste păduri ca niște insule și poduri și apoi, măturate de valurile calde, se îndepărtează încet spre nicăieri.

Dar In-hye nu poate înțelege ce vor să-i spună valurile și nici copacii pe care i-a văzut atunci la capătul drumului îngust de munte, înălțându-se ca niște flăcări verzi în lumina palidă a zorilor de zi.

Nu îi spun vorbe calde, de consolare, care să o ajute să se ridice și să meargă mai departe. Sunt cuvinte dure spuse de o variațiune rece a unei forme de viață, cumplit de înfricoșătoare.

Oriunde a căutat, nu a găsit niciun copac căruia să-i poată da viața ei. Unii nici măcar nu au acceptat-o. Ca niște uriașe fiare sălbatice încă în viață, stăteau acolo încremeniți cu obstinație și solemnități, îndurându-și propriile trupuri masive.

Timpul nu stă în loc.

In-hye trage fermoarul genții, nu înainte de a închide caserolele, punându-le lângă termos. Oare în ce dimensiune o fi intrat sufletul lui Yeong-hye rămasă acum ca o simplă carcasă, deposedată de orice urmă de carne? Își aduce aminte de sora ei stând în mâini. Să fi crezut Yeong-hye că pardoseala de ciment a spitalului era pământul din pădure? Oare din trupul ei crescuseră ramuri acaparatoare? Oare din brațele ei ieșiseră rădăcini albe ce se-nfipseseră în pământul negru? Oare picioarele se-nălțaseră în văzduh, iar mâinile se întinseseră până în măruntaiele pământului? Să fi susținut spatele ei întins și încordat tot ce crescuse din ea spre cer și pământ? Oare îi înfloriseră flori dintre coapse atunci când, străbătută de lumina ce venea din ceruri, apa din pământ cursese în sens invers prin trupul ei? Atunci când stătuse în mâini, cu întregul corp desfăcut, oare tot ce avea în sufletul ei se trezise la viață?

— Ce naiba-i asta? întreabă In-hye cu voce tare. Ești pe cale să mori...

Apoi continuă, vorbind cu glas și mai puternic:

— Stai aici, întinsă pe pat și ești pe moarte, nu-i așa? Asta-i tot...

In-hye strânge puternic din buze, iar dinții îi sunt atât de încleștați, încât gingiile îi sângerează. Cu greu se abține să nu prindă în mâini fața inertă a lui Yeong-hye; ar vrea să-i zguduie cu toată forța corpul slab ca o nălucă și să-l arunce violent înapoi pe pat.

Nu mai are timp.

Își pune geanta pe umăr, împinge scaunul la loc. Iese din rezervă aplecată de spate. Întoarce capul: trupul lui Yeong-hye e pe pat, încremenit sub cearșaf. Strânge mai tare din dinți și merge de-a lungul coridorului.

*

O asistentă cu părul tuns bob, ținând un coșuleț alb din plastic plin cu mai multe unghiere, se așază la masa de pe coridor. Pacienții stau la coadă, așteptând cu toții să primească câte una. Durează mult să-și aleagă fiecare o unghieră, de parcă toți și-ar căuta-o pe cea preferată. Într-un colț, o femeie cu părul strâns în coadă, ajutorul asistentei-șefe, taie unghiile celor ce suferă de demență.

Tăcută, In-hye urmărește scena. Sunt interzise obiectele ascuțite și lungi ce ar putea tăia sau

străpunge și orice are un cordon lung, cu care pacienții s-ar putea strangula.

Pacienții s-ar putea răni unii pe alții sau, mai curând, s-ar putea răni pe ei înșiși. In-hye îi privește cu atenție: grijulii să înapoieze unghiarele la timpul stabilit, toți se uită concentrați la propriile mâini. Ceasul atârnat pe perete arată ora două și cinci minute.

Dincolo de ușa de sticlă se distinge un halat alb și un doctor intră pe coridor. Este doctorul responsabil cu îngrijirea lui Yeong-hye. Cu mișcări rapide, închide ușa cu cheia. Fără îndoială că în toate spitalele medicii sunt respectați, dar într-un spital de boli psihice, autoritatea lor este una deosebită și responsabilitatea mai mare, poate pentru că pacienții nu părăsesc clădirea spitalului. Pacienții se adună în jurul lui de parcă l-ar fi descoperit pe Mesia.

— Domnule doctor, stați puțin! Ați sunat-o pe nevastă-mea? Spuneți-i că pot fi externat... aveți aici numărul ei de telefon... dați-i un telefon, măcar o dată, îi spune un bărbat de vârstă mijlocie strecurându-i un bilețel în buzunarul halatului.

— Domnule doctor, vă rog să-mi schimbați medicamentele! Știți, tot aud ceva sunându-mi în urechi...

Femeia suferindă de mania persecuției se apropie de doctor și începe să țipe.

— Domnule doctor! Nu vorbiți cu el! Mă lovește întruna, nu mai suport! Ce v-a apucat? De ce dați în mine? De ce mă loviți cu picioarele? Vorbiți cu mine, domnule doctor!

Cu un zâmbet relaxat, de profesionist, doctorul încearcă să o liniștească.

— Ia zi-mi, când am dat eu în tine cu picioarele? Așteaptă puțin, trebuie să vorbesc mai întâi cu el. De când a început să-ți țiuie urechile?

În timp ce așteaptă, femeia tropăie din picioare, iar fața ei schimonosită arată mai degrabă suferință și nesiguranță decât înclinații spre violență.

Ușa coridorului se deschide din nou. De data asta intră un doctor pe care In-hye nu-l mai văzuse.

— E medicul internist, îi șoptește la ureche Hee-joo.

In-hye nici măcar nu o observase când venise lângă ea.

Se pare că fiecare spital de boli psihice are un doctor specialist în medicină internă. Acesta pare foarte tânăr și lasă impresia de bărbat inteligent, dar distant. În cele din urmă, doctorul lui Yeong-hye se desprinde de grupul de pacienți și se îndreaptă spre In-hye. Fără să-și dea seama, In-hye face un pas înapoi.

— Ați vorbit cu sora dumneavoastră?

— ...din câte mi-am dat seama, nu pare să fie conștientă...

— La prima vedere așa pare, dar toți mușchii ei sunt rigizi, tensionați. Deci nu și-a pierdut cunoștința. Mai degrabă, mintea ei e în altă parte, concentrată pe altceva... dacă am forța-o să-și revină, v-ați da seama după reacțiile ei că în tot acest timp a fost conștientă.

Doctorul pare sincer și puțin încordat, în același timp.

— Poate fi foarte dificil pentru cineva din familie să o vadă în starea asta. Dacă credeți că prezența dumneavoastră aici nu ne va fi de niciun ajutor, ar fi mai bine să stați deoparte.

— Am înțeles, dar...

— Totul va fi bine, îi taie doctorul vorba.

Purtând pe umerii lui corpul lui Yeong-hye care se zbate, infirmierul merge de-a lungul coridorului, apoi intră în rezerva pentru două persoane, goală momentan. In-hye așteaptă echipa medicală și apoi intră și ea. Doctorul a avut dreptate: Yeong-hye era conștientă. Mișcările ei sunt incredibil de ample, sălbătice și violente pentru cineva care a stat atât de mult timp în pat fără să se miște deloc. Din gâtul ei se desprinde un urlet greu de deslușit.

— Dați-mi drumul!... Lăsați-mă! Lăsați-mă în pace!

Doi infirmieri și ajutorul asistentei-șefe se reped la ea și reușesc să o întindă pe pat. Apoi îi leagă mâinile și picioarele.

— Vă rog să ieșiți, îi spune lui In-hye asistentă-șefă, ezitând un moment. Nu e ușor pentru membrii familiei să asiste la așa ceva. Vă rog să ieșiți.

Yeong-hye se întoarce spre In-hye, privind-o cu ochi strălucitori. Țipetele ei se intensifică, torente de cuvinte erup din ea fără încetare. Cu mâinile și picioarele legate, se zbate cu putere. Încercând să se elibereze, se luptă cu atâta forță, de parcă ar vrea să se arunce asupra lui In-hye.

In-hye nu realizează ce face și se apropie de sora ei mai mică. Brațele din care au mai rămas doar oasele se smucesc fără încetare, iar din gură i se scurge o spumă albă.

— Nu vreau! Nu-mi place!

Pentru prima dată urletul ei de fiară sălbatică este inteligibil.

— Nu vreau! Nu-mi place! Nu-mi place să mănânc! Nu vreau să mănânc!

— Yeong-hye! Yeong-hye! strigă In-hye, punându-și palmele pe obrajii spasmodici ai surorii ei.

Privirea îngrozită de frică a lui Yeong-hye îi sfâșie ochii lui In-hye.

— Ieșiți! Mai mult ne încurcați...

Infirmerii o ridică, luând-o de subțiori. Împinsă pe hol, nu are timp să opună rezistență celor doi bărbați. O asistentă o ia de braț.

— Stați aici. În prezența dumneavoastră se agită și mai mult...

Doctorul lui Yeong-hye își pune mânușile chirurgicale și întinde un gel pe tubul lung pe care i-l întinde asistenta-șefă. Între timp, un infirmier încearcă din răspuțeri să-i imobilizeze capul lui Yeong-hye. De îndată ce vede tubul lung apropiindu-se de ea, fața lui Yeong-hye ia foc și, cumva, reușește să-și desprindă capul din mâinile infirmierului. Bărbatul avusese dreptate când îi spusese că e de necrezut atâta putere venind din corpul lui Yeong-hye. In-hye nu-și dă seama de ce, dar face un pas în față. Asistenta o oprește, strângând-o de braț. Infirmierul reușește să prindă din nou în palmele sale puternice obrajii descărnați ai lui Yeong-hye. Doctorul profită de acel moment și-i introduce tubul în nas.

— La naiba! Nu merge! țipă nervos bărbatul.

Yeong-hye își deschide gura cât de tare poate, reușind să-și îngusteze esofagul în jurul uvulei, împingând astfel tubul în afară. Medicul internist, pregătit să introducă în tub terciul foarte subțire de orez, privește scena încruntat. Doctorul îi scoate tubul din nas.

— Mai încercăm o dată! De data asta ne mișcăm mai repede!

Doctorul unge din nou tubul cu gel. Infirmierul cu fizic solid îi prinde capul lui Yeong-hye, strângându-l cu putere. Tubul intră din nou în nasul ei.

— Gata! A intrat! spune doctorul oftând.

Cu mișcări agile, medicul internist începe să introducă în tub terciul subțire de orez, folosindu-se de o seringă.

— Au reușit. Acum va trebui să o adormim. Altfel s-ar putea să vomite din nou, îi șoptește asistenta lui In-hye, strângând-o ușor de braț.

În momentul în care asistenta-șefă scoate siringa cu tranchilizantul, subalterna ei scoate un țipăt ascuțit. In-hye reușește să se smulgă din strânsoarea asistentei și intră în rezervă.

— Dați-vă la o parte! Toți! Dați-vă de lângă ea!

In-hye se repede la doctorul ce stă aplecat deasupra patului lui Yeong-hye și-l trage de umăr. Fața asistentei ce ține tubul este plină de pete sângerii. Se uită la Yeong-hye. Din tub și din gura ei țâșnește sânge. Medicul internist face un pas înapoi, cu siringa încă în mână.

— Scoateți-i tubul! V-am spus să-i scoateți tubul! Mai repede! țipă In-hye, fără să-și dea seama ce spune, în timp ce infirmierul încearcă să o scoată din rezervă.

Yeong-hye încă se mai zbate, însă doctorul reușește să-i scoată tubul din nas.

— Calmează-te! Stai locului! Potolește-te! țipă el la Yeong-hye. Dați-mi tranchilizantul!

Asistenta-șefă încearcă să-i dea doctorului siringa.

— Nu! scoate In-hye un țipăt sfâșietor ca o tânguire. Opriți-vă! Nu! Vă rog, nu faceți asta!

In-hye îl mușcă de mână pe infirmier și încearcă din nou să se apropie de patul lui Yeong-hye.

— Cătea nenorocită! o înjură infirmierul gemând de durere.

In-hye ia în brațe trupul lui Yeong-hye, iar bluza ei se udă toată de sângele pe care soră ei îl vomită.

— Vă implor, opriți-vă! Vă rog... opriți-vă...

Disperată, In-hye o apucă pe asistenta-șefă de încheietura mâinii în care ține seringă cu tranchilizantul lichid. La pieptul ei, cufundată în tăcere, Yeong-hye tremură, scuturată de convulsii violente.

*

Halatul alb al doctorului, chiar și mânecile suflecate, e plin de stropi din sângele lui Yeong-hye. In-hye privește absentă modelul sângerieu de pe halat, ce-i dă impresia unui imens vortex de stele.

— Trebuie să o transferăm la Spitalul Central. Vă rog să mergeți la Seoul. Ca să rezolve problema gastro-hemoragiei vor trebui să-i injecteze proteine printr-una dintre carotide. Efectul nu va fi unul de durată, dar este singura cale prin care poate fi ținută în viață.

În-hye pune în geantă forma printată a cererii de acceptare a lui Yeong-hye la Spitalul Central și iese din camera asistentelor. De îndată ce intră într-una dintre cabinele de toaletă, se prăbușește în genunchi în fața veceului și începe să vomite, fără să facă prea mult zgomot, un ceai lăptos amestecat cu suc gastric de culoare galbenă.

— Idioților...

În timp ce se spală pe față la chiuvetă, buzele ei tremurânde repetă același cuvânt.

— Idioților... cu trupul tău poți să faci ce vrei tu. Corpul tău e singurul lucru cu care poți face ce-ți trece prin cap... dar și așa, tot nu-ți iese așa cum vrei.

Ridică capul și se uită în oglindă la fața ei udă. Sunt ochii unei femei. Sunt ochii din care a curs sânge și pe care i-a visat de atâtea ori. Sunt ochii care au continuat să sângereze, oricât de mult a încercat să-i șteargă. Dar acum din ochii femeii nu mai curg lacrimi.

Tăcută, o fixează cu privirea pe femeia din oglindă, uitându-se la ea așa cum o făcuse dintotdeauna, fără nicio urmă de emoție, de sentimente. Plânsul tânguit ce i-a răsunat în urechi puțin mai devreme fusese atât de primitiv și bizar, încât nu putea crede că a erupt din interiorul ei.

Merge pe coridor cu picioarele tremurându-i ca și cum ar fi beată, însă face eforturi să-și mențină

echilibrul. Dintr-odată, razele soarelui pătrund prin fereastră, luminând coridorul întunecat. De mult n-a mai văzut o lumină atât de intensă. Unii pacienți sunt sensibili la lumină și devin agitați. În timp ce o parte din ei, mai gălăgioși, se strâng lângă fereastră, o femeie îmbrăcată în haine obișnuite se apropie de ea. In-hye își mijește ochii, încercând să deslușească fața femeii pe care o vede greu, ca prin ceață. Este Hee-joo. Are ochii roșii, probabil o fi plâns din nou. Oare așa era ea, sensibilă din fire? Sau poate că suferă de instabilitate emoțională?

— Cum se simte Yeong-hye? Dacă plecați acum...

— Mulțumesc pentru tot ce ai făcut până acum, îi spune In-hye, prinzând-o de mâini.

Simte nevoia să o ia pe după umeri și să o îmbrățișeze pe această femeie ce plânge, dar nu o face. Preferă să se uite la pacienții ce privesc agitați pe fereastră. Sunt nervoși, dar privirea lor este aprinsă de dorința de a trece dincolo de fereastră, de a evada din spital. Toți sunt captivi aici, la fel ca Hee-joo și Yeong-hye, se gândește In-hye în sinea ei. Dacă nu a îmbrățișat-o pe Hee-joo, nu a făcut-o pentru că se simte vinovată că a abandonat-o aici pe Yeong-hye. E numai vina ei.

Dinspre coridorul de est se aud pași repezi. Doi infirmieri ies grăbiți, cărând-o pe Yeong-hye pe o

targă. In-hye și ajutorul asistentei-șefe o spălaseră puțin mai devreme și o schimbaseră de haine. Cu fața curată și ochii închiși, Yeong-hye arată ca un bebeluș care a adormit după ce i s-a făcut baie. In-hye întoarce capul și privește în altă parte. Nu vrea să o vadă pe Hee-joo luând în palmele ei aspre mâinile scheletice ale lui Yeong-hye.

*

Dincolo de geamul ambulanței se vede pădurea luxuriantă, pictată în culorile verii. Sub razele slabe ale soarelui după-amiezii târzii, frunzele ude ale copacilor renasc, strălucind orbitor. In-hye piaptână părul încă ud al lui Yeong-hye și i-l dă după urechi. Hee-joo avea dreptate: corpul lui Yeong-hye este foarte ușor. Pielea ei, acoperită cu puf fin, ca de copil, este albă și mătăsoasă. Își aduce aminte de serile din anii copilăriei, când ea și Yeong-hye făceau baie împreună de nenumărate ori. O spăla pe păr, o săpunea pe spate și pe coastele ce-i ieșeau în afară.

Cu gândul la acele vremuri, In-hye mângâie părul subțire al surorii ei. Privindu-și degetele, își aduce aminte de Ji-woo pe vremea când era încă în scutece și încerca să-i mângâie sprâncenele cu degetele lui mici. Sunt amintiri ce o fac să se simtă singură și pustiiță.

Din buzunarul genții scoate telefonul mobil pe care îl ținuse toată ziua închis. Îl deschide și formează numărul vecinei de palier.

— Alo? Eu sunt, mama lui Ji-woo... a trebuit să trec pe la spital, am o rudă internată... da, a apărut ceva neprevăzut... nu, autobuzul grădiniței oprește în fața blocului la șase fără zece. Da, întotdeauna vine la timp... eu nu voi întârzia prea mult. Dacă totuși durează mai mult, voi trece să-l iau pe Ji-woo și mă voi întoarce la spital... Cum să doarmă acolo? Vă mulțumesc foarte mult... aveți numărul meu de telefon, da? Vă sun din nou mai târziu.

Închide telefonul și își dă seama că a trecut mult timp de când nu l-a mai lăsat pe Ji-woo în grija cuiva. După ce soțul ei a plecat de acasă, era regulă pentru ea să petreacă toate serile și sfârșiturile de săptămână împreună cu băiatul ei.

Se încruntă și pe frunte îi apar riduri adânci. Îi este somn și își sprijină capul de geamul ambulanței. Închide ochii și prin mintea ei se perindă imagini și gânduri.

Ji-woo o să se facă mare în curând. O să poată citi de unul singur și o să se întâlnească cu alți oameni. Inevitabil, va afla ce s-a întâmplat. Și atunci ce explicație îi va da? E un copil sensibil, care se îmbolnăvește ușor, dar e vesel din fire. Va putea ea oare să-l facă fericit și de acum încolo?

În minte îi apare imaginea celor două trupuri goale contopite și încolăcite ca două liane. Atunci fusese șocată, însă, paradoxal, odată cu trecerea timpului, imaginea nu mai avea legătură cu sexul. Acoperite cu flori, frunze și tulpini verzi unduitoare, erau bizare și alienate, ca și cum nu ar fi fost corpurile a două ființe umane. Mișcările celor două trupuri păreau mai degrabă niște spasme disperate prin care căutau să se lepede de tot ce era uman în ele. Ce îl făcuse să filmeze așa ceva? Ce îl făcuse să-și asume riscul să piardă totul pentru acele plăsmuiri imaginare ciudate și dezolante?

— Știi, mami, am văzut o fotografie de-a ta luată de vânt. Mă uitam la cer și am văzut o pasăre zburând... mi-a spus „eu sunt mama ta“. Și din corpul păsării ieșeau două mâini...

Așa i-a spus Ji-woo, cu mult timp în urmă, când începuse să vorbească mai clar. Avea ochii mici, abia se trezise din somn. Și-aduce aminte ce surprinsă a fost când l-a văzut schițând un zâmbet vag și lăcrimând în același timp.

— Dar n-a fost un vis trist! i-a zis el.

Întins pe pat, Ji-woo își freca ochii cu pumnișorii.

— Cum arăta pasărea? Ce culoare avea?

— Era o pasăre albă... și era frumoasă.

Suspînând, băiatul și-a ascuns fața la pieptul ei. Plânsul lui o îndurera, îi devasta sufletul, la fel ca

atunci când încerca din răsputeri să o facă să râdă. Copilul nu-i cerea să-i îndeplinească o dorință sau să-l ajute. Plângea copleșit de tristețe.

— Trebuie să fi fost o pasăre-mămică, a încercat In-hye să-l calmeze.

Strâns lipit de pieptul ei, Ji-woo a încuviințat dând din cap.

— Uite, mami e aici, lângă tine, i-a spus ea ridicându-i căpșorul cu palmele. Vezi? Mami nu s-a transformat într-o pasăre albă.

Ji-woo a schițat un zâmbet vag, inocent, iar năsucul lui ud semăna cu cel al unui cățeluș.

— Ai văzut? A fost doar un vis...

Oare chiar să fi fost doar un simplu vis? Acolo, în ambulanță, nu era sigură de răspuns. Un vis sau o simplă coincidență a fost acea zi în care, îmbrăcată în tricoul ei violet decolorat, a coborât de pe munte cu spatele întors la copacii ce se înălțau în lumina obscură a zorilor de zi.

— E doar un vis.

Așa își spune cu voce tare de fiecare dată când își aduce aminte de privirea lui Ji-woo din acea zi. Speriată de propria ei voce, face ochii mari și se uită în jur. Ambulanța merge cu viteză pe drumul accidentat. Își trece o mână tremurândă prin părul pe care de mult nu l-a mai tuns.

Nu-și poate explica cum de a putut atât de ușor să ia în considerare să-și abandoneze copilul. Era o crimă nemiloasă, iresponsabilă. O crimă despre care nu putea spune nimic nimănui, o crimă pentru care nu putea fi iertată. Simte adevărul îngrozitor de real, de palpabil: dacă el și Yeong-hye nu ar fi trecut dincolo de toate limitele, dacă nu s-ar fi prăbușit totul ca un castel de nisip, probabil că ea ar fi fost cea care ar fi cedat, ar fi plecat și nu s-ar mai fi întors niciodată. Și dacă așa ar fi stat lucrurile, sângele pe care Yeong-hye l-a vomitat azi pe ea, ar fi fost sângele ce ar fi țâșnit din propria ei inimă?

Gemând, Yeong-hye încearcă să se trezească. De teamă să nu vomite sânge din nou, In-hye îi pune la gură un prosop.

— Îh... îh... mmm...

Însă Yeong-hye nu vomită, ci deschide ochii și o fixează pe In-hye cu pupilele ei negre. Oare ce magmă de emoții stă să erupă din ochii ei? Să fie teamă? Furie? Suferință? Sau poate e propriul ei infern, străin imaginației lui In-hye?

In-hye o strigă cu o voce secătuită de orice urmă de emoție.

— Yeong-hye...

— ...Îmm... îhh...

Dar Yeong-hye întoarce capul într-o parte, ca și cum n-ar vrea să se uite la ea, ca și cum s-ar opune

cu îndârjire să-i dea vreun răspuns. În-hye întinde către ea o mână tremurândă, dar imediat o lasă jos.

Își strânge tare buzele, copleșită de imaginea cărării de munte pe care o coborâse în acea zi, când soarele încă nu răsărise. Roua îi udase sandalele și-i răcise picioarele goale. Dar nu plânsese. Nu vărsase nicio lacrimă pentru că nu putea înțelege.

Nu putea înțelege ce voia să-i spună fluidul rece ce-i curgea prin venele uscate, îmbibându-i trupul sfâșiat de durere. Se scurgea lent prin corpul ei, inundându-i și oasele.

— Vreau să-ți spun că... îi șoptește lui Yeong-hye.

Ambulanța trece peste o groapă și se zguduie. Îi prinde cu putere umerii lui Yeong-hye.

— ...poate totul nu-i decât un vis.

Lasă în jos capul și apoi, acaparată de un impuls ciudat, își lipește gura de urechea lui Yeong-hye și continuă să-i vorbească rar, în șoaptă.

— Când visăm, luăm totul drept realitate. Dar atunci când ne trezim, știm că n-a fost nimic... deci într-o zi ne vom trezi și atunci...

Ridică privirea. Ambulanța virează pe ultima serpentină a drumului și iese din munții Chuk-seong. Vede o pasăre, probabil un șoim negru, ce se înalță spre norii de smoală. Razele soarelui de vară îi străpung ochii și nu mai poate urmări cu privirea aripile fluturând.

Calmă, trage adânc aer în piept. Copacii de pe marginea drumului împrășcă în văzduh flăcări verzi, unduindu-se ca o miriadă de fiare sălbatice cu trupuri masive. Cu o privire intensă și întunecată, In-hye se uită la ei. Revoltată împotriva a tot ce există, așteaptă un răspuns.

CUPRINS

VEGETARIANA	5
PATA MONGOLĂ	75
COPACI ÎN FLĂCĂRI	165